

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 66

Dimecres, 26 de novembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 46, primera reunió

S U M A R I

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya
corresponent al 2005 (tram. 257-00002/08) p. 3

Projecte de llei

de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats,
infraestructures i edificis (debat de totalitat) (tram. 200-00045/08) p. 13

Projecte de llei

de pesca i d'acció marítima (debat de totalitat) (tram. 200-00047/08) p. 21

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del 60è aniversari de la Declaració
universal dels drets humans (tram. 401-00027/08) p. 35

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació dels grups que donen suport al Govern
contra el Projecte de Llei d'educació i sobre l'estabilitat del Govern (tram. 317-00198/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els dos primers anys de legislatura (tram. 317-00202/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç dels dos primers anys de legislatura
(tram. 317-00199/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els dos primers anys de legislatura
i les prioritats davant dels reptes de futur (tram. 317-00200/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions en matèria de foment
de la competitivitat i de canvi del model productiu (tram. 317-00201/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva advertència al Govern de l'Estat
sobre l'incompliment amb relació a l'acord sobre el finançament (tram. 317-00203/08) p. 42

→

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de desplegament de la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista (tram. 310-00256/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre el procés de convergència de l'Espai Europeu d'Educació Superior (tram. 310-00257/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de desenvolupament i creació culturals (tram. 310-00258/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre l'accés al crèdit hipotecari dels adjudicataris d'habitatge protegit (tram. 310-00253/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el desplegament del pla Inicia (tram. 310-00255/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre el servei de transport porta a porta i el transport de persones amb discapacitat severa (tram. 310-00254/08) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre el suport als municipis petits (tram. 300-00160/08) p. 50

Interpel·lació

al Govern sobre el finançament local (tram. 300-00164/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions institucionals (tram. 300-00161/08) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00163/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions relatives als acomiadaments col·lectius i a les polítiques actives d'ocupació (tram. 300-00162/08) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica en els sectors agrícola i ramader (tram. 300-00165/08) p. 74

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 46.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2005 (tram. 257-00002/08). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 357).

2. Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (tram. 200-00045/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 319, 3)

3. Projecte de llei de pesca i d'acció marítima (tram. 200-00047/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 324, 18)

4. Interpellació al Govern sobre el suport als municipis petits (tram. 300-00160/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Govern sobre el finançament local (tram. 300-00164/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre les relacions institucionals (tram. 300-00161/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00163/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre les actuacions relatives als acomiadaments col·lectius i a les polítiques actives d'ocupació (tram. 300-00162/08). Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la crisi econòmica en els sectors agrícola i ramader (tram. 300-00165/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Projecte de llei de salut pública (tram. 200-00041/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 303, 17)

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica (tram. 302-00130/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 302-00131/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 302-00132/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2005 (tram. 257-00002/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2005. D'acord amb l'article 163.5, presenta l'informe l'illustre senyor Joan Colom i Naval, síndic major de la Sindicatura de Comptes, a qui donem la benvinguda.

El síndic major (Sr. Joan Colom i Naval)

Senyor president... Senyores i senyors diputats, novament compareixo davant del Parlament per presentar-vos l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya; en aquesta ocasió, el corresponent a l'exercici 2005.

Aquesta presentació i el debat subsegüent s'estan convertint ja en una tradició que situa el Parlament de Catalunya entre aquells parlaments que més es preocupen per l'ús dels cabals públics. Fa més de quaranta anys que segueixo des d'angles i posicions diverses els procediments pressupostaris i sé positivament que els debats d'aprovació dels pressupostos acostumen a ser més atractius, diria, més llameners que els d'aprovació dels comptes liquidats i la concessió del descàrrec a l'executiu. Tanmateix, des del punt de vista de la salut democràtica d'un sistema representatiu, no sabria dir quin dels dos és més rellevant. En tot cas, em sembla indubtable que, en una situació econòmica com l'actual, l'examen del compte liquidat es revesteix d'una importància particular.

La Sindicatura de Comptes, que és l'òrgan assessor del Parlament de Catalunya a efectes pressupostaris i comptables, dedica sempre als seus informes el màxim rigor possible, i evidentment, l'informe referit al compte general, si em puc expressar així, encara hi dediquem un major rigor. I l'informe que els presento avui representa el parer tècnic més qualificat del qual ha estat capaç la Sindicatura de Comptes.

Aquest informe va ser aprovat pel Ple de la sindicatura el 15 d'abril del 2008. He de reconèixer que, tot i que s'ha escurçat el desfasament temporal, encara existeix un cert retard entre l'exercici analitzat –el 2005– i el

moment en què aquesta presentació té lloc –a les acaballes del 2008–, cosa que li resta certa utilitat política.

Com ja he dit en certes ocasions anteriors, aquest retard no és únicament imputable a la Sindicatura de Comptes i, si hom vol reduir el termini de retiment dels comptes, caldria plantejar-se una revisió de la normativa vigent a Catalunya respecte al seu contingut, preparació i retiment. Però la Sindicatura de Comptes està fent un esforç per posar-se al dia i podria aprovar l'informe sobre el compte general de l'exercici 2006 abans d'aquest final d'any, si el Consell Executiu dóna resposta dins de termini a la darrera part del projecte d'informe que se li ha enviat a efectes d'allegacions. D'altra banda, de cara a l'examen de l'exercici 2007, el Ple de la sindicatura ha aprovat alguns canvis en el procediment de treball intern que podrien permetre accelerar la seva tramitació i la seva coherència interna.

Aquest informe dóna compliment a l'article 8.2 de la Llei de la sindicatura, que estableix que aquesta institució ha d'examinar i comprovar el Compte general de la Generalitat i elaborar el corresponent informe per al Parlament.

Es tracta d'un informe dels anomenats «de regularitat» que, respecte als comptes inclosos en el volum primer, sector administratiu, persegueix: examinar i comprovar que els comptes es presenten d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostaris que els són d'aplicació, i, segon, examinar i comprovar que l'activitat econòmica financera que reflecteixen aquests estats es realitza d'acord amb el principi de legalitat.

D'altra banda, els comptes inclosos en el volum segon –corresponent a les diputacions provincials, els organismes autònoms de caràcter comercial, industrial, financer, les empreses públiques, així com els de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials– es presenten de forma individualitzada per a totes i cada una d'elles i, alhora, es destaquen certes magnituds significatives d'alguns d'aquests estats.

Quant a les magnituds, dir que les obligacions reconegudes totals són de 40.693 milions d'euros –per a l'Administració general, organismes autònoms de caràcter administratiu, Servei Català de Salut, entitats gestores de la Seguretat Social, empreses i Corporació Catalana de Ràdio i Televisió–, mentre que el 2004 eren de 35.479 milions d'euros. Per tant, s'ha produït un increment aproximat d'un 13 per cent.

Els faré observar una modificació respecte de la tradicional referència a la presència dels comptes de les diputacions provincials. Habitualment, l'informe de la sindicatura deia que aquesta presència, que trenca una mica l'homogeneïtat institucional, era una conseqüència obligada de la disposició addicional quarta de l'Estatut i del redactat de la Llei de finances públiques de Catalunya. Tanmateix, si l'Estatut del 1979 era vigent a l'exercici 2005 i, per tant, aquesta tècnicament atípica presència dels comptes provincials responia a un imperatiu legal de base estatutària, ara les circumstàncies han canviat, ja que l'Estatut del 2006 ha suprimit aquesta referència a les diputacions provincials i en el futur, seria lògic que es modifiqués la Llei de finances

públiques de Catalunya per fer-la coherent amb el nou text estatutari.

Voldria aprofitar la meua presència davant del Ple del Parlament per reiterar una vegada més la proposta de la Sindicatura de Comptes de Catalunya que sigui el mateix Govern qui s'encarregui de la tasca de consolidació de tots els comptes que recull el compte general. Si més no, el que cal és adequar la Llei de finances públiques als nous temps, i, particularment, a la nova delimitació del sector públic que suposa el SEC-95, i redefinir l'abast i els comptes que s'han d'incloure en el compte general de la Generalitat, i probablement també, resoldre definitivament el tema del famós article 30 de la Llei de pressupostos en què es regula el deute.

Un dels temes cabdals per a l'anàlisi d'aquest compte és la consideració de la qüestió de l'estabilitat pressupostària, atès que el resultat tant de la liquidació del pressupost de 2003 com del pressupost inicial per a 2004 en termes SEC 95 era de dèficit, la Generalitat de Catalunya va haver de preparar el preceptiu pla de sanejament, aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera durant el 2004 i que comprèn el període 2005-2008. El 2005 és, doncs, el primer any de veritable vigència del pla.

El Pla de sanejament aprovat el 2004 recollia les principals mesures correctores a aplicar en matèria d'ingressos i despeses i l'evolució prevista dels pressupostos durant el període 2005-2008 per assolir l'objectiu d'equilibri pressupostari, en termes de sistema europeu de comptes 95, a l'exercici 2008. D'acord amb això, el Consell de Política Fiscal i Financera va fixar com a objectiu per a Catalunya per a l'exercici 2005 un dèficit del 0,08 per cent del PIB estatal –remarco «estatal»– previst.

Aplicant els famosos criteris SEC 95 en base 95, el resultat no financer de l'exercici 2005, d'acord amb la memòria del compte general de 2005, presenta un dèficit de 700 milions d'euros. Segons aquestes dades, el percentatge de resultat no financer se situa dins de l'objectiu del 0,08 per cent –serien 724 milions d'euros– fixat en el Pla de sanejament per al 2005. De fet, d'acord amb el contingut de les actes del Consell de Política Fiscal i Financera, la comunitat autònoma de Catalunya ha complert l'objectiu d'estabilitat marcat per al 2005.

D'altra banda, el Pla de sanejament va tenir en consideració la necessitat de recórrer a l'endeutament per poder finançar-lo. Segons el pla, el volum total del deute es podria incrementar en 3.025 milions d'euros durant el període 2005-2008.

Segons el pla per al 2005, el límit de l'endeutament era d'11.811 milions d'euros. D'acord amb les dades proporcionades per la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, l'endeutament financer era d'11.760, xifra que se situa per sota d'aquest límit.

Sé que la contractació administrativa ha estat objecte de diferents debats en el si de la cambra. Per aquest motiu, els podria ser d'interès conèixer algunes dades relatives a la contractació administrativa dels departaments de la Generalitat en l'exercici 2005.

Segons la informació de què disposa la sindicatura, de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, l'any 2005 es comptabilitzaren un total de 10.360 contractes, iniciats durant l'exercici, plurianuals adjudicats abans de 2005, prorrogats o adjudicats abans de 2005 i modificats. Pel que fa als contractes iniciats durant 2005 i que són del tipus negociat, concurs o subhasta, aquests tenen un import de 2.541,7 milions d'euros. No s'ha inclòs la informació relativa als contractes menors, d'acord amb l'article 114 del Reial decret 1098/2001, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, i tampoc les adjudicacions derivades del sistema de contractació de subministres homologades. L'any 2004, el número de contractes era de 10.264 i els iniciats durant l'exercici tenien un import de 1.866,7 milions d'euros.

D'altra banda –i amb això vaig concloent, senyor president–, la Sindicatura de Comptes creu que un índex de l'eficàcia dels seus propis informes i de les corresponents resolucions del Parlament de Catalunya ve donat per la posada en pràctica de les seves recomanacions i per les correccions que els ens fiscalitzats introdueixen en llurs pràctiques en base als nostres informes. Pel que fa al compte general, els he de dir que de les quaranta observacions i recomanacions fetes per la sindicatura a l'Administració general de la Generalitat en exercicis anteriors, durant el període 2000-2004, i recollides en les resolucions del Parlament de Catalunya, aquest informe posa de manifest que se n'han resolt satisfactòriament onze.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fixar la posició sobre l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor síndic major, per la seva exposició. Per si algú tenia algun dubte, amb el present informe dels comptes de la Generalitat de l'any 2005, es confirma el que ja vam constatar i explicitar a l'informe de l'any 2004, del primer any del tripartit, i és que, vist el resultat, vostès, a diferència de les expectatives que van voler generar, no estan en condicions de donar lliçons de gestió a ningú.

Podem constatar, per segon cop, que tots aquells esforços i recursos que van destinar per mirar de desprestigiar, de menystenir, etcètera, els darrers governs de Convergència i Unió, en què van fer informes de teòrics experts, auditories, etcètera..., tot allò que tant criticaven, tot allò que tant treien de mare i de context, ara resulta que vostès ho fan allò que se'n diu en castellà «crecido y aumentado», cosa molt típica i pròpia de la seva manera de fer. I ja els vaig dir que segurament, amb la perspectiva del temps, ara o no ho farien o, si més no, serien molt més prudents amb les seves acusacions i difamacions.

I això ho vaig dir sols veient l'informe de la sindicatura del 2004, que vam analitzar el febrer d'aquest any, però és que el del 2005 ho confirma totalment. I si a més a més tenim presents les dades de què disposem dels anys successius i que no podem ignorar, especialment 2007 i 2008, la cosa és ja de gir copernicà en negatiu. A hores d'ara, en sols cinc anys, la situació i el resultat ja són molt pitjors de com vostès van dir que s'ho havien trobat i que tant i tant van criticar. I aquest és el fons de la qüestió. I per això dic que vostès no estan en condicions de donar lliçons de bona gestió a ningú, sinó tot el contrari.

El 2005 és un any ja netament del tripartit, ja no hi ha excuses que valguin. I què diu aquest informe de l'any 2005? Doncs, que el desplaçament de la despesa segueix sent molt i molt important, especialment en l'àmbit sanitari. Mirin la pàgina 278 d'aquest informe i el quadre annex, on parla de més de 1.400 milions desplaçats sols en aquest àmbit. Fet que, quan vostès ho criticaven tant, sempre els vam dir que tant des del punt de vista de la gestió en el darrer exercici del trimestre, en el darrer trimestre de l'exercici en qüestió, com i sobretot des del punt de vista de no retallar i negar serveis que són drets dels ciutadans, això era molt inevitable. La reducció apreciable d'aquest desplaçament ve per un increment substancial del deute, ja sigui a curt termini i amb la seva enginyeria financera després reconvertint-lo a llarg termini, però en aquest sentit deixi'm que digui que al tema de l'endeutament m'hi referiré al final, perquè crec que en aquest informe mereix capítol a part.

Ara bé, no obstant, i com es pot comprovar en l'informe i rellegant amb tot això de compromisos de futur, si s'analitzen conjuntament les càrregues financeres derivades no tan sols de l'endeutament, sinó també dels compromisos plurianuals i, a més a més, també dels altres sistemes de finançament d'equipaments i infraestructures, es pot comprovar que el deute desplaçat a exercicis futurs és molt més elevat. L'any 2005 es comença a utilitzar, en moltes operacions per finançar infraestructures, el sistema de drets de superfície, i cal dir que els costos d'aquestes operacions no estan inclosos en aquest mateix exercici, dins de l'estat de compromisos futurs, però que sí que, evidentment, comportarà per als següents exercicis, a partir de les operacions, doncs, un notable increment d'aquesta despesa compromesa, tal com subratlla aquest informe. Tant que havien criticat allò de buscar sistemes alternatius diferents del crèdit tradicional per tirar endavant equipaments i infraestructures, tant que ho van criticar, i vostès no sols ho mantenen, sinó que n'incrementen les diferents tipologies i, a més a més, incrementen la seva quantia de manera molt notable. Un nou exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

Lligat a això, un tema que tant van criticar de manera particular: recorden tot allò de l'adquisició d'immobles mitjançant el sistema del cens emfitèutic?, ho recorden? L'any 2003 apareixia que s'havia adquirit un immoble per valor de 26 milions d'euros amb aquest procediment, dura crítica per part de vostès. Què van fer? Van aturar aquest sistema? No, el 2004 en van adquirir un altre per valor de 27 milions d'euros, és a dir, per un mi-

lió més. I el 2005, què diu aquest informe? No que n'han adquirit un, sinó que n'han adquirit dos, i per un import de 46,5 milions d'euros, és a dir, gairebé el doble del sistema que vostès tant havien criticat. Molt simptomàtic; un nou exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat han fet.

Un altre aspecte que havien criticat i que havien dit que tant ho canviarien i que posarien ordre: el tema de lloguers d'immobles. Recorden aquelles crítiques a determinats lloguers d'edificis, etcètera? Què ens diu l'informe del 2005? Doncs, destaca, en l'apartat de despeses de béns i serveis, una cosa per damunt de totes, i és el gran increment, al llarg de l'any 2005, que s'ha produït en la despesa de lloguers; concretament, un 15 per cent respecte a l'any anterior. I l'informe ho subratlla. Passen, en un sol any, del 2004 al 2005 –el segon any del tripartit–, a incrementar-ho en 12 milions d'euros més. Sort que ho havien de reduir! Un altre exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

En aquest mateix capítol de béns corrents i serveis, subratlla la sindicatura una altra xifra, i són els 43 milions d'euros en concepte de despeses derivades pels «despreniments» –paraula molt suau, des del meu punt de vista– de les obres de la línia 5 del metro, una altra derivada i un altre sobrecost motivats per la seva mala gestió, en aquest cas de l'obra pública: 43 milions d'euros, no està malament.

El total de despeses de béns corrents i serveis aquest any 2005, lluny de reduir-lo al 10 per cent, tant com van arribar a prometre i a prometre i a prometre que ho farien, resulta que segons el present informe aquest concepte sofreix un increment –no un decrement, un increment– del 16 per cent; Déu n'hi do! Un altre exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

Pel que fa a personal, resulten també molt simptomàtics algunes dades que reflecteix aquest informe.

En primer lloc, del quadre de despeses de personal, el concepte que més ha pujat proporcionalment pel que fa a despesa per retribucions, aquest 2005, és el del personal eventual, personal de confiança, un 18 per cent. El de funcionaris puja un 9 per cent, el d'eventuals puja un 18 per cent respecte al 2004, només en un any. Sort que deien i insistien que l'havien reduït! Però, és clar, al final tot se sap. Un altre exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

O un altre tema: recorden vostès que havien d'acabar amb tot el tema de l'interinatge de personal? Balanç 2005, què diu l'informe? Un saldo net de 240 interins més. Sort que havien de posar-hi fi de manera immediata! Un altre exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

Pel que fa a l'obligatorietat que el 2 per cent de la plantilla orgànica de la Generalitat sigui coberta per persones amb discapacitat, quin és el balanç? Jo recordo que en el compte del 2003, el diputat socialista s'hi va esplaïar i va enllaçar amb allò, amb aquella cantarella de la manca de sensibilitat dels governs de Convergència

i Unió i del canvi que suposaria l'arribada dels governs d'esquerra en un àmbit tan sensible com aquest. Certament, de canvi n'hi ha hagut, no?, però a pitjor, a molt pitjor. El 2004, recorden que ja els vaig dir que vostès havien empitjorat el percentatge respecte a l'època dels governs de Convergència i Unió. Què ha passat o què han fet el 2005? Doncs, que encara ho han empitjorat més. El 2004, en comptes del 2 per cent de persones amb discapacitat n'hi havia el 0,69 i prou, i el 2005, el 0,66; és a dir, l'evolució ha anat clarament a pitjor. Un altre exemple de coherència entre el que criticaven, el que deien que farien i el que en realitat van fer.

O un altre aspecte molt sensible que segons l'informe queda clar que va a pitjor, i que és justament d'aquells temes que vostès a l'hora de parlar en fan gran ostentació o grans discursos però que a l'hora de la veritat, a l'hora de fer-ho, van en direcció contrària: em refereixo, en aquest sentit, a l'import a reservar, mitjançant contractes i convenis, a centres d'inserció laboral de disminuïts i entitats sense ànim de lucre que tenen com a objecte la integració de persones amb risc d'exclusió social i a empreses d'inserció sociolaboral. L'any 2003, estava un 35 per cent per sota del que tocava; grans crítiques per part de vostès. Arriba el tripartit i com evoluciona, aquest 35 per cent per sota? Doncs, que el 2004 es posa a un 44,6 per cent per sota, és a dir, 11 punts pitjor. I el 2005, què fa el Govern? El pitjor que podia fer, i és que retalla..., sí, sí, retalla en un 50 per cent la reserva mínima que hi havia per a aquestes finalitats d'inserció sociolaboral. Increïble. La mateixa sindicatura, a l'informe, censura clarament aquesta reculada social. La seva sensibilitat real, la dels fets, no la de les paraules, en aquest àmbit i en algun altre, és certament una sensibilitat d'*apisonadora*. Una altra coherència, un altre exemple clamorós, en aquest cas, de coherència entre el que criticaven, el que presumien i deien que farien i el que en realitat van fer.

Bé, i podríem seguir amb un munt d'exemples en aquesta línia, com l'increment més que notable, aquest 2005, del desequilibri territorial en el destí de les inversions. Moltes zones del país i comarques pateixen ja aquest 2005 d'una manera molt clara, tal com queden reflectides les xifres en l'informe, doncs, de la concentració barcelonina d'aquestes; clarament en surten molt perjudicades Tarragona, Terres de l'Ebre, comarques centrals, comarques gironines i les Terres de Ponent. L'any 2005, vostès ja situen la inversió de la Generalitat a l'àmbit metropolità al 65,3 per cent del total.

O altres dèficits del 2005 que ressalta aquest informe de la sindicatura, com és el fet que no respecten l'obligació de destinar l'1 per cent de despesa en obra pública a finalitats culturals. Recorden totes aquelles crítiques? Molt bé; doncs, vostès no hi destinen l'1 per cent.

L'informe també subratlla les deficiències en el mètode de valoració dels immobles i el patrimoni, errors també en el càlcul de la provisió per interessos i obligacions i altres emissions per un import superior a més de 290.000 euros, la manca de conciliació de sistemes de comptabilitat o els dèficits en la gestió d'impostos propis, amb el risc de grans prescripcions i, per tant, el risc de la pèrdua de recursos propis etcètera.

Molt exemples surten, en aquest informe del 2005, que són la mostra exacta bé de coses en què vostès havien posat el crit al cel i que en dos anys al tripartit ho han posat pitjor, bé de coses en què, jugant amb la sensibilitat de molts col·lectius, van crear grans expectatives i que el que han fet és recular en el que haurien de ser guanys socials. Aquesta és la realitat i aquesta és la veritable cara del tripartit; no la dels anuncis, la de la realitat que els desmenteix a vostès mateixos.

Però no voldria acabar sense fer referència al tema de l'endeutament. Queda molt estrany i queda molt lleig –permeti'm l'expressió– com es planteja i queda reflectit aquest tema en aquest informe, molt estrany i molt sorprenent als ulls de tothom. Resulta que el síndic ponent, el que analitza, el que té totes les dades de com està el nivell d'endeutament, el que fa l'informe, ha d'acabar fent un vot particular del seu propi informe, perquè entre el primer esborrany i el definitiu algú o alguns decideixen que s'han de canviar les conclusions sense que s'hagi acceptat cap alegació, tal com consta en el mateix informe. La pregunta és què és el que ha passat amb aquest tema o amb aquest canvi. No és sorprenent que hi hagi tres vots particulars, un d'ells el del ponent? I que el plenari de la Sindicatura de Comptes no sigui capaç de posar-se d'acord de manera unànime en un tema que són faves contades, com és l'endeutament. Hi insisteixo, queda lleig, però sobretot queda poc clar. De totes maneres, jo tinc la meua opinió, i no la diré aquí per respecte a la institució de la sindicatura, ho repetixo, per respecte a la institució.

Ara bé, dit això, el debat i les xifres confirmen plenament el que vam dir en el debat del compte del 2004: que en poc temps el tripartit i la seva vocació proendeutament, de tirar molt de curt i llavors passar-ho a llarg termini, etcètera, això faria que en poc temps, en molt poc temps, sobrepassessin el límit permès d'endeutament. I el 2005 ja hi ha tres síndics que apunten que això ja podria haver passat aquest any; i si no és el 2005 serà el 2006. En sols tres exercicis i en època de bonança, que és la diferència que hem d'emmarcar..., que tots, jo crec, ho acabaran reconeixent, ja que aquesta tendència que van voler tenir, de voler de fet canviar les coses pel fet que no es digués que ho feien com els d'abans, els ha portat a un cert embolic, a fer un abús de la política d'endeutament, i ara, els darrers anys, veient el que ja intueix la sindicatura, lluny de corregir-ho, jo crec que encara ho han enredat més. Ara el que fan és desplaçar i incrementar molt l'endeutament per la via de les empreses públiques de la Generalitat, tal com indiquen any rere any –i els convido que ho mirin– els informes propis del Banc d'Espanya sobre l'endeutament de les comunitats autònomes, mirin la diferència que hi ha entre el que és Administració pròpia i empreses públiques de la Generalitat i els increments substancials que hi ha hagut. I això els ho hem dit més d'una, de dues i de tres vegades. I tot això, hi insisteixo, al 2005, en època de més o menys bonança econòmica; no em vull ni imaginar el que sortirà en el compte del 2007 o del 2008.

Mirin, jo els convido, senyors del Govern tripartit, i els emplaço a repetir, però en data d'avui, amb els mateixos experts externs, els mateixos, i amb els mateixos crite-

ris, aquell informe que van fer l'any 2004 de com s'ho havien trobat; a veure què els diuen ara de com s'ho han trobat ells poc temps després. Els convido a fer-ho. Això sí, amb rigor i imparcialitat. Suposo, però, que el temor a un mínim sentit del ridícul pel que pot arribar a sortir, en cas de ser imparcial i rigorós de veritat, els deu impedir de fer-ho.

Però el que és segur, com els vaig dir en el del 2004, el compte del 2004, i amb el pas del temps cada cop més..., encara que no ho vulguin reconèixer explícitament, ara moltes de les difamacions i bestieses que van arribar a dir de com s'ho van trobar, segur que, situats en data d'avui, se les estalviarien.

En definitiva –acabo–, aquest informe del 2005 ja posa en evidència de manera ben clara i al descobert la incoherència com a criteri i com a patró de les polítiques del tripartit, incoherència entre el que criticaven, el que deien i diuen que faran i el que en realitat acaben fent. Qualsevol semblança és pura coincidència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, parlarà l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, senyors síndics, faig aquesta intervenció en nom dels tres grups parlamentaris que donem suport al Govern. Avui aprovarem el Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 2005, la qual cosa ens permet fer una anàlisi dels comptes d'aquest any, és a dir, el segon any de l'actual etapa de govern al nostre país i, si em permeten, el primer d'un exercici complet, atès que el 2004 vam començar l'any amb pressupost prorrogat.

Ja es va poder apreciar, en qualsevol cas, en els comptes del 2004, i jo crec que ha quedat palès en l'anàlisi que en fem i en la valoració que en fem en els del 2005: s'observa un canvi d'orientació clar en la gestió dels recursos, en la nostra opinió, que ha permès ser més eficaços, que ha permès ser més rigorosos. Des del nostre punt de vista aquest Govern gestiona millor els recursos públics del país, uns recursos que s'han gestionat en funció de l'actual model de finançament, que s'ha demostrat insuficient per a les necessitats del país, com alguns ja havíem afirmat des d'aquesta tribuna quan es va pactar l'actual model de finançament.

En només dos anys hom pot observar una major transparència en la gestió dels recursos públics i un sanejament de les finances, que ha continuat en exercicis posteriors i que significarà també, entre altres qüestions, poder disposar el proper any, l'any 2009, d'un pressupost musculat per encarar les grans i greus dificultats de la crisi econòmica que ens toca gestionar, i que patirem, a banda del nou finançament derivat de l'Estatut, que estic convençut que acordarem satisfactòriament

entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya.

Les conclusions dels comptes del 2005 des del nostre punt de vista no poden ser més clares. Es compleix amb escreix el Pla de sanejament. I es compleix també el dèficit en termes SEC 95 i se situa per sota dels previstos en el mateix pla. La despesa desplaçada s'ha reduït un 23,4 per cent en dos anys. Les formes atípiques d'endeutament s'han reduït un 33 per cent –una miqueta més– des del 2003 i han passat de 3.494 milions d'euros a 2.621 milions a l'exercici del 2005. L'estalvi corrent en aquest període s'ha triplicat, aquests tres anys, i ha passat de 514 milions el 2003 a 1.473 el 2005. I el volum total d'inversions ha estat de 3.784 milions d'euros, és a dir, un 31,3 per cent més que l'any anterior, el 2004, ja d'aquesta nova etapa de govern, amb una disminució, encara que el diputat que m'ha precedit digui que no, en les formes atípiques d'endeutament.

En dos anys el dèficit de les finances públiques de la Generalitat, d'aquests períodes que estem analitzant, s'ha reduït aproximadament un 83 per cent. La dada fonamental, tal com va indicar el conseller Castells i ho corrobora l'informe de la Sindicatura de Comptes, és aquesta; vàrem passar d'un dèficit no financer de 1.264 milions d'euros l'any 2003 a un altre de 267 l'any 2005. Durant aquest període de dos anys també es van absorbir 671 milions d'euros del total de despesa desplaçada acumulada l'any 2003, que vull recordar-los que era de 2.903 milions d'euros, fins als 2.203 milions de l'any 2005; és a dir, que en l'any que estem analitzant la disminució de la despesa desplaçada ha estat de 396 milions d'euros. Aquesta operació de sanejament dels comptes públics s'ha fet compatible, els ho deia abans, amb un pressupost ambiciós, que ha permès un important augment de les inversions, un 31,3 per cent respecte a l'any 2004.

Els comptes del 2005 mostren la prioritització del Govern de les esquerres plurals d'aquest país..., que fa el Govern respecte a la inversió pública. Mentre que el 2004 la inversió representava un 17,2 per cent sobre la despesa corrent, en el 2005 aquest percentatge ja va augmentar fins al 20,5 per cent. És a dir, es van invertir 3.784 milions d'euros, un 31,3 per cent més que les inversions liquidades el 2004. Al mateix temps, s'ha produït un finançament més equilibrat de la inversió, priorititzant un finançament més alt a través de l'estalvi corrent i reduint el recurs a l'endeutament. Si l'any 2003 l'estalvi corrent finançava només el 27,5 per cent de la inversió pública, el 2005 aquest percentatge havia augmentat fins al 62,8 per cent. Esforç inversor que es va produir el 2005 i que s'ha mantingut en exercicis posteriors, com hem anat podent apreciar en el debat pressupostari i en la liquidació dels comptes que hem pogut també analitzar en seu parlamentària.

El 2005 també s'ha caracteritzat per una disminució de les formes atípiques d'endeutament i una reorganització del deute. Com a dada també a retenir, des del meu punt de vista, és que el volum total de deute ha passat de representar l'11,82 del PIB català, l'any 2003, a un 11,78 de l'any 2005 del nostre PIB. L'endeutament derivat de l'ús de formes de finançament atípiques, els deia, s'ha

reduït el 2005 un 33,3 per cent respecte al 2003, i ha passat de 3.494 milions d'euros a 2.621, malgrat que li pesi al diputat de Convergència que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Gairebé la totalitat d'aquestes fórmules d'endeutament corresponen també a despeses derivades del dèficit d'anys anteriors. L'abandó progressiu d'aquests instruments financers en aquest període i la reorganització del deute, especialment el de les universitats catalanes, ha tingut efectes directes sobre el cost de l'endeutament. En dos anys el cost mitjà de l'endeutament s'ha reduït més de mig punt; mentre l'any 2003 era del 4,5 per cent, el 2005 ha baixat fins al 3,92.

Per a l'exercici 2005, l'endeutament financer corresponent a les entitats, SEC 95, juntament amb el del sector administratiu de la Generalitat, segons el Pla de sanejament aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera, que, tal com s'ha expressat i queda recollit en l'informe de la sindicatura, no podia superar els 11.811 milions d'euros, tampoc va estar superat i, per tant, des d'aquest punt de vista també es compleix escrupolosament el que en el seu dia es va acordar i es va explicar en el Parlament.

Es parlava que hem fet una excursió a altres qüestions, com el personal eventual i de confiança, i s'ha volgut criticar amb duresa, allò, el Govern i els càrrecs de confiança que té el Govern de Catalunya. Escolti, si el posem en relació, el pressupost gestionat per aquest Govern, amb el que gestionaven vostès, els asseguro que no aguanta la comparació. És a dir, en aquests moments s'executa..., el personal que està a disposició per gestionar aquest pressupost, senyor Turull, no aguanta la comparativa. S'és molt més eficaç en la gestió. Vostè sap que en aquests moments i en comparació a les magnituds del pressupost vostès sí que tenien inflada la nòmina del personal de confiança i eventual. I, a més a més, vostè també sap, perquè està en aquests moments a disposició parlamentària, que el 2009 hi haurà una reducció significativa d'aquest personal.

Parlava també de l'endeutament, no? Bé, vostè..., és cert que l'article 30.1 de la Llei de pressupostos fixa dos tipus d'endeutament, el de llarg termini i el de curt termini... Miri, el que sí que és clar és que, en qualsevol cas, els límits de l'endeutament que estaven acordats en el Pla d'estabilitat i en el Pla de sanejament no s'han superat i, per tant, s'han complert aquests límits.

Senyores diputades, senyors diputats, per anar acabant, jo crec que per als grups que donem suport al Govern les dades no donen lloc a dubtes. Hem constatat el compliment del Pla de sanejament i l'aplicació de les mesures correctores que s'hi preveuen: absorció de despesa desplaçada, millora del resultat no financer –és a dir, reducció del dèficit–, reducció del pes de l'endeutament sobre el producte interior brut. Hem constatat també molt més rigor en l'execució dels pressupostos, hem observat que s'han prioritzat les inversions amb un finançament més equilibrat.

En definitiva podem afirmar, i ho afirmem, que el Govern ha gestionat els recursos públics amb rigor, els ha gestionat amb eficàcia. I és per això que els demanem el vot afirmatiu al compte general de l'any 2005.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor síndic major, membres de la Sindicatura de Comptes, senyors consellers... Senyors i senyores diputades, avui se'ns presenta l'informe de la Sindicatura de Comptes corresponent a l'any 2005 i basaré la meua actuació sobre el posicionament del nostre grup.

Com ha dit el síndic major, aquest constitueix, conjuntament amb el debat de pressupostos, un dels plens més importants si haguéssim de prendre mesura a la situació econòmica, en aquest cas del 2005, però..., si haguéssim de fer una reflexió sobre com estan els comptes a Catalunya. La situació de crisi que en aquests moments no només afecta Catalunya, sinó que es generalitza, ens ha de fer ponderar aquest debat i tenir-la present, perquè estem sentint dels mitjans de comunicació que estem preparats per abordar-la, i des del Partit Popular qüestionem que estiguem preparats per a aquest afer.

Se'ns ha dit que la sindicatura..., i nosaltres volem aprofitar aquest debat una vegada més per agrair la tasca dels professionals de la Sindicatura de Comptes pels seus informes i per les seves recomanacions. I, si m'ho permet el síndic major, jo crec que ha estat benèvol –i després m'explicaré– respecte al grau d'acolliment per part d'aquest Parlament dels comptes de la Generalitat, de les recomanacions que fa la sindicatura. Jo..., la veritat és que el nostre grup no n'està satisfet; considera que hi ha una gran tasca a fer. I el dia que facin realment cas de la sindicatura potser haurem donat un pas endavant, però després entrarem en aquest concepte.

Avui se'ns ha presentat un informe de regularitat, un informe que només pretenia observar si el compte públic del 2005 feia referència..., i, per tant, constatava que hi havia una regularitat respecte del compliment de les normes pressupostàries i comptables, un compliment de la legalitat. I el Partit Popular constata que el compte general del 2005 pateix grans defectes i que, per tant, aquesta regularitat, que havia de ser normalitzada, no ho és.

S'ha fet referència a temes cabdals, com la consolidació de comptes, i s'ha enviat un missatge al Govern de Catalunya per tal que adequi la Llei de finances públiques de Catalunya. També s'ha parlat del Pla de sanejament i, per descomptat, de la contractació administrativa. És ben cert que amb els plans de la sindicatura sí que s'entra d'una manera profunda a poder avaluar el grau de gestió, d'optimització... Però, clar, hem de fer referència en aquest debat que sempre hi ha qüestions que són tòpics però que lamentablement nosaltres considerem que són entrebancs que no aconseguim superar. I veiem com els problemes en la contractació pública sorgeixen, debat rere debat, en la majoria d'informes de la sindi-

catura. No podem estar contents, des del Partit Popular, que aquests tòpics siguin ignorats contínuament des del Govern. Considerem que haurien de fer-se ressò de les recomanacions, però no aprovant informes ni resolucions, sinó prenent..., i demanant als òrgans gestors que apliquin la legalitat.

Dintre de l'informe que ens envia la sindicatura hi ha una sèrie de conclusions i d'observacions que no només afecten les consideracions que es puguin abocar en aquest informe, sinó que algunes provenen de l'any 2000, inclús. Per fer un breu esment de les recomanacions de l'any 2000, de sis en queden pendents quatre; de l'any 2001, de nou en queden pendents set; de l'any 2002, n'hi havia tres i s'han complert totes; de l'any 2003, de setze en queden pendents tretze; any 2004, de sis en queden pendents cinc. Nosaltres considerem que, amb aquest balanç, no podem dir que s'han pres amb la seriositat que considerem que representa la institució i també els membres que la formen; no podem estar-ne satisfets.

Però algunes d'aquests consideracions i recomanacions que planteja la sindicatura no poden passar-se per alt, perquè afecten directament la gestió dels comptes públics. I a mi em preocupa un debat en què veig que, bé, diguin el que diguin els informes, aquí es tracta de dir que uns ho van fer malament i ara ho fem bé. I el futur? Volem construir el futur sobre aquesta premissa? O volen apostar per una gestió i optimització dels recursos públics? Els importa realment sortir de la crisi i prendre's seriosament el tema econòmic o no? Nosaltres ho diem per un motiu, perquè estem farts, ja, que passin per la sindicatura informes i sembla que plogui i que faci sol. Doncs, des de la nostra responsabilitat, no podem acceptar una situació com aquesta; ho hem posat de manifest en les comissions de la sindicatura, i volem aprofitar el debat d'avui per posar-ho en aquesta tribuna de manifest.

Considerem que si estem d'acord que la sindicatura és un òrgan assessor, si estem d'acord de tenir al Parlament de Catalunya una comissió formada per totes les forces polítiques en la qual es tenen per objecte la consideració dels informes, això ha de tenir una conseqüència en la política pública a Catalunya, no pot quedar en l'oblit. Perquè, si no, nosaltres els proposem una cosa: o el Govern, i conjuntament amb les forces públiques de Catalunya, aborda una reforma de la Llei de la sindicatura i es comença a acatar les consideracions i recomanacions de la sindicatura, o, sincerament, senyors diputats i diputades, per què tenim la Comissió de la Sindicatura de Comptes al Parlament? Aquesta és la reflexió que avui els volíem adreçar: per què la tenim?

Nosaltres considerem que és important que sigui el Parlament de Catalunya, i és important que la institució de la sindicatura adreci i faci les seves recomanacions, però encara és molt més important que aquestes siguin recollides i que els gestors públics, i sobretot el Govern, facin aquestes recomanacions com a qüestions no opinables; això no és política, això és el compliment de la legalitat. Per tant, sobre això no hi ha opinions polítiques. Perquè vostès, els grups que donen suport al Govern, tenen les seves línies estratègiques, les seves

orientacions polítiques, i no són objecte d'aquest debat. Aquest debat és exclusivament per veure si han complert les normes, ho repeteixo, pressupostàries, comptables i de legalitat, i l'informe diu que no –l'informe diu que no.

Entrant ja en aquestes consideracions, veiem que ens diuen que durant l'exercici 2005 no es reflecteixen al pressupost inicial imports que són previsibles –dada que ja es posava en consideració l'any 2000–; que a la liquidació del pressupost continua sense incloure's modificacions dels estats d'ingressos; que les càrregues derivades de l'endeutament es presenten dins la memòria, però que continuen sense reflectir-se aquests imports i d'altres compromisos, com, per exemple, les obligacions derivades de censos emfitèutics vigents.

També descripció d'apunts comptables, que diu la mateixa sindicatura que els llistats informàtics..., i la informació que s'adjunta als manaments d'ingressos i de pagaments, pressupostaris i no pressupostaris, no és prou descriptiva per a conèixer el concepte i període del moviment comptable; que la Intervenció General, ho diu el mateix informe, hauria de trametre una circular a totes les direccions generals de tots els departaments per millorar la descripció del text dels apunts comptables.

No es pot dir d'una manera més delicada, els està dient: «Estem fent l'informe de bona fe, amb la poca informació que ens envieu, i no ens podeu demanar més.» Però jo crec que ens interessen els comptes públics i hem de posar a l'abast de la sindicatura la informació com si estiguéssim fent una anàlisi d'una empresa privada, amb la mateixa rectitud, i encara més, perquè estem parlant de fons públics.

Continua l'informe, ja referit al 2001. Ens parla que del 2005 es fan retencions de saldos dels capítols IV, VI i VII, basant-se en un acord de govern d'11 d'octubre del 2005. Es continua trobant a faltar en alguns casos l'informe de l'oficina pressupostària o la memòria prèvia. Es diu que s'ha reduït els darrers anys, durant l'any 2005, però que els crèdits extrapressupostaris, és a dir, les obligacions i deutes de la Generalitat amb tercers, mitjançant convenis, convenis, com, per exemple, el *confirming*..., ens diu que caldria limitar l'ús d'aquest sistema de pagament, i es continua utilitzant la pròrroga; que no s'ha pres cap mesura per fer la reserva en els pressupostos de l'1 per cent de les obres públiques que es financen amb una partida mínima d'un 1 per cent perquè aquesta aportació es pugui reinvertir en patrimoni cultural català, tal com preveu el Decret 175/1994, i ens diu, la sindicatura, que caldria simplificar el procediment incorporant una partida específica.

Apareix una qüestió que ens sobta, des del 2001, que són els temes de les conciliacions. Ens diu que les tresorereries territorials han de conciliar els saldos bancaris, i que és diferent la que apareix en la Tresoreria General; que cal conciliar els comptes individualment i homogeneïtzar els procediments i els documents; que els imports per transferències, subvencions i d'altres tampoc responen a aquesta conciliació; que el valor de l'immobilitzat material..., utilitza un mètode que fins ara no ha estat modificat durant l'any 2005, i que la sindicatura ja

deia que hi havia una valoració que no estava d'acord amb les normes del Pla general comptable.

Corresponent a l'exercici 2003, se'ns deia, i roman encara el 2005, que a la informació que acompanya els documents comptables d'ingrés no es disposa ni del conveni ni de l'origen de l'ingrés; que continua sense indicar-se el finançament dels crèdits ampliables; que en la transposició de l'import de les despeses d'exercicis anteriors, si bé s'ha reduït el 2005, al pressupost del 2005 s'han imputat despeses provinents d'exercicis anteriors de 29.750 euros; que els interessos de demora haurien de comptabilitzar-se en el capítol III; que les operacions s'han de clarificar segons la Llei de pressupostos que l'autoritza i no per la similitud amb operacions anteriors.

Respecte als censos emfitèutics, que abans s'ha comentat, en l'exercici 2005 veiem que, respecte a adquisicions, s'han adquirit dos edificis, vinculant-los a censos emfitèutics, per un import de 46.547, i respecte al que s'ha venut tenim uns ingressos i unes despeses derivades d'aquestes operacions de 2.760 euros; que no s'ha reconegut ni l'ingrés ni la despesa pressupostària al capítol IX. I seguiríem amb un llarg reguitzell de temes pendents, ho repeteixo, de l'any 2000.

Nosaltres fem la proposta en aquest plenari que ja d'una manera definitiva s'enviïn les instruccions pertinents als diferents departaments perquè en l'informe corresponent al compte d'aquest exercici, doncs, no tornin a sortir aquests preceptes.

Volem posar de manifest la consideració i la sorpresa dels tres vots particulars que apareixen en aquest informe. Considerem que les coses tècniques han de ser objecte de consens dintre de la sindicatura i que la mà invisible de la política ha de sortir d'aquests preceptes. I, per tant, apellem a la professionalitat i al bon compliment del mandat que té la Sindicatura de Comptes.

Com deia, tornar a reconèixer la funció de la sindicatura, la institució, el síndic major i els seus membres. I, de veritat, senyors diputats i diputades, fem una reflexió tots plegats de quin ha de ser el futur de la Comissió de la Sindicatura de Comptes i si realment apostem per millorar els comptes públics, o això serà un debat que, com he dit abans, fa sol, plou, però a mi no m'afecta.

El Partit Popular de Catalunya vol uns comptes clars, nítids i que siguin presentables als ciutadans de Catalunya. I concloem dient que els del 2005 tenen tantes qüestions de no-regularitat que no són per nosaltres uns comptes de què es pugui treure pit.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Miembros de la sindicatura, *síndic major*, honorable *conseller*, diputados y diputadas, en primer lugar agradecer la presentación del informe de regularidad, del cumplimiento del precep-

to, y plantear, como ha dicho el *síndic major*, que nos encontramos, efectivamente, ante uno de los momentos más solemnes del año, que debiera ser más solemne del año; pasa que no siempre se le da la trascendencia y la solemnidad que realmente merece.

Estamos ante una de las mayores responsabilidades de este Parlamento, efectivamente, que es valorar el cierre de cuentas y el descargo al Ejecutivo; evaluar la ejecución de los presupuestos por parte del Gobierno y valorar hasta qué punto se han llevado los mismos de una forma correcta.

En este sentido no podemos empezar nuestra intervención sin una valoración a la que ha hecho referencia el propio *síndic major* y que creo que determina la falta de solemnidad y de trascendencia y de eficacia de lo que aquí se está planteando hoy, que es la evaluación del campo temporal. Estamos ante una aprobación de unos presupuestos anuales, de la Cuenta general de los presupuestos anuales del año 2005, y lo estamos haciendo a finales del año 2008.

Al igual que la aprobación de los presupuestos anuales precede inmediatamente al año presupuestado, la fiscalización de un año presupuestado concluido debiera producirse, dentro de lo posible, inmediatamente después del año evaluado. De ahí que hagamos una solicitud y un ruego al propio Gobierno, en la medida en que ha venido a hacerlo el *síndic major*: que presente el informe con mayor celeridad, de forma que no sea tan tardía la evaluación de la Cuenta general de los presupuestos del año 2006.

El interés de lo que aquí se aporte, por lo tanto, queda diluido por el tiempo transcurrido desde el año 2005 y hace evidente la necesidad urgente de dar un impulso decidido a la revisión y actualización de la normativa presupuestaria catalana vigente en relación con el rendimiento de las cuentas públicas. Es imprescindible acortar los plazos de cierre, actualizar el perímetro de consolidación y el rendimiento y revisión de las cuentas de acuerdo con nuestro entorno de la Unión Europea. Con ello se dotaría de mayor interés y actualidad a lo aquí debatido y además se imprimiría de mayor respeto y de mayor fuerza a la institución de la sindicatura. La dilatación en el tiempo devalúa la institución, no favorece a la sindicatura en su trascendental cometido y, a nuestro parecer, está en la raíz de la crítica que nosotros hacemos en estos momentos.

Recientemente, denunciaba el *síndic*, en relación con las administraciones locales, que la presentación de cuentas ha bajado del 90 por ciento hasta un 20 o un 30 por ciento en el año 2006, desde el año 2005 al año 2006. Creemos que tiene algo que ver con el hecho de que no se tome en serio esta formalización el hecho de que se haga tan tarde y que ni las propias corporaciones locales tengan interés o se sientan compelidas a cumplir con el mandato de la ley.

Es por esto que nos unimos a la demanda que ha formulado algún grupo parlamentario anteriormente y entendemos que es imprescindible impulsar la nueva Ley de la Sindicatura de Cuentas para que esta sea aprobada en esta legislatura, al menos, dotando a este organismo

de unos mejores instrumentos, de una mayor autoridad para poder fiscalizar la eficacia del gasto público, así como de potestad sancionadora y auditora.

Lo dicho tiene algo que ver..., estas consideraciones generales que he efectuado tienen algo que ver con..., por lo que respecta a la Cuenta general de la Generalitat del año 2005, que se debate hoy en el Pleno. No es que la Generalitat no cumpla con su obligación de rendir cuentas, que lo hace, sino que no cumple con las recomendaciones y observaciones realizadas por la sindicatura, que no lo hace. De ahí que entendamos, que aquí se ha hecho también referencia anteriormente, que el hecho de que no se dé cumplimiento a lo que recomienda y observa la sindicatura devalúa la institución, de ahí que tengamos que reforzar la misma.

Año tras año las mismas recomendaciones y observaciones no son tenidas en cuenta y se repiten sin solucionarse. Así, en el seguimiento de las observaciones y recomendaciones de ejercicios anteriores que se hace en las conclusiones, en la sección tercera dedicada a la cuenta de la Administración general de la Generalitat, de cuarenta observaciones y recomendaciones, que podríamos calificar como «históricas», solo se habían implantado o resuelto once en el año 2005. Es decir, un 73 por ciento de los problemas detectados en informes previos seguían sin encontrar solución.

Esta consideración nos lleva a un reencuentro con problemas viejos conocidos y que ya fueron objeto de evaluación y de apreciación por parte de la sindicatura en el informe correspondiente a los presupuestos del año 2004. No solamente no se han resuelto aquellos problemas que fueron detectados en el informe anterior, sino que, lamentablemente, en muchos casos se han agravado.

De este modo, nos seguimos encontrando con expedientes de modificación de crédito, en los que no figuran los informes preceptivos. La continuidad del uso de los convenios de *confirming*, que ya habíamos denunciado en relación con el informe del año anterior, o el problema endémico de los gastos correspondientes a ejercicios anteriores, imputados al ejercicio siguiente, que, aunque reducidos en el 2005, todavía en este ejercicio alcanzan cifras escandalosas.

Se repite también la concesión de avales solidarios por parte de la Generalitat a GISA, otro ejemplo claro de la falta de voluntad de rectificación de sus prácticas por parte del Gobierno. Así, si ya nos preocupó en el informe del 2004 la concesión de dos avales por importe de 106.769 euros de principal más intereses, nos ha de preocupar aún más la formalización de tres nuevos avales a GISA con las mismas condiciones, por 130.670 euros.

Esta manifiesta incapacidad de acción, reacción e identificación en materia presupuestaria y de ejecución del presupuesto por parte del Gobierno, nos lleva a uno de los puntos centrales de este informe, y especialmente en el actual contexto de crisis económica, de la política económica de este gobierno en relación con el endeudamiento.

El Govern, en época de bonanza económica, con un incremento de ingresos, debido tanto a la mejora del sistema de financiación como al incremento de la recaudación fiscal, ha sido incapaz de crear superávit, o, en cualquier caso, de reducir drásticamente el endeudamiento. Estamos siempre en el límite de lo «justito».

Al contrario, se ha demostrado una preocupante falta de rigor en el control del endeudamiento, a nuestro juicio, que podría llevar, si no se ha alcanzado ya, a superar el límite legalmente establecido. Evidentemente, en términos de actualidad, y «con la que está cayendo», es notorio que no se van a conseguir los objetivos de equilibrio presupuestario en los términos SEC 95 en el ejercicio 2008, tal como se preveía. De hecho, no deja de ser significativo que ya el propio gobierno esté reconociendo que la Ley 8/2001, general de estabilidad presupuestaria –me refiero al Gobierno de España, al señor Zapatero–, ya viene de decir que el 3 por ciento de endeudamiento va a ser superado probablemente, con lo cual estamos incumpliendo la normativa. De ahí que consideremos que sea conveniente revisar, desde luego, los planes, puesto que ya se sabe que no se va a dar cumplimiento a las previsiones en el año 2008. Y también de revisar la Ley de estabilidad presupuestaria, puesto que no procede, en estos momentos, incumplir de manera consciente por parte de los gobiernos que debieran ser respetuosos con la norma aquella.

Por todo ello, nosotros solicitaremos votación separada del punto 3 del dictamen referida a la consecución de las previsiones del plan de saneamiento aprobado por el Consejo de Política Fiscal i Financiera, de acuerdo con las observaciones al estado consolidado de la Cuenta general de la Generalitat, los censos enfitéuticos, el *confirming*, el pago a terceros y los créditos y préstamos concedidos por el ICF y el ICA deben ser considerados por su naturaleza como endeudamiento financiero y, por lo tanto, sumadas al endeudamiento consolidado, con lo que se superarían ampliamente el límite de 11.811 millones de euros fijado en el Plan de saneamiento para el ejercicio 2005.

Este punto contará con nuestro voto en contra, e igualmente procederemos a abstenernos en los puntos primeros del dictamen que presenta la comisión, y ello en razón de la existencia de votos particulares significativos a los que se ha hecho referencia. Yo creo que, efectivamente, y antes se ha referido a ello una diputada aquí, la técnica tiene que inundar la institución y, desde luego, estoy seguro que no son criterios políticos los que han llevado a mantener como entendemos de ninguna forma el dictamen en los términos que se han planteado.

En todo caso, señalar la necesidad de reformas legales, tanto en el ámbito de la sindicatura como en el ámbito de la Ley general de estabilidad. No es el ámbito competencial de este Parlamento, pero sí que procede, a la vista de lo que se está produciendo en estos momentos, que el Gobierno de España rectifique y revise la Ley de estabilidad presupuestaria, puesto que, sin duda, va a proceder y afectará de forma directa e inmediata al ámbito de este Parlamento autonómico.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*)

Senyor...

El Sr. Llobet Navarro

Per demanar...

El president

Votació separada...?

El Sr. Llobet Navarro

Votació separada del..., jo faria de tots els punts: del punt 1.a, 1.b, el 2 i el 3.

El president

Separats tots...

El Sr. Llobet Navarro

Tots, tots, sí.

El president

Per tant, ja està. No cal demanar res més. Es votaran separadament tots.

(*Pausa llarga.*)

Procedirem, doncs, a la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 113 vots a favor i 14 abstencions.

Votem seguidament el punt 1.b.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 80 vots a favor, 44 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 1 vot en contra.

I, finalment, votarem el punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor i 58 vots en contra, amb la qual cosa l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2005 queda aprovat.

Agraïm al síndic de comptes i als membres de la sindicatura la seva presència en aquesta cambra i en aquest punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (debat de totalitat) (tram. 200-00045/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa, l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de donar compliment, en nom del Govern, a la presentació del Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis.

Tots som conscients que la nostra societat hem evolucionat molt pel que fa als processos industrials i tecnològics, en processos comunicatius, en desenvolupament urbanístic i infraestructures. Però també és evident que tot això porta implícit factors de risc per a la població, per als béns o per al medi ambient. La gestió del risc implica conèixer-lo, determinar els nivells de risc que acceptem, prendre les mesures de prevenció que redueixin aquest risc i aplicar les mesures necessàries per minimitzar l'impacte en cas que es produeixi.

Des de l'Administració hem d'adoptar els instruments normatius i els mitjans materials i humans necessaris per fer front a aquests riscos. I això és el que fem des del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. D'entre els riscos més associats als usos quotidians, i també més freqüents, es troba el risc d'incendi. Un fenomen que es presenta en diversos contextos i escenaris i que té efectes molt negatius i, en algun cas, fins i tot, devastadors. Tots coneixem, també, que els incendis poden donar-se a nivell forestal i també en habitatges, establiments industrials, comerços, mobiliari urbà, etcètera. És aquesta segona tipologia de risc d'incendi la que aborda aquesta normativa que avui tractem.

Com a dada significativa voldria destacar que el passat any 2007, els bombers de la Generalitat van fer un total de 16.364 sortides en incendis d'establiments d'activitats, d'infraestructures i edificis, que representen aproximadament un 20 per cent dels serveis globals de l'any.

Des del punt de vista competencial en aquesta matèria és important tenir present que l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga les competències en l'àmbit de la prevenció i seguretat en matèria d'incendis a l'Administració de la Generalitat i, també, a l'Administració local. Igualment, la normativa de règim local reconeix aquesta competència als municipis, considerant-la de prestació obligatòria en aquells municipis que tenen més de vint mil habitants.

També cal tenir present que tractem d'un risc que cal afrontar-lo de forma transversal i multidisciplinària, ja que en major o menor mesura s'insereix en diversos àmbits com poden ser l'urbanístic, el d'habitatge, el de la protecció civil i la prevenció i extinció d'incendis.

En aquest punt, també és precís recordar que la prevenció i seguretat en matèria d'incendis no només és responsabilitat de les administracions públiques competents, sinó que incumbeix a tothom, en especial als agents que intervenen en els processos de legalització i explotació en totes les fases de l'activitat, l'establiment, la infraestructura o l'edificació, els quals tenen la responsabilitat de dissenyar, projectar, construir, utilitzar o mantenir-los, d'acord amb la normativa que estableix les condicions de seguretat que s'han de complir en matèria d'incendis.

Tant l'Estat com la Generalitat han dictat un seguit de normes que han anat configurant un marc normatiu que aborda les condicions en matèria d'incendis per cada sector d'activitat. Especialment remarcables són, a nivell estatal, la Llei del 99, d'ordenació de l'edificació; la Llei del 92, d'indústria; el Reglament del 2004, de seguretat contra incendis en els establiments industrials; el Reglament de 1993, de les instal·lacions de protecció contra incendis; el Reial decret del 2006 que aprova el Codi tècnic de l'edificació.

Per altra banda, i a nivell català, podríem destacar també la llei del 94, que regula els serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvaments; la llei del 97, de protecció civil; el Decret del 94, sobre condicionaments urbanístics i de protecció contra incendis en els edificis, i la Llei 3/98, d'intervenció integral de l'Administració ambiental i la seva normativa de desenvolupament que estableix els procediments a seguir per tal que l'Administració verifiqui, entre d'altres, l'acompliment de les mesures de protecció contra incendis.

Després d'aquests antecedents normatius i de context, m'agradaria exposar el perquè d'aquesta nova Llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis. La raó és doble. En primer lloc, d'una banda, l'experiència dels últims anys ens ha portat a concloure que l'àmbit de la prevenció i la seguretat en cas d'incendi requereix una regulació normativa específica que defineixi clarament el procediment a seguir en aquesta matèria. En segon lloc, per altra banda, una de les modificacions importants que suposa el redactat de la nova llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, actualment en fase d'avantprojecte, és la desvinculació procedimental de la seguretat en cas d'incendi.

El text de la nova llei reformula els règims en matèria de protecció de la salut i de prevenció i de control de les activitats en matèria de protecció contra incendis. L'àmbit de la prevenció i seguretat en matèria d'incendis requereix una regulació normativa específica i més completa que doni resposta a les necessitats particulars en aquest àmbit. És per això que el passat 26 d'agost, el Govern de la Generalitat va aprovar aquest Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis, que avui presento i que inicia així la seva tramitació parlamentària.

El text que avui presentem té els següents objectius: u, determinar la distribució competencial en aquesta matèria i indicar-ne explícitament els òrgans competents.

Dos, fixar les normes que regulen les condicions de seguretat en cas d'incendi. En aquest sentit, cal dir que, a banda de totes les normes legals abans esmentades, existeixen unes normes tècniques d'àmbit estatal que no sempre cobreixen els requeriments del nostre país. Per aquesta raó, la llei possibilitarà que es puguin desenvolupar mecanismes complementaris, com ara normes reglamentàries de caràcter tècnic i, si cal, instruccions tècniques de detall i guies de referència que donin criteris interpretatius i aclariments a la normativa general i que, en aquest cas, no tenen caràcter obligatori, sinó de recomanació.

Tres, determinar el règim d'intervenció administrativa. En aquest sentit, es preveu la possibilitat d'exercir un triple control, en una primera instància, mitjançant una revisió dels projectes abans no es comencin a executar; en segon lloc, mitjançant la comprovació del compliment de la normativa en les obres acabades just abans no s'iniciï l'activitat per a la qual estan pensades, i, en darrera instància, mitjançant les inspeccions a les instal·lacions ja en ús.

Aquest ha de ser un element molt important per diferents raons. Per una banda, perquè fins ara l'establiment d'un procediment diferent al de control ambiental exigia establir un mecanisme que no afegís una nova càrrega al ciutadà. Per això la norma preveu que el control previ en matèria d'incendis es faci mitjançant els procediments municipals existents i, per altra banda, perquè s'incorpora una fase de control posterior una vegada iniciada l'activitat de què es tracti, mitjançant un règim d'inspeccions que ha de permetre el compliment de la normativa.

I en quart lloc, determinar i regular la figura de les entitats col·laboradores. Tant la Generalitat com els ajuntaments podran disposar d'entitats facultades per exercir funcions de control preventiu.

Pel que fa a l'estructura del text, aquest projecte de llei s'estructura en cinc títols, cinc disposicions addicionals, dos disposicions transitòries i dues disposicions finals. En el títol primer del projecte s'estableixen les disposicions generals de la llei, la seva finalitat i l'àmbit d'aplicació.

El títol segon regula les competències en matèria de seguretat en cas d'incendi i estableix les que corresponen a l'Administració local i les que corresponen a l'Administració de la Generalitat.

El títol tercer, sota el títol «Condicions de prevenció i de seguretat en matèria d'incendis», a banda de recordar que les condicions de prevenció i seguretat en matèria d'incendis són les que estableix la normativa tècnica corresponent, regula el sistema normatiu propi, mitjançant el qual es determinen aquestes condicions de seguretat a Catalunya. En aquest sentit, la llei configura i regula els esmentats reglaments tècnics, les instruccions tècniques complementàries i les guies tècniques.

El títol quart regula el règim d'intervenció administrativa en prestació i seguretat en matèria d'incendis. Aquí s'estableix el sistema que permet a les administracions públiques exercir les seves funcions de verificació que els establiments, les activitats, les infraestructures i els edificis situats en el territori de Catalunya compleixen les condicions de seguretat en cas d'incendi previstes per la normativa vigent.

El darrer títol, el títol cinquè, regula les entitats col·laboradores de l'Administració en l'àmbit de la prevenció i de seguretat en matèria d'incendis. Aquest títol, que requereix desenvolupament reglamentari, conté un punt dels requisits de tot ordre que les entitats col·laboradores han de complir per tal d'obtenir la preceptiva autorització administrativa que pretén reconèixer aquelles entitats que reuneixin els requeriments necessaris per actuar en aquest camp.

I finalment, per anar concloent la meua intervenció, voldria dir que amb aquest projecte de llei adequem la normativa vigent, en facilitarem l'aplicació i evitarem la dispersió i inseguretat jurídiques. En definitiva, aquest nou text permetrà configurar un sistema que integri els mecanismes, protocols i actuacions per garantir uns elevats nivells de seguretat en matèria d'incendis en els establiments d'activitats, infraestructures i edificis a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per fixar posicionament, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom, també bon dia a la directora general de Prevenció i Extinció d'Incendis.

Tinc l'honor d'intervenir en el tràmit d'aquesta llei per fixar posició, en nom de Convergència i Unió, en una llei que, com ha dit el conseller, hauria de buscar facilitar, dins de l'àmbit de la seguretat, augmentar la seguretat i facilitar la tramitació administrativa. Aquest és un dubte que ens ha quedat després de la lectura de la llei que ens ha arribat al Parlament.

Agafaré com a mostra un botó. De l'exposició de motius: «Per tot això era necessari delimitar i explicitar l'abast de la competència respectiva a fi d'aportar una major seguretat jurídica a les qüestions procedimentals en matèria de seguretat en cas d'incendi.» Fins aquí clar, busquem «seguretat jurídica». Ara, atents, perquè aquí no s'entén res: «...i ahora, a fi d'omplir la manca d'una previsió específica amb relació a aquesta qüestió, calia indicar els òrgans competents de l'Administració de la Generalitat per exercir les funcions que la normativa vigent reserva als òrgans competents en matèria de seguretat contra incendis de l'Administració de la Generalitat, amb respecte explícit però a les funcions que puguin ser concurrents o puguin correspondre a altres òrgans de l'Administració de la Generalitat.» Bé, això,

llegit per una persona que ha estudiat dret i que no ho entén, em situa en la perplexitat del ciutadà davant de la norma jurídica, davant de l'Administració i davant de la voluntat de complir les normes.

Però bé, no ens quedem amb l'exposició de motius, és reveladora del que després la llei fa, anem més enllà i busquem en el fons d'aquesta llei. Situem-nos. Convergència i Unió ja diem que sí al tràmit, perquè estem en la idea que cal aclarir i cal facilitar al ciutadà les seves relacions amb l'Administració perquè ordeni tot el que calgui, ja que també és responsabilitat del ciutadà el tema de seguretat. Ho ha dit el conseller. Però, ull!, i aquí advertiment: és principi bàsic en aquesta llei que serà responsabilitat de tots, però no tots tenen la mateixa responsabilitat, senyor conseller. Les administracions competents, precisament per la seva posició de primacia, pel *potestas*, per l'*auctoritas* que tenen de regulació són més responsables que el ciutadà i també responsables de fer una norma clara. I en aquest moment, més; més quan el que pretenem amb aquesta llei o el que entenem que es vol pretendre –encara que em sembla que tal com està plantejada no ho aconseguirà– és que la Llei 3/98, que és la vigent fins ara, d'intervenció integral de l'Administració ambiental, es simplifiqui en dos braços: un braç que faria referència a la prevenció dels incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis, prevenció i seguretat, per una banda. I de l'altra, la prevenció i el control ambiental de les activitats que quedarien, o sigui, d'una llei mare sortirien dos braços: un, tema ambiental estrictament, Departament de Medi Ambient amb competència per atorgar llicències; l'altre, Departament d'Interior, amb competència per dir que un establiment, una activitat reuneix les condicions en tema de prevenció i seguretat d'incendis.

Això, així plantejat, hauria de ser fantàstic i per això nosaltres diem: cap endavant! El que passa és que ja, d'entrada, ens arriba aquest projecte, però no arriba l'altre. I agafem de la Llei 3/98 una part, que la deixem vigent, i l'altra part, que és la que pretenem substituir amb aquesta llei, desapareix. Però no desapareix del tot i creem de nou, perquè arrosseguem activitats, procediments, entitats col·laboradores que ja estan acreditades i que ara s'hauran d'acreditar de nou. Estem introduint confusió en el sistema en comptes d'aclarir. Aquesta és la nostra percepció i la de les entitats i organismes amb qui hem parlat.

En el tràmit parlamentari intentarem posar-nos d'acord. De part de Convergència i Unió, la mà estesa; esperem que de part del Govern, també, a pesar d'algunes declaracions que s'han fet –entendrem que en seu de congressos i de *rifirrafe* polític– que no han d'aportar res en aquest procediment i que esperem que no sigui així.

Bé, és un advertiment que fem des de Convergència i Unió amb la millor voluntat. Si no volíem caldo amb la iaia, no en prenguem dues tasses. Si van fer un error en aquell moment, ara no en fem un altre, perquè no seran dos errors, serà molt més que això, serà duplicar i contradir.

Per què creiem tot això? Perquè ens trobem davant d'una postura complexa. Ens posem davant de l'àmbit

de la llei. Nosaltres som els ciutadans que necessitem fer una actuació administrativa. Quan entren a l'Administració, a aquest gran edifici comú que és l'Administració, què hi troben? Si són en un ajuntament, han d'anar a l'ajuntament respectiu quan volen tirar cap endavant una activitat, una obra, a demanar el permís. Entren a picar a aquesta porta. L'ajuntament ha de tramitar, abans de donar-los la llicència..., ho ha de tramitar directament i d'ofici al Departament d'Interior. El Departament d'Interior, tenint en compte tota la normativa –la de la Generalitat, la local, també la sectorial de l'Estat, en la part que pugui tenir-hi alguna relació–, ha d'emetre un informe, però ull!, perquè aquí no és només el departament el que emet l'informe, també el pot emetre una entitat col·laboradora. Compliquem la qüestió. Fins aquí ja era així de complicada, amb aquest nova llei continuem seguint els mateixos passos.

Què més ens trobem? Que també és complicada per l'objecte –estructura, establiments, activitats, infraestructures de tot tipus: ports, aeroports, edificis, tot, bàsicament tot, tot el que pugui ser objecte d'incendi. Bé, i, aleshores, davant d'això, què passa? Doncs que l'Administració hauria d'actuar curosament, hauria de complir el que la llei..., la Constitució li mana, que és respondre el ciutadà ràpidament i amb eficàcia. Doncs no, aquesta llei deixa un marge d'incertesa molt gran en l'article 22.8 quan diu que un cop ha arribat a la direcció general corresponent l'informe de l'ajuntament, la direcció general, en aquest informe previ de prevenció, pot fer dues coses: o emet ell l'informe o ho envia a l'entitat col·laboradora. Havíem arribat fins aquí. Però té l'obligació de respondre en dos mesos. I si no respon? Doncs, el 22.8 diu, textual: «L'Administració sol·licitant no pot entendre que es compleixen les condicions de seguretat.» O sigui, l'ajuntament no pot entendre que es compleixen les condicions de seguretat si des de la direcció general o des de l'entitat col·laboradora no se'n dóna resposta. Això què vol dir? Què vol dir, senyor Saura? És silenci positiu? És silenci negatiu? És neutre? Perquè no vol dir res, no és clar això! Què ha de fer el ciutadà que ha demanat un crèdit per tirar endavant un projecte, per tirar endavant una activitat i que el banc li reclamarà que pagui si no té resposta mentrestant? Però pagar haurà de pagar. Doncs, això crec que és un dels punts que hem d'aclarir, perquè si no estem introduint confusió. Sobretot quan hi ha un altre article claríssim a darrere que diu: «Per a activitats esporàdiques, quan es tracti d'aforaments» –ull!– «aforaments tancats, cinc-centes persones, i aforaments oberts, més de mil: silenci positiu.» Un espectacle si ho demana en quinze dies, aquí ja no calen tants tràmits. No s'hi diu res, silenci positiu. Doncs, a un ciutadà que vol tirar cap endavant un negoci o que vol fer una activitat, per què li apliquem dos mesos i després l'Administració si vol contestar que contesti i si no, que no? Doncs això és un element distorsionador del sistema molt gran.

I per acabar-ho d'adobar, les entitats col·laboradores. Hauran de passar un procediment d'acreditació nou, de tal manera que la mateixa comissió jurídica del seu departament diu: «Pel que fa a l'entrada en vigor, es considera que la llei serà efectiva de forma immediata en molts àmbits. Certament, no serà immediatament

operativa en altres qüestions com, per exemple, en l'autorització de les entitats col·laboradores.» Doncs, si aquest és l'informe previ al projecte que ens presenta avui i l'assessoria jurídica seva li diu que aquesta llei no serà operativa, aquí ja hi ha un forat grandíssim, que queda acreditat pel fet que aquesta llei ha necessitat quatre avantprojectes, alegacions fins al final del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que fins a última hora no aconsegueix que vostès treguin la necessitat que en les infraestructures del Govern sigui una entitat col·laboradora la que digui que estan bé o malament. Al final diuen: «No, no, ja ho diran els bombers, això.» Doncs, benvingut, encara que sigui al final. Però què passa amb els establiments docents? I amb els sanitaris? I amb les presons? I amb tot el que no són infraestructures de mitjans de comunicació? Una entitat de fora li ha de dir a l'Administració si compleix o no compleix?

Doncs bé, és el moment de la simplificació i de la confiança; aquí és simplicitat i confiança *versus* eficiència, o intervenció *versus* ineficàcia. Conseller Saura, en les seves mans estarà aquesta decisió, perquè Convergència i Unió ha fet una aposta per la simplicitat i per l'eficàcia.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, senyores i senyors diputats, aquest projecte de llei, com bé deia el conseller, fa referència a un dels riscos més freqüents, el risc d'incendi; un risc que es presenta en diversos contextos i escenaris. I en aquest cas no parlem dels incendis forestals, que potser en seu parlamentaria és del que més habitualment hem parlat, sinó que parlem del risc d'incendi associat als usos quotidians, el risc d'incendi en habitatges, en establiments industrials, en comerços, que, de fet, és un risc d'incendi que habitualment també veiem reflectit en les pàgines de successos de la premsa.

Des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem positivament aquest projecte de llei; lògicament, no pot ser d'una altra manera. És un projecte de llei que fa temps que s'hi està treballant, que hi han hagut diversos esborranys o diverses versions, perquè s'ha anat perfilant amb la intervenció dels mateixos departaments de la Generalitat de Catalunya, de les entitats municipalistes i dels col·legis professionals.

Certament, aquest és un projecte de llei necessari des del moment en què hi ha una voluntat de modificar la Llei 3/98, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, una llei complicada en la seva aplicació, i desvincular, per tant, la matèria del que és la prevenció d'incendis, o, millor dit, la seguretat contra incendis o en cas d'incendi, de la matèria estrictament ambiental. Ho deia el conseller: una norma que té com a objec-

tius determinar la distribució competencial, determinar les normes que regulen les condicions de seguretat en cas d'incendi, determinar el règim d'intervenció administrativa i determinar i regular la figura de les entitats col·laboradores en aquesta matèria.

Ho deia Convergència: aquesta ha de ser una llei –i nosaltres ho veiem des d'aquest punt de vista– que ha de permetre facilitar les relacions entre el ciutadà i l'Administració. També és una llei que requereix que existeixi un diàleg permanent entre les administracions que intervenen en aquest àmbit, i en aquest sentit, com en altres ocasions he comentat en aquesta tribuna, cal tenir present, per exemple, que no tenen els mateixos recursos humans i materials els petits municipis que els grans.

En conclusió, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valora positivament el projecte de llei que avui ens ha presentat el conseller d'Interior; de ben segur que en el debat de ponència i comissió aquesta llei s'enriquirà encara més, i per tot això el nostre posicionament no pot ser un altre que el favorable a la llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats, diputades, bon dia. El projecte de llei que ens presenta avui el Govern pretén, com ens ha comentat el mateix conseller, doncs, adequar la normativa vigent a la normativa europea corresponent a aquesta matèria i així facilitar-ne l'aplicació i evitar, d'aquesta manera, la dispersió normativa i la inseguretat jurídica que es pot donar en aquest moment. El vigent Estatut d'autonomia estableix que les competències en prevenció i extinció i seguretat en matèria d'incendis correspon al Govern de la Generalitat, a la Generalitat de Catalunya, i als municipis; per tant, hi ha unes competències compartides entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local. Així, doncs, en compliment d'aquestes disposicions estatutàries en vigor, ens dotem o ens dotarem d'una llei que sistematitza, modifica, i adapta la normativa existent als àmbits competencials propis de la Generalitat.

És obvi –ja ho han comentat aquí altres diputats que m'han precedit en el torn de la paraula– que en una societat desenvolupada com la nostra, doncs, hi conflueixen moltes i diverses infraestructures, comunicacions, processos industrials, processos tecnològics, i hi ha una sèrie de riscos associats a aquest desenvolupament, i, entre ells, un dels riscos més freqüents és justament el risc d'incendi. Davant d'aquesta circumstància, hem d'actuar amb responsabilitat i dotar-nos, primer, dels instruments normatius necessaris i, en segon lloc, dels mitjans materials i humans necessaris per fer front a aquest risc.

Aquesta llei el que pretén és prendre les mesures de prevenció adequades per tal de minimitzar al màxim el risc d'incendi i, alhora, aplicar les mesures necessàries en cas que aquest risc, doncs, es materialitzi, es manifesti, per poder mitigar-lo i minimitzar-lo al màxim possible. I com pretén fer això aquesta llei?

Doncs, en primer lloc, determinant el règim d'intervenció administrativa quan es doni alguna situació susceptible de provocar un incendi. I, en aquest sentit, el que fa és concretar dues fases de control: en un primer lloc, una primera fase, que és aquesta prèvia fase de control preventiu, que es farà mitjançant els procediments municipals ja existents, cosa que, doncs, facilita molt i molt les activitats empresarials i econòmiques, perquè no sobreposa més càrregues administratives per a aquelles persones, aquells ciutadans que duren a terme una activitat, i en segon lloc, una segona fase de control posterior, mitjançant un règim d'inspeccions. Òbviament, com que s'estableix un règim d'inspeccions, el que es fa –perquè és obligatori que sigui per llei– és tipificar una sèrie d'infraccions i sancions que van lligades, doncs, amb els incompliments que aquesta fase d'inspecció obligatòriament es dedicarà a controlar.

També destaca d'aquesta llei la figura de les entitats col·laboradores. En aquesta norma es regulen aquelles entitats o s'estableixen els criteris per determinar quines poden ser aquestes entitats que exerciran també aquesta funció primera que hem dit, de control previ, de control preventiu.

I, per últim, ressaltar que aquesta llei, doncs, habilita l'Administració per dictar totes les normes reglamentàries de caràcter tècnic que, lògicament, s'han de derivar d'aquesta llei i, a més a més, instruccions tècniques de detall. I també possibilita –i crec que és molt interessant– la confecció de guies tècniques per tal de donar criteris interpretatius sobre aquesta normativa general que serà la llei.

Així, doncs, com a conclusió, tenim un projecte de llei que creiem que endreça la normativa sectorial dispersa en aquest moment o fins al moment, l'adapta, l'actualitza, la posa al dia, i, per tant, per aquest motiu Esquerra recolza seguir amb la tramitació d'aquesta llei, seguir amb tot el tràmit parlamentari, a fi, encara, de millorar la llei final que surti d'aquest Parlament, perquè creiem que guanyarem en seguretat jurídica, i no tan sols guanyarem en seguretat jurídica..., que és molt important, però més important encara és guanyar en la seguretat per a la protecció de les persones i dels seus béns. Per tant, recolzem aquesta llei.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, he de començar la meva interven-

ció, una vegada més –ja ho he fet diverses vegades al llarg d'aquesta legislatura–, dient que hi ha vida abans del tripartit. És a dir, el fet que avui el Govern ens porti una llei aquí que pretén regular la intervenció administrativa en matèria de seguretat contra incendis no vol dir que no hi hagi hagut mai res i que mai s'hagi fet res. La matèria de seguretat contra incendis avui està regulada, hi ha un determinat funcionament. I a això em vull referir jo en la meua intervenció, a això ens volem referir des del Partit Popular en la nostra intervenció.

Hem d'intentar encertar en el diagnòstic pel qual elaborarem una norma, perquè, si no encertem en aquest diagnòstic, difícilment la norma ens portarà a la solució del problema. I, per tant, jo crec que la visió que hem de tenir d'aquesta llei no és una visió merament en un àmbit sectorial, que és el de la seguretat contra incendis, que és el que pretén regular, o la intervenció que pretén regular, i que efectivament és necessari i és important que ho faci, sinó que hem de tenir una visió *global* de l'afectació de la norma i del conjunt de normes que afecten els ciutadans i, sobretot, que afecten les activitats que desenvolupen o que volen desenvolupar els ciutadans.

La mateixa exposició de motius de la llei ens dona una pista important sobre el que pretén resoldre aquesta norma, i ho llegeixo textualment: «El que pretén aquesta llei, aquest projecte de llei, és donar resposta a la problemàtica de l'aplicació de la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental.» I a partir d'aquí, un cop detectada la problemàtica d'aquesta llei, se segrega d'aquesta l'àmbit de seguretat contra incendis. I tenim una llei bàsicament procedimental, però, hi insisteixo, o veiem la globalitat de les afectacions del conjunt de normes o, si ens tanquem únicament i exclusivament en allò que fa referència a la prevenció contra incendis, difícilment serem capaços de fer una llei que resolgui el problema que precisament origina la mateixa llei.

La part substantiva més important del projecte de llei és, efectivament, la intervenció administrativa, i en aquest sentit s'actua, com ja succeïa anteriorment, en activitats, en establiments, en edificis, en infraestructures, amb independència, hem d'entendre, del seu caràcter públic o privat, perquè també els edificis públics realitzats per l'Administració pública han de complir la normativa de protecció contra incendis, amb l'objectiu de protegir persones, béns i medi ambient.

I la llei estableix –i se'ns presenta aquí com una gran novetat– tres tipus de controls, tres tipus d'intervenció: intervenció prèvia, la que es fa sobre la documentació; intervenció de comprovació, que seria l'equivalent al control inicial –és a dir, abans d'iniciar una activitat hi ha d'haver una intervenció de comprovació que, efectivament, es compleixen les condicions de protecció contra incendis–, i una inspecció posterior o una intervenció posterior, que és la comprovació que es mantenen aquelles condicions. Això no és cap novetat –no és cap novetat. Si és que és exactament el mateix que ja preveia la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental! Per tant, estem mantenint, d'alguna manera –com no podia ser d'altra forma d'altra mane-

ra, eh?—, mantenim, d'alguna manera, l'estructura de la intervenció que ja preveia la Llei 3/98.

Però, compte!, hi han riscos. La intervenció integral, per nosaltres, és un valor per als ciutadans. Permetin-me que posi un símil molt senzill: per als ciutadans que volien obrir un establiment, obrir una activitat, la intervenció integral representava com un caixer automàtic, en què per un forat hi posaven la sol·licitud de la llicència, del permís, i per un altre forat havia de sortir l'autorització de l'Administració. I dic «havia de sortir», perquè la realitat és que, des que posaves la sol·licitud fins que sortia el permís, la màquina, el caixer automàtic s'encallava, no funcionava bé, i aquell paper no acabava de sortir mai, i costava molt que sortís, i, quan sortia, sortia arrugat. I, per tant, aquesta màquina necessita retocs importants. Alguns s'han anat fent durant aquests deu anys de vigència d'aquesta llei, alguns, pocs, s'han anat fent, però el que requereix, des del nostre punt de vista, és repensar tot el procés intern d'aquesta màquina per tal que, un cop entrat un document, una sol·licitud, la llicència o el permís surti en el temps adequat i en condicions.

Però el que no estem disposats a acceptar és que per resoldre el problema que tenim en aquesta màquina la traiem i en posem dues. No volem que hi hagin dues màquines. Per als ciutadans els procediments interns de l'Administració—no només de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració—han de ser transparents. El ciutadà no pot estar pendent de si ha d'anar a un departament, a un ajuntament, a una direcció general, a presentar un paper o a presentar-ne un altre; per al ciutadà ha de ser un procés completament transparent.

I, compte!, perquè hi han elements en aquest projecte de llei que ens fan pensar que no encertem amb la solució. Creiem que hem de fer un esforç en la redacció de la llei per integrar els procediments específics de seguretat amb els procediments en altres àmbits. Es diu i s'explicita la voluntat, però no es materialitza en el text articulat. I pensem que hi han àmbits..., l'ambiental, l'hem comentat, però hi han àmbits, també, de la seguretat industrial importants.

Hi han altres efectes també de la norma. És cert que es redueixen sensiblement el nombre d'activitats i d'establiments que requeriran d'un informe de l'Administració de la Generalitat. I això, en principi, és positiu. Però també és cert que per aquests informes que actualment s'han d'elaborar en un termini d'un mes ara s'amplia, aquest termini, a dos mesos. I després em tornaré a referir als terminis. Per tant, d'alguna manera s'intenta greixar la part de la maquinària que afecta l'Administració de la Generalitat per desencallar, desembossar, la màquina aquesta que no acaba de treure aquest permís.

Però això té uns efectes, i és que s'hi hi han menys activitats que han de passar pel sedàs de l'Administració de la Generalitat i a més a més té un termini més llarg, hi haurà algú que haurà de fer els informes respecte de la resta d'activitats. Quins són? Qui és aquest algú? Els ajuntaments? L'Administració local? Descarreguem de feina l'Administració de la Generalitat, però, compte!, que la passem a l'Administració local. Per tant, avalu-

em bé els efectes que aquestes coses poden tenir sobre l'Administració local.

I deia, respecte dels terminis: els ciutadans, que la seva preocupació és la de muntar un establiment, encetar un negoci, tirar endavant una activitat econòmica, no poden estar pendents de si els períodes que té l'Administració per contestar les seves sol·licituds depenen que un document que té l'Administració local entra en una determinada direcció general, i és a partir d'aleshores quan comencen a computar els terminis. No, per als ciutadans els terminis han de començar a computar quan entra una documentació a l'Administració. Quina? La que sigui, a l'Administració!, però no pot estar pendent de si l'Administració municipal envia un paper a no sé quina direcció general, que és la que ha d'informar, i a partir d'aquell moment comença a computar el termini. No, al ciutadà això no li ha d'interessar i no li pot interessar.

Per tant, aquest és un altre element important. I, cloc!, entenem positiva la idea de les entitats col·laboradores de l'Administració, entitats ambientals de control, segons la Llei de la intervenció integral, perquè, de fet, no hi ha cap invent nou, tot ja està inventat i moltes coses estan en funcionament.

Entenem necessari i imprescindible que hi hagi una llei que reguli les entitats col·laboradores de l'Administració. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Una única llei que defineixi els camps de treball, que defineixi els requisits globals, que defineixi els requisits sectorials que han de complir les entitats col·laboradores de l'Administració.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Però, sobretot..., acabo, senyor president..., sobretot que reguli i que deixi ben clar quin és l'abast de les competències de les entitats col·laboradores de l'Administració com una extensió de la mateixa Administració. I que, per tant, hi hauran tasques que no podran realitzar i, a la vegada, comprovar que són eficaces.

Per tant, el nostre grup, des d'aquest punt de vista, considera positiu el projecte de llei però adverteix dels riscos que ja hem anomenat, i, per tant, en el període d'esmenes intentarem corregir aquesta situació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si em permeten, després de la presentació del conseller Saura d'aquest projecte de llei i una vegada feta..., o una vegada que hagin intervingut quatre dels grups presents en aquest hemicicle, i sense que això

sigui un menyspreu per al representant del Grup Mixt que encara falta per intervenir, el que sí que voldríem fer, des del nostre grup parlamentari, és una primera valoració del fet que davant d'aquest projecte de llei, i malgrat que en algun moment m'hagi semblat que hi ha hagin fet a contracor, no s'ha presentat cap esmena a la totalitat.

Nosaltres ho valorem molt positivament i interpretem això en el sentit que posa de manifest la molt bona feina feta pel departament en tot aquest procés d'elaboració del projecte de llei. Bona feina en el sentit que hi ha hagut predisposició al diàleg i voluntat per arribar a consensos amb els diferents sectors interessats i amb els diferents sectors implicats, eh?, amb les entitats municipalistes, amb els col·legis professionals als quals s'ha fet al·lusió. I, per tant, ja ho dic, tot això és fruit d'un treball previ que s'ha realitzat i que ha comportat, doncs, tot un seguit de mesos de feina. Això ha permès, doncs, que la presentació d'avui nosaltres la puguem qualificar d'èxit i posa en evidència, posa de manifest, la coincidència entre els diferents grups parlamentaris en la conveniència d'aquesta nova llei.

En tot cas, això que no sembli que és una lloança gratuïta. En tot cas, la vull fer pública, diguéssim, perquè la voluntat del nostre grup parlamentari és la d'agafar una mica el testimoni de la feina que ha fet el departament fins ara i continuar amb aquesta bona predisposició al diàleg i arribar al consens, no tant amb les línies generals, que em sembla que tots plegats hi coincidim, o amb l'esquelet d'aquest projecte de llei, sinó amb les petites coses, amb el detall, amb allò que de ben segur les esmenes que tots plegats aportarem a l'articulat, doncs, buscaran. És a dir que l'interès, per part nostra, és deixar clar que la nostra voluntat serà intentar, doncs, posar-nos d'acord amb el nombre i amb les persones i amb les entitats, doncs, que hauran de comparèixer en la comissió corresponent i amb els posteriors treballs de la ponència. Queda dit.

Entrant en matèria..., nosaltres pensem que és un encert el fet de promoure polítiques de caràcter preventiu, polítiques de prevenció. Aquest ens sembla que és un objectiu aconsellable en qualsevol àmbit de la política, i en aquesta sessió plenària tindrem ocasió de veure-ho en un altre àmbit com és el de la salut, eh? Demà, quan debatrem la totalitat del projecte de salut pública, on és posa també molt de manifest aquest tipus de polítiques, i, per tant, molt positiva, molt interessant, l'aposta que es prioritzin les polítiques de prevenció.

I també voldria deixar clar que aquesta no és una actuació excepcional del Departament d'Interior, sinó que és una aposta i una prioritització que s'ha fet en altres ocasions. I aquesta és una segona lloança que faig, i que no la faig jo, sinó que fa dos dies vam tenir ocasió d'escoltar, doncs, en unes jornades que alguns de vosaltres, alguns de vostès van poder assistir a aquestes jornades amb relació a l'Estatut i al Govern local, en què el professor Manel Ballbé ho va dir públicament, diguéssim, va lloar el fet que, des del Departament d'Interior, s'apostés per les polítiques preventives i no per les polítiques de caràcter més repressiu, en clara referència al tema de seguretat pública i de seguretat policial.

I si ens sembla, amb caràcter general, que és molt interessant i molt positiu apostar per les polítiques preventives, en matèria d'incendis encara més. Què els haig de dir? Quantes vegades en aquest Parlament, tant en el plenari com en les comissions, i per part de tots els representats dels diferents grups parlamentaris, s'ha reclamat al govern de torn que la millor manera d'apagar un foc i d'extingir un foc és no només amb més recursos materials i amb més recursos humans i més recursos econòmics per a l'extinció, sinó, sobretot, treballant perquè aquest foc no es produeixi, i, per tant, amb aquestes polítiques de prevenció?

Per tant, són aconsellables també aquestes polítiques de prevenció en matèria d'incendi, aconsellables i obligades a la vista que la nostra societat, doncs, cada vegada és més benestant, cada vegada és més desenvolupada, cada vegada progressa més, amb més nombre d'activitats econòmiques, amb més processos, com els deia, industrials i tecnològics, que comporten majors riscos i que també comporten que hi hagi d'haver una major exigència davant dels molts riscos als quals fem referència i en concret el risc d'incendi.

Per tant, és una actuació, aquesta, aconsellable, és una actuació obligada i és una actuació que es fa, la de presentar aquest projecte de llei, en exercici de les competències reconegudes pel nostre Estatut. I, per què ho fem? Em sembla que tots plegats hi estem d'acord: quines són les necessitats o quina és la necessitat d'aquesta nova llei? Doncs bé, després de deu anys d'aplicació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, la popularment coneguda com a LIIAA, s'evidencien, doncs, que hi ha una necessitat, i, per tant, hi ha una necessitat de regular aquesta normativa d'una manera molt més específica i molt més completa, sense que això no vulgui dir que es tinguin en compte els aspectes transversals de la matèria relacionada amb els incendis, de cap manera.

Alhora, justifica, aquest projecte de llei, la necessitat de modificar la LIIAA i solucionar les problemàtiques que s'han detectat en la seva aplicació. Això és evident. Alhora, adequar-la a les exigències de la legislació europea. Igualment és necessària perquè cal una major clarificació pel que fa als aspectes competencials, a la distribució de competències entre la Generalitat, els diversos departaments de la Generalitat que hi actuen, les administracions locals. Igualment també ens permetrà, aquesta nova llei, en el cas que s'acabi aprovant, doncs, un posterior desenvolupament de caràcter tècnic que ara no s'ha produït. I, per tant, podrem tenir aquestes normes de caràcter reglamentari i les instruccions tècniques, les guies tècniques i desenvolupar la llei a què fem referència.

I, per últim, ens permet també determinar quin és l'abast de la intervenció administrativa en aquests tres moments de control: el control preventiu, la verificació i el control posterior. En definitiva, tant allò que motiva la presentació d'aquest projecte de llei com l'objectiu i la finalitat que persegueix, em sembla que són aspectes clarament compartits per tots els grups parlamentaris. I, en definitiva, el que busca aquest projecte de llei és ordenar i regular un sistema que, posant l'accent, po-

sant l'èmfasi en les actuacions de caràcter preventiu, permeti garantir uns elevats nivells de seguretat en matèria d'incendis.

Per part del nostre grup, el que intentarem és, en tot aquest tràmit parlamentari que iniciem en el dia d'avui, fer-hi tot un seguit d'aportacions, i perseguir uns determinats objectius que no són altres que, primer de tot, simplificar i ordenar el sistema, fer el possible per posar-ho, evidenciar-ho encara més, i, per tant, facilitar i no generar noves càrregues, com s'ha dit, noves obligacions, als ciutadans. Volem, també, que aquesta llei faciliti l'aplicació de la normativa tant com sigui possible i, si podem fer aportacions per tal de dotar-la d'una major seguretat jurídica, doncs, també és la nostra voluntat fer-ho.

En definitiva, el que nosaltres voldríem és que, amb l'aprovació d'aquest projecte de llei, puguem facilitar la comprensió i el compliment d'aquesta normativa, deixant clara una cosa que em sembla que és absolutament important i imprescindible de dir, i és que la prevenció i la seguretat, sobretot i en aquest cas que ens ocupa en matèria d'incendis, no són responsabilitat només de les administracions, sinó que incumbeixen a tots els ciutadans de Catalunya. En aquest sentit actuarem nosaltres a partir d'ara en el tràmit parlamentari que encetem avui, i esperem, doncs, la col·laboració de la resta dels grups parlamentaris.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejers*, ilustres diputados y diputadas, el proyecto de ley a debate responde a un planteamiento que..., nosotros coincidimos y de ahí que no hayamos presentado ninguna enmienda a la totalidad.

Estamos de acuerdo en la necesidad de una regulación normativa con rango de ley específica, propia y más completa en esta materia. Estamos de acuerdo en la necesidad de adecuar la normativa vigente a la normativa europea. Estamos de acuerdo en evitar la dispersión y la inseguridad jurídica. Estamos de acuerdo en la desvinculación de la seguridad en materia de prevención y extinción de incendios, del procedimiento estrictamente medioambiental. Estamos de acuerdo, incluso, en los tres objetivos que se plantean en la exposición de motivos, en lo que hace referencia a la determinación de la distribución competencial entre la Administración de la Generalitat y los gobiernos locales. Estamos de acuerdo en la conveniencia de fijar las normas que regulen las condiciones de seguridad en caso de incendio, simplificando y reordenando el sistema. Estamos de acuerdo en determinar el régimen de intervención administrativa, estableciendo un régimen de inspecciones y un régimen sancionador, es decir, en las tres fases a las que aquí se ha hecho referencia con reiteración, en lo que hace referencia a la prevención, al control y a la inspección posterior y verificación de lo aprobado. Por lo tanto, no hemos presentado ninguna enmienda a la totalidad.

Ahora bien, ¿quiere eso decir que estamos de acuerdo en el contenido de la ley? No. No estamos de acuerdo en el contenido integral de la ley. Y de ahí que tengamos objeciones directas a la misma, que concretaré en este acto.

En primer lugar, porque creemos que es una ley que realmente deja un espacio abierto para una cierta inseguridad jurídica, como tendré ocasión de ver y desarrollar posteriormente. Y eso es así, en primer lugar, porque genera una cierta indefinición del ámbito competencial municipal.

Tiene, a nuestro juicio, una serie de deficiencias del marco normativo establecido y presenta algunas carencias. Desglosaré las tres objeciones principales ahora, con posterioridad.

En lo que hace referencia a la indefinición del campo competencial municipal. Uno de los objetivos de la ley –y estamos completamente de acuerdo– es delimitar claramente los espacios competenciales de los gobiernos locales y la Administración de la Generalitat. Sin embargo, cuando se entra en el análisis, se entra en detalle, en el menudillo, vemos que existen realmente contradicciones entre esta pretensión de clarificación y lo realmente normado.

A nuestro juicio existe un primer punto de incoherencia, aún cuando no sea esa la finalidad de la ley, pero se está reconociendo una competencia de los gobiernos locales de manera global, sin detalle, cuando ya sabemos que el actual texto refundido de la Ley municipal y de régimen local de Cataluña –no sé si cuando se modifique se establecerá un cambio– fija que sólo tienen esta competencia los municipios de más de veinte mil habitantes. Parece..., es decir, falta la excepción en la norma.

Tampoco queda claro, a nuestro juicio, si la tarea de intervención de la Administración local en el control preventivo se limita a verificar si se ha realizado dicho control por parte de la Generalitat o si la Administración lo debe realizar. Falta precisión.

Igualmente, también nos parece especialmente preocupante, en lo que hace referencia al concepto de autoridad..., conlleva la presunción de veracidad, de certeza de las inspecciones realizadas por parte de las autoridades encargadas de la verificación, inspección y control, que esta facultad –la presunción de veracidad y certeza– no se extiende a los funcionarios de la Administración local. Nos parece un grave déficit. Si van a realizar las labores de verificación, control y prevención, lo lógico es que también tengan que tener la presunción de veracidad o de certeza.

En esta misma línea, en lo que hace referencia a las deficiencias en el marco normativo establecido, creemos que, si bien la intención declarada de simplificar y coordinar las normativas existentes, como antes he dicho, nos parece completamente acertada, sin embargo, existen graves contradicciones o lagunas en el cuerpo de la norma o en el cuerpo del proyecto.

Encontramos contradicciones entre los anexos del proyecto presentado y los de la Ley de prevención y control ambiental, en relación a las actividades que pre-

cisan la tramitación de licencias y, en general, una falta de coordinación con las previsiones de dicho proyecto complementario y de una regulación coordinada que facilite la labor de los operadores.

Y una de las razones, digamos, de mayor crítica por parte de nuestro grupo parlamentario –aquí también ha sido puesta de manifiesto por otros grupos parlamentarios– es lo relativo al informe de prevención, al plazo y a las consecuencias de la no emisión del informe.

¿Es un plazo real, dos meses para emitir el informe por parte de las autoridades? Si es real, entendamos que las consecuencias deberían ser positivas. Puedo entender que, por razones de prevención, no sea así. Pero, desde luego, la Administración, sabiendo que las consecuencias de la falta del informe son que no se cumplan las condiciones de seguridad de Interior, está presumiendo, de alguna manera, la respuesta negativa –y puedo entenderlo–, también debe justificar por qué no cumplen el plazo.

De ahí que entendamos que es imprescindible que se informe al administrado, al solicitante de las razones por las que ha incumplido la obligación por parte de la Administración. No basta con decir que no o no cumplimos y ya entendemos que no se cumplen las condiciones de seguridad, sino que hay que decir que no se cumplen en el término que se mandata, pero explicamos porque no se han cumplido. Yo creo que este es un aspecto fundamental. Antes se han llenado algunos parlamentarios de la palabra «transparencia», de la palabra..., y yo creo que, fundamentalmente, es un dato importantísimo, precisamente, a favor de la transparencia.

Otras carencias que, a nuestro juicio, también adolece el proyecto de ley. Aparte de unas mayores precisiones en alguna de las definiciones –a mí el concepto de «riesgo de incendio», personalmente, me parece evanescente y falta de mayor concreción–, sí que hay un apartado que consideramos que se debe incluir con carácter prioritario, que es la definición de la autoridad. No se definen las consecuencias, el marco de derechos y deberes de la autoridad. Le estamos dando un campo muy importante: presunción de certeza a todas sus inspecciones. De ahí que nosotros entendamos que se debe definir quiénes son los agentes responsables en materia de incendios y cuáles son sus obligaciones específicas en el cuerpo de la ley.

También nos parece trascendente que se debiera aumentar la precisión en el anexo 1, en algunos supuestos sometidos a control preventivo, incluyendo por ejemplo referencias específicas a residencias de ancianos, museos o *campings* cercanos o en núcleos urbanos.

Antes me he referido a la cierta inseguridad jurídica que algunos aspectos de la ley pueden contener. En concreto, nos parece especialmente preocupante que, en alguna previsión –creo que es el artículo 22.6–, se contemple específicamente que la posibilidad de que el reglamento derogue aspectos concretos previstos en la ley. Yo creo que es un principio de jerarquía de normas que lo hace incompatible. Yo supongo que técnicamente y jurídicamente se matizará ese aspecto.

Y hay un aspecto para nosotros nuclear, trascendental que nos parece prioritario y que velaremos por la inclusión y la aprobación –en la medida que lo consideren conveniente– de la enmienda que presentaremos al respecto, que es que, para nosotros, el carácter preferente de la Administración en las labores de intervención administrativa debe quedar bien definido.

De ahí que apostemos por subrayar la naturaleza pública del servicio, especificando que el recurso a las entidades colaboradoras es residual; lo preferente es la intervención administrativa y la entidad colaboradora es la última ratio, por decirlo de alguna manera.

Y, precisamente, abordando el tema de las entidades colaboradoras, también nos parece especialmente, digamos, de deficiente técnica normativa el régimen sancionador.

Se ha de tener en cuenta que, cuando abordamos el régimen sancionador de las entidades colaboradoras, no está proporcionada la tipología con la sanción. En este sentido, no se contempla la previsión de faltas muy graves en el caso del régimen sancionador de entidades colaboradoras, es decir, no hay una infracción muy grave y, sin embargo, hay una sanción que normalmente lleva aparejado en todos los regímenes jurídicos sancionadores la infracción muy grave, que es la revocación de la autorización. De ahí que, aún cuando fuera, debiera matizarse expresamente qué supuestos dan lugar a la revocación y calificarse, desde luego, como muy graves...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...y no como graves.

Por lo tanto –ya acabo, señor presidente–, insisto en que nosotros vemos con buenos ojos el espíritu de la ley, los objetivos de la ley pero, sin embargo, entendemos que deben tenerse en cuenta también las cautelas que aquí planteamos y que se verán formalizadas mediante las correspondientes enmiendas en el curso de la tramitación de la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de pesca i d'acció marítima (debat de totalitat) (tram. 200-00047/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tercer, i que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de pesca i acció marítima. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Molt honorable president. Il·lustres diputades i diputats. Em satisfà enormement poder presentar en aquesta cambra el Projecte de Llei de pesca i acció marítima de Catalunya.

El present projecte de llei no respon a un fet aïllat, sinó que es tracta d'una actuació que, juntament amb d'altres, pretén contribuir als següents objectius: una aposta per la qualitat i la sostenibilitat del sector pesquer, el foment de la competitivitat del sector i la rendibilitat de les explotacions, propiciar un desenvolupament sostenible de l'aqüicultura al nostre país i tot un seguit d'activitats complementàries relacionades amb el lleure: ordenar normativament tot el que afecta a les competències que tenim en gestió marítima i continuar fent de l'Escola de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya un referent de la formació marítima.

És en aquest context on, des del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural i, més concretament, a través de la Direcció General de Pesca i Acció Marítima, es planteja la iniciativa de posar en marxa un projecte de llei ambiciós, modern i que, sobretot, respongui a totes i cadascuna de les necessitats del sector pesquer català.

Abans d'entrar en la llei, voldria posar en valor la feina feta per la Direcció General de Pesca, encapçalada pel senyor Martí Sans –persona coneguda i estimada en aquesta cambra–, ell i el seu equip, que avui ens acompanyen, han fet del procés d'aquesta llei un procés exemplar, no tan sols des del punt de vista del contingut, sinó des del punt de vista de la participació del sector.

Per què es fa necessària una llei de pesca a Catalunya? La Direcció General de Pesca i Afers Marítims impulsa aquest projecte i les raons que la porten a impulsar-lo són bàsicament tres.

U, posar al dia el marc normatiu existent, d'acord amb la normativa comunitària, l'estatal i la realitat del sector pesquer català i els recursos existents. Dos, donar compliment al nou marc competencial que ens atribueix l'Estatut de Catalunya. I, tres, establir un marc jurídic per a noves activitats que s'han anat desenvolupant al llarg dels darrers anys.

Pel que fa a la primera, no només cal recordar el marc normatiu, cal incidir que es tracta d'una llei de l'any 1986 i que encara no formàvem part de la Unió Europea; que l'anul·lació d'una part d'aquesta llei pel Tribunal Constitucional, l'any 92, ha portat a una dispersió total en el marc legal i la qual cosa fa que sigui una normativa de difícil aplicació, la llei actual; i tres, finalment, el reglament comunitari, del 2006, de mesures de conservació, gestió i explotació dels recursos pesquers al Mediterrani, així com la seva comercialització. I, una consideració addicional: que som de les darreres comunitats autònomes del litoral espanyol que encara no tenen un marc legislatiu adequat.

La segona, és evident. El nou Estatut de Catalunya ens atribueix tota la competència en activitats marítimes, així com la capacitat per determinar quins són els ob-

jectius als quals es destinen els ajuts tant europeus com estatals.

La tercera i última és l'aparició de noves activitats –amb força, algunes d'elles– com l'aqüicultura o altres activitats d'esbarjo –el submarinisme, la pesca turisme– i que no disposen d'un marc normatiu adequat.

Per totes aquestes consideracions, creiem que aquesta llei és necessària. El procés d'elaboració, voldria destacar que va ser sotmès a la consideració, evidentment, del Consell de Pesca i Afers Marítims de Catalunya i al dictamen preceptiu del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Es varen realitzar reunions bilaterals amb totes aquelles organitzacions que ho van sol·licitar: la Federació Nacional Catalana de Confraries de Pescadors, la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques, Associació Catalana d'Aqüicultura, Agrupació d'Empresaris del Mar de Catalunya, entre moltes d'altres. Es van presentar un total de 306 alegacions i 16 consideracions generals, provinents de trenta-una entitats o organismes diferents, com ara els mateixos departaments de la Generalitat o, fins i tot, el ministeri d'acció rural i marítima, i les organitzacions sindicals, entitats ecologistes, col·lectius científics, les mateixes universitats i altres entitats públiques. Aquestes alegacions es van valorar i han comportat 128 canvis en l'avantprojecte, i l'avantprojecte es va aprovar en sessió de govern del dia 9 de setembre de 2008.

Quin és el contingut d'aquesta llei? La present llei ofereix una regulació general i sistemàtica de la pesca, tant en la seva vessant professional com en la recreativa, i de totes les altres activitats que es poden desenvolupar en el medi marí; concretament, la pesca, el marisqueig, l'aqüicultura, l'ordenació del sector pesquer, la comercialització dels seus productes i les activitats nauticopesqueres. S'estructura, la llei, en nou títols, cent cinquanta-dos articles, dos disposicions addicionals, tres de transitòries, una de derogatòria i tres disposicions finals.

El títol preliminar, com és evident, estableix l'objecte, l'àmbit competencial d'actuació, les definicions i les finalitats. Quant als objectius o les finalitats, es poden posar en relleu els següents: l'explotació racional, responsable i sostenible dels recursos marins; l'adaptació de la flota als recursos existents; la millora de la productivitat i de les seves condicions de treball; el foment i la millora de l'aqüicultura; la diversificació de les activitats pesqueres; el comerç responsable dels productes del mar; la promoció o la incentivació de la innovació i la recerca, i la participació en aquesta dels diferents col·lectius que integren el sector pesquer.

El títol primer regula la pesca marítima en aigües interiors i el marisqueig, entenent com a «aigües interiors» les que estan a l'interior de les línies de base establertes per l'Estat o les que queden a l'interior dels ports, tant en la seva vessant..., és a dir, regula la pesca marítima en aquestes aigües tant en la seva vessant professional com en la pesca recreativa. La finalitat bàsica de la llei és fer compatibles aquestes activitats pesqueres amb la protecció i la regeneració dels recursos pesquers. La llei utilitza els instruments i mesures de regulació comuns per a poder assolir aquests objectius, en l'àmbit de la

política de la gestió i conservació de recursos: les llicències, els permisos, les mesures tècniques de gestió i conservació, de protecció i regeneració de recursos.

El títol segon fa referència o té per objecte tota la regulació de l'aqüicultura, impulsant-la o fomentant-la i, sobretot, establint uns criteris de planificació, determinant unes zones d'interès per a l'aqüicultura, i pretén donar un fort impuls a l'R+D en aquesta activitat.

El títol tercer constitueix l'eix central de la llei, l'ordenació del sector pesquer, i contempla la regulació dels professionals de la flota i de les infraestructures pesqueres.

Pel que fa als professionals i organitzacions del sector, la llei estableix els requisits exigibles a l'exercici professional de la pesca i les organitzacions i entitats en què es poden organitzar els professionals i empreses del sector: confraries, organitzacions de productors i organitzacions sindicals i empresarials.

Quant a les infraestructures pesqueres, la llei estableix el règim i els procediments que han de fer possible la modernització dels vaixells, i les condicions de seguretat i de garantia de la qualitat. En el marc de la política comunitària de pesca, la llei determina que la construcció d'un nou vaixell requereix la baixa d'una embarcació equivalent, de les inscrites en el Registre de pesca i aquicultura de Catalunya; aquesta mesura afavoreix el no-increment de l'esforç pesquer en l'àmbit de Catalunya. Contempla, a més, la possibilitat que les embarcacions de pesca puguin dur a terme activitats complementàries i compatibles, com ara les activitats educatives, científiques i de lleure, amb un objectiu: de diversificar l'activitat, d'equilibrar la renda dels pescadors, tot reduint l'esforç pesquer.

Un altre dels aspectes que aborda aquest títol són les condicions que han de reunir els ports, els llocs d'estada de la flota, el procés d'atrancament, la descàrrega i comercialització dels productes de la pesca. La llei regula algun dels aspectes bàsics referits als ajuts per al desenvolupament del sector pesquer. I, pel que fa a la comercialització, la llei incideix en la comercialització dels productes de la pesca, amb una doble intenció: la de controlar i garantir l'exercici responsable d'aquestes activitats, i la de promoure la participació dels productors en la comercialització de la pesca i la qualitat i la sostenibilitat de l'oferta dels productes pesquers. La llei regula els establiments autoritzats a efectuar la primera venda i recull tot el procés seqüencial per a una millora de la traçabilitat.

El títol quart, el Registre de pesca i aquicultura de Catalunya, té per objecte, com diu el títol, l'establiment i la regulació d'aquest registre, que ha de mantenir una connexió telemàtica amb d'altres òrgans administratius, i és un instrument que ha de donar coneixement suficient de l'esforç pesquer, mesurat en capacitat i potència.

El títol cinquè fa referència al Consell de Pesca i Afers Marítims, l'òrgan assessor i de participació i consulta, que integra els diferents representants del sector.

El títol sisè aborda la formació nauticopesquera. Volem destacar en aquest apartat de manera especial l'Escola

de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya, encarregada d'organitzar activitats de formació i de capacitació professional, de tramitar l'expedició de titulacions i de promoure accions de desenvolupament i transferència tecnològica en aquelles matèries que contempli la llei.

El títol setè regula les activitats marítimes, concepte que inclou tant les activitats nauticorecreatives, de lleure o esbarjo, com les subaquàtiques. La llei estableix la tipologia d'activitats i les normes relatives a l'ordenació i gestió d'aquestes activitats, i també tracta dels centres a través dels quals s'han de dur a terme aquestes activitats: centres nàutics, acadèmies nàutiques i centres d'immersió.

El títol vuitè ordena la funció inspectora i estableix el règim d'infraccions i sancions que hauran de servir per a garantir el compliment efectiu de les previsions d'aquesta llei.

En conclusió, senyores i senyors diputats, amb aquesta llei ens posem al dia normativament i posem a disposició dels nostres administrats un instrument eficaç per aconseguir els objectius que tots plegats ens proposem, que són: respectar el binomi sostenibilitat-rendibilitat, dit d'una altra manera, adequar l'esforç pesquer als recursos existents, però fent-ho de manera que les embarcacions o les explotacions o el sector siguin competitius i rendibles; impulsar una aquicultura de qualitat; possibilitar la diversificació econòmica amb activitats complementàries, i ordenar racionalment la gestió marítima i totes les activitats que se'n desprenen. Estem portant a la seva consideració una llei necessària, a la qual els convido a fer totes aquelles aportacions que siguin per a millorar-ne el text i, en definitiva, que representin una aportació positiva per al sector. És una llei que ha d'«abarcar» –mai més ben dit– tots els aspectes relacionats amb les activitats en el medi marí. Això obliga que sigui una llei àmplia, però en cap cas ningú podrà dir –evidentment, els que se l'han llegit– que és una llei «farragosa». És una llei àmplia, que pretén donar solucions i un marc normatiu a un seguit i a un conjunt de qüestions que en aquests moments no tenim resoltes.

Jo els demanaria que retiressin les esmenes a la totalitat, però ja sé que no responen a criteris únicament sectorials. Per això els insistiré que facin, en el recorregut parlamentari que comença avui, totes les aportacions. Estem disposats, evidentment, des del Govern i des dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, a recollir totes aquelles aportacions que esdevinguin una millora per al nostre sector pesquer.

Gràcies, senyores i senyors diputats, honorable president.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas... Bienvenidos los ciudadanos que nos han visitado hoy. Señor conseller, presentaremos una enmienda a la

totalidad e instaremos a que se devuelva al Gobierno. Y lo haremos por los siguientes motivos.

Este proyecto de ley no supone la más mínima transformación para la mejora de la realidad de los sectores afectados. Me estoy refiriendo a los directamente afectados: pescadores, mariscadores, acuicultores y el resto de ciudadanos que, de forma habitual o en alguna ocasión, practican la pesca deportiva.

En segundo lugar, debe de ser devuelto porque el colectivo profesional más afectado por esta ley, los pescadores, ni han mostrado su voluntad por la necesidad de esta ley ni ven con buenos ojos el contenido de este proyecto. Es más, en muchas ocasiones han manifestado públicamente su oposición frontal a este proyecto de ley.

En tercer lugar, debe ser devuelto porque los profesionales de la pesca, es decir, los pescadores, están atravesando desde hace más de cinco años una profunda crisis de carácter estructural, agravada por políticas erróneas llevadas a cabo por las comunidades autónomas desde que la Administración central traspasó algunas de sus competencias de pesca. Esto confirma que, en algunas ocasiones, no toda descentralización administrativa resuelve mejor los problemas por el mero hecho de que se haya descentralizado.

En cuarto lugar, esta ley tiene que ser devuelta porque no resuelve nada, insisto, porque no resuelve ninguno de los problemas por los que está atravesando el sector, que son muchos. Destacaré tres.

Uno. Los recursos pesqueros, los caladeros, están atravesando una situación crítica. Estos recursos pesqueros de patrimonio público que ustedes, señores del Gobierno, tienen la obligación de preservar y mantener, y habrían de haber puesto los medios para hacerlo, los han dejado esquilmar, y estamos a punto de que no tengan remedio. Los recursos pesqueros se encuentran, por lo general, en una situación muy crítica, algunos de ellos incluso están al borde del colapso, como son, en este caso, los de la merluza, que afecta directamente a la flota de arrastre y artes menores; el boquerón, del que vive toda la flota que faena mediante el arte de cerco, y especialmente grave que sean estas especies las que se encuentran al borde del colapso, porque forman parte de nuestra mejor tradición cultural de consumo. Y lo más lamentable de este desastre ecológico y pesquero es que son ustedes, señores del Gobierno, los máximos responsables; ya llevan unos cuantos años en el Gobierno, y en este caso se les debe atribuir a ustedes este desastre. Sobre todo por una cuestión: por la falta de control y vigilancia en el uso de las potencias ilegales de los motores en las embarcaciones y la ausencia de control en el cumplimiento, por parte de algunos pescadores, de las normativas pesqueras. Piratas los hay en todas partes; pero ustedes, señores del ejecutivo, están precisamente para respetar las leyes y hacerlas respetar.

Un segundo problema por el cual los pescadores sufren una crisis estructural es que se les ha disparado el coste económico de su actividad productiva, debido ciertamente al reciente aumento del precio de combustible, pero también al considerable consumo del combusti-

ble de las embarcaciones. Y ese considerable consumo es consecuencia directa de esa misma política errónea del pasado reciente, e incluimos aquí, evidentemente, a CiU, que ustedes, señores del tripartito y mayoritarios en esta cámara, después de casi seis años de gobierno no han tenido el coraje de corregir en ningún momento. Dejen de legislar y den soluciones al coste de los combustibles, al abuso de la potencia en motores y a la falta de vigilancia en los caladeros; o, para ser más concretos, cumplan y hagan cumplir la ley que ya tenemos.

Un tercer problema es el valor económico de sus capturas, es decir, el precio del pescado. Nunca nadie, ni la Administración central ni la autonómica, han ayudado al sector a hacer un tránsito a la globalización de los mercados. Y lo están padeciendo, sobre todo aquellos que son pequeños.

Estos son los problemas reales o algunos de los problemas reales a los que deberían dar soluciones, no crear conflictos legales al pretender legislar lo que es competencia de la Administración central del Estado o de la Unión Europea, en este caso, y sobre todo de la Unión Europea.

Deberían saberlo –lo saben–, o, mejor, deberían aceptarlo, que desde hace ya más de quince años la Administración que de verdad tiene el grueso de las competencias para legislar en pesca es Bruselas, no Madrid, es la Unión Europea, no el Estado español, incluso la competencia de emitir licencias, que ahora pretenden regular con este proyecto de ley.

Yo creo..., o a mi modo de ver creo que es ridículo que nos hayamos pasado la mitad del siglo xx intentando construir un mercado europeo y, ahora que lo tenemos, lo intentemos poner en cuestión. En este caso, entérense, señores del Gobierno, todos los estados miembros cedieron a Bruselas las competencias más importantes en materia pesquera, también la capacidad de emitir dichas licencias.

Miren, Bruselas dice quienes pescan, es Bruselas la que expide las licencias de pesca. Bruselas dice cómo se pesca, es Bruselas quien establece las normas que regulan la actividad. Bruselas también dice dónde se pesca, es Bruselas la que establece los fondos mínimos y máximos autorizados. Bruselas dice también cuándo se pesca, es Bruselas quien financia las vedas y los paros biológicos de la flota pesquera, como financia todas y cada una de las ayudas importantes a través del Fondo Europeo para la Pesca, el FEP. Ilustres diputados y diputadas, Bruselas además de poner el dinero lo dice todo o casi todo y, en todo caso, dice lo más importante. ¿Qué sentido tiene ahora hacer una ley de pesca de 152 artículos para legislar la pesca en aguas interiores, cuando estas son en realidad dos charcos en el conjunto de la plataforma pesquera continental del Mediterráneo norte, o del Mediterráneo catalán?

Por otro lado es ridículo que para pescar en esos dos charcos se tenga que disponer de una licencia específica, cuando es la Unión Europea la que autoriza a pescar mediante normas comunitarias a los pescadores españoles y eso nos compete a nosotros que también lo somos. Desde punta Tarifa, en el sur de nuestro país,

hasta las aguas de Grecia, que es un país extranjero, es decir, todas las aguas de la ribera norte del Mediterráneo, con la única excepción de las aguas jurisdiccionales de competencia exclusiva de cada Estado miembro de la Unión Europea, aguas que no van más allá de las doce millas desde la costa.

Ahora resultará que a nuestros propios pescadores, a nuestros administrados, les obligamos a tener otra licencia de pesca; más burocracia administrativa como si ya no tuviéramos bastante. Licencias que afortunadamente solo afectan a un sector minoritario de la flota de artes menores de Cataluña, ya que son ellos por disponer de embarcaciones pequeñas los que actúan indistintamente en aguas exteriores y aguas interiores, en el único caso de que su puerto base esté cerca de dichas aguas.

Con esta ley ahora resultará que esta flota pequeña artesanal ahora deberá disponer de dos licencias. Seguro que si esta cámara hace prosperar esta ley, los pescadores artesanales saltarán de alegría cuando sepan que, además de lo que ya soportan ahora, necesitan otra licencia para pescar donde siempre han pescado. ¿No ven que es una incoherencia?

Pero aún es más grave para los pescadores de la flota de cerco, que por una entre mil veces que faenen en dichas aguas interiores, posibilidad mínima pero posibilidad al fin y al cabo, si carecen de esa nueva licencia, estarán incurriendo en una ilegalidad sancionable con hasta sesenta mil euros. Y se supone que hacemos una ley para ayudarles.

En el colmo del disparate, la normativa alcanzaría a pescadores valencianos, murcianos y andaluces, porque, tal como dice o indica la norma que regula su modalidad pesquera, tienen el Mediterráneo español, todo el Mediterráneo español, como caladero único.

¿Piensan ustedes denunciar y sancionar a estos pescadores porque no dispongan de una licencia inventada por ustedes? ¿Se dan cuenta que crearían un problema típicamente nacionalista donde no lo hay? Dejen de jugar a ser estado y no inventen problemas donde no los hay. Y después se quejan de que no nos quieran...

Lo mejor de la ley es allí donde no alcanza a legislar. Por ejemplo, la flota de arrastre no se verá afectada ya que nunca pesca en aguas interiores. Tampoco el palangre de superficie se verá afectado; los palangreros de superficie actúan normalmente en aguas internacionales, eso es lo que ganan.

Por estas y otras muchas otras razones, mi grupo parlamentario pide la retirada de este proyecto, de este pretencioso proyecto de ley de pesca, que por no contar no cuenta ni con los propios afectados, los pescadores. Según ellos no resuelven ninguno de los problemas planteados y solo servirá para engorralar más si cabe toda la burocracia administrativa de permisos, papeles, certificados, inspectores, cursos, capacidades, impresos, tasas, etcétera, ejerciendo todas ellas tal presión sobre el pescador que les impide afrontar los verdaderos retos que tienen planteados –tres–: solucionar el estado de los recursos –solucionar el estado de los recursos–; dos, conseguir un mayor valor para su precio por su pescado, y tres, trabajar para encontrar actuaciones que

reduzcan sus costes de producción, básicamente el consumo de combustible. A todo esto, esta ley de pesca no da ninguna respuesta, ninguna, y se podía dar con las que ya hay.

Yo me pregunto más de una vez, si la enorme cantidad de esfuerzo y energías y dinero que dedicamos constantemente a construir una compleja red de estructuras nacionales, cuando ya tenemos un estado, la dedicáramos a resolver los problemas sociales de la gente normal, creo que pasarían dos cosas: la primera, que resolveríamos más problemas y, la segunda, que no crearíamos otros. Y es esto último para lo único que sirve esta ley: para crear problemas jurídicos donde no los hay y para dar mayor sensación de nación, pero a costa de los intereses de ciudadanos normales y corrientes de Cataluña, en este caso, de los pescadores.

Por eso, señor *conseller*, le brindamos a que retire este proyecto de ley de pesca.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural; director general de Pesca, senyor Martí –bon amic dels nostres temps de diputats a Pesca–, jo no tractaré de fer un debat de pesca, perquè el que tractaré és de defensar l'esmena nostra a la totalitat d'aquest projecte de pesca. I ho dic perquè ja tindrem temps més que suficient per poder fer alguna interpellació referent a la situació actual en què es troba la pesca, que és la situació que fa molt de temps existeix; una situació complexa, una situació amb problemes amb el sector, uns problemes entre les mateixes confraries, uns problemes de competències i uns problemes, realment, que parlar de crisi al sector pesquer és com no parlar-los de res de nou, és el que arrossegueu fa moltíssims anys.

Miri, en primer lloc, nosaltres hem estat d'acord i hem demanat que ha d'existir una llei de pesca –una nova llei de pesca. Han passat vint anys, i en vint anys canvien moltes coses. Hem tingut pel mig una llei de confraries de pescadors, que va ser consensuada per tots sense cap problema, i també hem de fer una adequació d'aquesta llei realment al que són les necessitats avui en dia.

Però dit això, jo vull mantenir una cosa, no calia anar tan de pressa, per una qüestió òbvia: vostès saben molt bé, senyors i senyores diputats, que avui estan en procés electoral les confraries de pescadors. Per tant, vostès han estat parlant amb una llei..., amb uns senyors que representaven unes confraries que possiblement a partir de gener siguin unes altres persones. Per tant, podrien haver esperat algun temps –que era al gener– que els nous representants de les confraries de pescadors poguessin donar la seua opinió. Però no, vostès han tingut aquesta pressa. També podrien haver esperat la resolu-

ció del Tribunal Constitucional en alguns aspectes que vulneren realment algun article d'aquest projecte.

Vostès han tingut la pressa sobretot d'anar molt de pressa per desenvolupar l'Estatut d'autonomia, aprovat al Parlament i aprovat per referèndum. Però la veritat és que aquesta pressa jo penso que crearà més problemes, més complexitat i poques solucions al que són en si realment els problemes de la pesca.

Jo he de dir –i faig una valoració substancialment positiva al text– que, si no prospera aquesta esmena a la totalitat, després haurem d'anar afegint un munt d'esmenes, esmenes que ens vénen del sector –dels empresaris, dels sindicats, de les mateixes confraries de pescadors– per enriquir realment aquest projecte de llei.

Però la veritat és que nosaltres no podem donar suport a la seua totalitat per unes qüestions serioses i uns dubtes que tenim, constitucionals, que després en parlaré. I així també perquè creiem que això, més que buscar una solució, el que està provocant realment és més confusió i més complexitat dintre del sector.

Concretant molt –concretant molt– el que m'estic referint, m'estic referint a la formació nàutica pesquera que ve a regular realment l'article 125, apartat 4, de l'Estatut d'autonomia. Escolti'm, és contrària total i absoluta a l'article 149 de la Constitució espanyola, que ve a dir que la regulació de les condicions d'obtenció d'expedició i homologació de títols acadèmics i professionals és competència de l'Estat. Per tant, hi ha una vulneració total i absoluta d'aquesta llei, d'aquest article 149 de la Constitució, que manté realment amb tota claredat una competència que li és pròpia. Entenem –entenem– que vostès han volgut ampliar tant aquest apartat de la formació nauticopesquera, tant, que la vulnera totalment. Jo penso que han volgut vostès inclús..., al final ja solament els cal demanar un permís o un títol per anar amb una «colchoneta» d'aigua per les platges en qüestió d'esbarjo.

La segona que nosaltres considerem és la regulació de les denominacions d'origen o d'uns altres signes o marques de qualitat. Tornem una altra vegada a tenir un enfrontament amb una llei que és la Constitució, que és la que entén i té competències en allò que és la gestió de la producció i comercialització de la denominació d'origen i menció de qualitat. Per tant, una altra vegada xoquem realment.

I aquí no vull que vegin vostès que el que s'està fent és un discurs molt de defensar la Constitució en contra de l'Estatut, no. Jo simplement dic que, amb aquests contextos legals, el que s'està produint és una confusió i agreujar més la situació ja que es té en el tema d'agilitzar tot el que són els processos realment de l'activitat pesquera.

I amb la referència del títol cinquè, sobre la creació del Consell de Pesca i Afers Marítics, bé, poca cosa diuen, poca cosa, quasi res, simplement diuen que faran un reglament en un futur, que parlaran de la composició i del funcionament en sí. No, no, però és que en tot el projecte de llei, quan hi ha alguna llacuna, diuen: «Farem un reglament.» I vostès estan molt acostumats a donar consells. Nosaltres no hi tindriem res en contra, sempre

que aquests consells siguin consells que representin el sector i tinguin una validesa davant dels òrgans institucionals de la Generalitat de Catalunya.

Miri, l'única cosa que especifica clarament aquest apartat del Consell de Pesca i Afers Marítics diu, dintre del context –i nosaltres des del nostre grup parlamentari això ho aplaudim,– que s'ha de defensar la igualtat de condicions i la incorporació de la dona. Però diu textualment que «el consell ha de tendir a la representació d'un mínim del 50 per cent de dones en la seva composició». Saben quantes dones hi ha que es dediquin a les feines de l'activitat marítima? Sis? Quatre-cents i escaig d'homes! Com podran fer el 50 per cent? Com? M'ho expliquin. Són brindis al sol, primer el que s'hauria de fer és una política realment d'incorporació de la dona al món i al sector pesquer, però que no consisteix tampoc a muntar a una barca, consisteix realment, com moltes vegades s'ha dit, no mirar al mar, sinó, anant cap al mar, mirar a terra com se comercialitza o com se poden buscar alternatives.

Mirin, jo els vaig a ficar dos exemples perquè vegin vostès l'embolic en què amb aquesta llei s'han ficat. En primer lloc, la Generalitat de Catalunya..., no diré res del marisqueig perquè és competència total. Diuen que és competència de la Generalitat de Catalunya el tema de les aigües interiors. Sap què són les aigües interiors? Aquelles que van de punta a punta. I vol dir que el 90 per cent de la flota pesquera de Catalunya està faenant en aigües externes. Com ho faran, això? Dos títols? Dos llicències? La que dóna la marina mercant? La que faran vostès? Dos –dos–, dic? I dos, què significa?, més burocràcia per als pescadors? Què necessiten?, més cànon, més impostos per als pescadors? Què passarà realment quan la Confraria de Pescadors de l'Ampolla vagen a Castelló? Què passarà? Hauran de demanar el permís? Hauran de demanar un altre títol? Què passarà realment quan haja, com hi ha, persones que tenen llicències de l'estat membre, en aquest cas, d'Espanya, de la Unió Europea per a faenar en un litoral català? No tindrà vigència això, dintre del que són les aigües internes o interiors de Catalunya? Què estem fent? Estem complicant la vida considerablement als pescadors. I, per tant, aquí tindrem llicències per a tothom i donarem llicències per a tothom.

Però, si això és un cas, n'explico un altre: jo crec en l'aqüicultura, perquè crec que és una de les alternatives realment al problema de pesca que tenim i la falta de caladors que tenim per al peix. D'acord? Molt bé. Tornem a tindre el problema. On està la majoria del que són les granges o l'aqüicultura, com en vulguen dir? Doncs estan en plena mar, estan en aigües exteriors. I aquesta gent, per a poder tindre les seues granges o els seus centres d'aqüicultura a mar oberta necessiten pagar un cànon al Govern central. Però, clar, com que han, després, de descarregar tota la seua producció als ports del litoral català, una altra vegada a pagar el famós G-4, que és l'1 per cent de les vendes, a Ports de Catalunya, del que estan fent. Duplicant constantment –constantment– el que és la burocràcia i el que són els impostos.

Per cert, i vull aprofitar això per a dir que el compromís que es va tindre amb el tema de la crisi del combustible,

de dir que es tractaria que el G4, que l'impost del G4 pogués desaparèixer d'alguna manera per a compensar..., encara estem esperant que això pugui ocórrer.

Conclusions: un projecte de llei precipitat, que no comporta realment amb l'opinió dels nous càrrecs electes de les confraries, que no vol esperar realment quina és la lectura que fa el Tribunal Constitucional. Un projecte de llei que vulnera el que són els articles de la Constitució, i amb això torno a dir no perquè els vulnera, sinó perquè no dóna una facilitat d'unificació de criteris quant a fer més fàcil l'activitat marítima. No comporta cap solució a cap problema que es troba avui realment el sector marítim. Considerem que és una llei intervencionista totalment i absolutament, amb un afany recaptador... (*veus de fons*), perquè és així; solament s'ha de veure el capítol, senyor conseller, del que són les infraccions i tota la resta..., ja li ho dic. I no té cap article que parli de cap coordinació amb el que és l'Estat, amb el que és Espanya. I, malgrat això, és curiós, parla d'Europa, de Brussel·les, sí. La Generalitat té unes relacions directes amb Brussel·les, i l'Estat espanyol, Espanya, no existeix, perquè això és un altre món i nosaltres som així i anem directe a Brussel·les perquè aquí no tenim cap representació. Pregunti-li, vostè, a la ministra d'Agricultura, que és del seu ram, l'opinió que això pot tindre.

Per tant, nosaltres per aquestos motius no som partidaris, no estem a favor que aquesta llei continue anant endavant. Busquem una llei que persegueixi almenys dos coses: escoltar el sector, però ben escoltat, i, sobre-tot, els nous càrrecs; i, segona –i segona, important–, esperar realment una llei que siga capaç de treure tots i cadascun dels problemes de complexitat que tenen els pescadors.

I una altra –i una altra–: poder donar la llibertat, que aquesta llei no ho contempla, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que, quan han de treure's un títol nàutic pesquer, no hagen de passar pel confessionalari o pagar impost revolucionari a les escoles nàutiques. Aquí no se contempla, fan una incidència total i absoluta a les escoles nàutiques. Permetin-vostès, com a govern que són de progrés, que també la gent, els ciutadans normals, puguin anar i puguin tindre les facilitats d'aprendre, d'una formació d'una escola nàutica, i no de portar-los a les escoles nàutiques pagant el cànon per a poder-se treure el títol.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar l'esmena a la totalitat, l'il·lustre senyor Benet Maimí.

El Sr. Maimí i Pou

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, poca cosa m'hauria agradat més que pujar a aquest faristol i tenir ocasió de poder felicitar el Govern i el conseller Llena per al contingut d'aquest projecte de llei que avui debatem. M'hauria agradat molt i no hauria tingut cap inconvenient a fer-ho, però dissortadament no és el cas. No seré jo qui discuteixi la necessitat d'una

lleï de pesca; ben al contrari, el programa electoral de Convergència i Unió expressava ben clarament la conveniència d'una lleï feta des del diàleg amb el sector i que fes de Catalunya una referència pesquera de la Mediterrània, que facilités la feina als pescadors, i, en definitiva, que atorgués al sector pesquer la importància que mereix com a sector econòmic i com a factor d'equilibri integral de Catalunya.

No cal dir que la lleï que vostès presenten suposa una decepció total. Podríem, fins i tot, perdonar el seu caràcter il·legible, el seu horrorós redactat, les seves contradiccions, l'excés d'articles redundants i, fins i tot, la seva pèssima tècnica normativa, a part de ser una lleï tremendament intervencionista. Tot això ho podríem perdonar i, fins i tot, arreglar en tràmit d'esmenes, si la lleï, en definitiva, fos una lleï de pesca i no pas, com és el cas, una lleï feta contra la pesca i contra l'activitat marítima. Per això ja els anuncio, des d'ara, la nostra esmena a la totalitat.

Mirin, el sector pesquer no aporta tant a l'economia com han pogut fer-ho fins fa quatre dies la construcció o el turisme. La seva aportació al producte interior brut és a penes del 0,13 per cent. Les persones que ocupa el sector estan al voltant de les sis mil. Però, si un país vol ser equilibrat, si vol ser un país en què tots els sectors convisquin i generin benestar, un país que utilitzi amb seny els seus recursos naturals i els exploti de manera adequada i sostenible, la pesca és un sector molt important, igual que la resta del primari, tant l'agricultura com la ramaderia. El sector primari és la base de l'economia, sobre la qual es construeixen els altres. I, senyor conseller, els té contents a tots: als pagesos, als ramaders i ara als pescadors.

I de debò que les sis mil persones que surten a pescar o que viuen de la pesca no es mereixen aquesta lleï. Perquè és evident que per fer un país equilibrat cal tenir, abans, una idea i un projecte de país, una visió de país que sigui completa, en la qual encaixin totes i cadascuna de les peces que l'integren, un concepte de país que vostès no tenen. Vostès, pel que veig, només tenen una idea administrativa del país i el seu únic projecte és que l'Administració ho reguli tot i, si és possible, que ho sancioni tot.

Ja sé que el conseller és una persona de terra endins, a qui la mar li queda molt lluny. I també m'imagino que, per una raó o altra, el departament va deixar d'anomenar-se «d'Agricultura, Ramaderia i Pesca», ho recalco, «i pesca», per passar a anomenar-se: «Agricultura, Alimentació i Acció Rural». Fem saltar el nom de la pesca, que això va ser lleïg i un fet molt greu per al sector i una manca de respecte i sensibilitat. Cregui'm, conseller, recuperi el nom de la pesca. Només amb aquest canvi de nom ja indica que la pesca no és pas una de les prioritats d'aquest govern ni dels partits que el sustenten, però, posats a fer la lleï, el que sí que es podria demanar és que la fessin bé.

Es podria haver començat tot aquest procés, per exemple, reunint-se amb els representants del sector i recollint les seves inquietuds i les seves propostes. També caldria haver estudiat el sector i veure quins dels seus problemes es poden solucionar des de Catalunya i què

hi podem fer des de l'Administració catalana per tal que la pesca sigui una branca dinàmica i productiva de la nostra economia. No s'ha fet ni una cosa ni l'altra. I m'agradaria saber –i suposo que ens ho dirà el conseller– quantes vegades s'ha reunit l'honorable conseller amb els pescadors?, quanta estona ha dedicat a la pesca? Jo ho sé, conseller. I també, òbviament, m'agradaria saber quines millores reals per als afectats es pretén aconseguir amb aquest text, que, ho repeteixo, és tremendament intervencionista.

Una llei serveix per atorgar seguretat jurídica. Una llei de pesca hauria de servir, per exemple, perquè els armadors coneguïn clarament quins ajuts poden aconseguir per modernitzar les seves embarcacions –tenim una flota que gairebé al voltant del 50 per cent és obsoleta–, per saber com es pensen dinamitzar els ports existents, com afrontar els processos de transformació i de comercialització, què es pensa oferir per a la contractació de treballadors –lògicament, formació ajustada a normativa europea–, o, una cosa important, com mantenir la continuïtat de l'empresa pesquera i afavorir el relleu generacional. Però a la seva llei no hi busquin res de tot això. De seguretat jurídica, cap ni una; de mesures efectives per al sector, cap ni una. La seva llei no aportarà res de res al sector, ni tampoc no animarà ningú a dedicar-se a la pesca.

Per contra, ens trobem amb una llei que recorda allò que es va anomenar «josefinisme» i que es produïen anècdotes tan curioses com que l'Estat regulés fins i tot la mida de les espelmes i la qualitat de la cera que cremava als altars d'Àustria. I és que, a la vista de la llei, vostès en aquesta matèria volen compensar l'escassetat de competències, ho repeteixo, l'escassetat de competències amb un excés d'articles il·legibles i una regulació asfixiant. Si la pesca a Catalunya tenia alguna esperança de vida vostès semblen disposats a liquidar-la a cops de reglament. És el que saben fer, ja ens ho han demostrat en diverses lleis. Però en aquest text literalment vostès arriben a cotes de rècord Guinness.

Els posaré dos exemples. Sap el senyor conseller, una més una menys, quantes vegades surt la paraula «reglamentàriament» en aquest projecte de llei? Jo li ho diré: setanta set vegades. I en quantes ocasions es fa referència a tota mena d'informes diversos? Trenta-dues vegades. La seva visió de la pesca no és pas la d'un col·lectiu sacrificat, que es lleva molt d'hora, que surt a pescar de matinada, que es passa més de dotze hores a la mar i que torna al vespre, sinó la d'un grup de persones obligades a omplir tota mena de paperassa, que han de demanar autorització per cada cosa que facin i per a cada autorització necessitem una dotzena d'informes. Generar ocupació..., i tant, que generarem ocupació!; la generem per als funcionaris, perquè supervisin, inspeccionin i, sobretot, perquè sancionin.

Bé. S'ha dit molt sovint que si una llei no la pots fer bé, millor que no la facis. Algú molt estimat i enyorat en aquesta cambra, que la va presidir, el molt honorable senyor Miquel Coll i Alentorn, deia que l'autogovern tenia la seva raó de ser si servia per demostrar que nosaltres les coses les podíem fer millor que no pas des de fora. I amb aquesta llei de pesca, amb els seus 152 ar-

ticles i 10 disposicions més el que és evident és que no millorem res de res. I no és pas perquè no faci falta una bona llei de pesca per aixecar el sector; el que no cal, òbviament, és una llei per ensorrar-lo i menys encara en el nostre Parlament.

Parlem clar: accepto que és una llei que l'hem de fer a partir de les competències que tenim, que són les que són i que topa amb restriccions tan importants com, per exemple, la manca de competència en aigües exteriors, la zona de domini públic maritimoterrestre, les autoritats portuàries, Brusselles, que fa el 80 per cent de la normativa pesquera. I, en tot cas, el que podem ser aquí és més restrictius, si cal, i hem d'estar pendents de la nova llei que s'està a punt d'aprovar a Brusselles de cara a la pesca del 2010.

Però el que no podem, en allò que sí que és competència nostra, és convertir l'activitat pesquera i marítima en una carrera d'obstacles. El títol tercer, el que segons l'exposició de motius és l'eix central de la llei, vostès el regulen amb vint-i-tres articles; vint-i-tres articles per al títol tercer i aquesta vegada són relativament breus, equivalents a quatre pàgines del butlletí oficial d'aquest Parlament. Per contra, el títol vuitè, destinat a infraccions i sancions, els ocupa trenta-nou articles inacabables i tretze pàgines. Això ja ens dóna una clara idea de quina és la llei que vostès volen.

Però els pecats d'aquesta llei van molt més enllà de ser una llei feta sense escoltar el sector i, a més, en contra seva. En té molts, de pecats, aquesta llei, però els asseguro que si mai és recordada en les facultats de dret i entre els juristes serà perquè és una llei mal feta, molt mal feta; serà un exemple de manual. És una llei –i no ho dic amb falta de respecte, sinó amb un excés de sentiment i lamentant-ho– que recorda sovint aquell famós contracte dels germans Marx en allò que deia: «La part contractant de la primera part és...», etcètera. Si no, fixem-nos en la gloriosa definició que es diu de parc de cultiu de molluscs: «És aquell espai assenyalat fora dels bancs de cultiu de molluscs on, amb tècniques de cultiu adequades, es permet desenvolupar el cultiu de molluscs.» De debò que és un projecte ple de perles. Per exemple, en l'article 44 (*algú diu: «I mai millor dit...»*), quan afirma que les directrius de planificació de l'aqüicultura són un instrument que permet adoptar, entre d'altres, les mesures següents, i, entre elles, la lletra e diu, «la resta de prescripcions que escaigui».

O l'article 48.3, on es diu una cosa tan increïble com que si el departament competent en matèria de pesca i acció marítima identifica més d'una persona interessada en la mateixa concessió... No hauria estat més fàcil dir «quan hi hagi dos o més interessats»?

També l'article 52, en un altre cas claríssim de seguretat jurídica, ens ve a dir que cal tramitar la modificació de l'autorització de concessió per dur a terme altres canvis substancials, segons els criteris que s'han d'establir reglamentàriament.

Per cert, l'article 73: «Les autoritzacions de posada en servei de l'embarcació es mantindran mentre es compleixin la resta de requisits, que, si s'escau, s'estableixin reglamentàriament.»

I això només són alguns petits exemples, repetits una i mil vegades en tota la llei. Més inseguretat jurídica, de debò que és impossible.

Així, per exemple, en imposar sancions, un dels criteris que es poden seguir segons la llei és la capacitat econòmica que acrediti documentalment la persona infractora. Sembla absurd, però en matèria d'infraccions greus la discrecionalitat administrativa permet multiplicar, no per una ni per dues, sinó per dues-centes vegades l'import d'una sanció per un mateix fet, dues-centes vegades per un mateix fet.

Podríem parlar de molts altres nyaps, me n'han censurat algun, però per exemple, segons l'article 35 –35– de la llei... (*Remor de veus.*) Segons l'article 35 de la llei, el nen –el nen– que busca petxines amb una galledeta necessita llicència, o també la necessita la senyora banyista que, amb un salabret, treu de l'aigua una medusa, ara que estan de moda a les nostres platges. En tots dos casos, encara que estiguin nedant, i en el millor dels casos en banyador, se'ls podrà exigir l'exhibició de la llicència i estar al corrent de l'assegurança, i si al nen li imposen una sanció no cal que pateixi, l'Administració, no pateixi, perquè ja se'n cuida l'article 125.4 de dir-nos que el pare i la mare són responsables.

Bé, és cèlebre i coneguda per tothom –suposo que pels redactors d'aquesta llei–, la frase del president Tarradellas segons la qual, diu, en política es pot fer qualsevol cosa menys el ridícul. Com el ridícul que, per exemple, es fa quan es parla de les captures de talla inferior a la legal, les quals, si han mort, no es poden ni retornar al mar, ni portar a casa, i gairebé l'única cosa que se'n pot fer és entregar-les a les institucions públiques per al seu consum. Llegeixin en calma, si no, el que diuen els articles 27 i 127.1.

El problema, senyor conseller, és que vostè no sap com tractar el sector pesquer, possiblement, pel que sembla, perquè no en té ganes ni li interessa. Els ha faltat capacitat política i ambició, els ha sobrat intervencionisme; per fer el que ara ens presenten ja estava bé la Llei del 86, que, com a mínim, era una llei acordada amb el sector. Tractin amb l'Estat, aconsegueixin competències en matèria de ports, de tal manera que no siguin el Ministeri de Foment i els capitans marítics els qui decideixen qui entra i qui surt, qui embarca i qui desembarca en els ports catalans, i, en conseqüència, facin una bona regulació de l'aqüicultura, no hi apliquin un doble cànon.

Tal vegada no ho recordin, però a començaments d'aquesta dècada l'aqüicultura a Catalunya era un referent per a tot Espanya, érem la segona comunitat autònoma en producció, i ara, el 2008, en som l'última, i això que tenim una bona façana litoral –però també els tenim a vostès al Govern. L'any 2002 teníem dotze instal·lacions; ara en tenim només sis, i perillen.

El que caldria en aquesta matèria no són tants informes, tants expedients, tantes autoritzacions i concessions, tants dobles cànon, sinó que el que convindria, amb la visió de país que a vostès els falta, és fer una declaració de sector estratègic de desenvolupament preferent, i a partir d'aquí confeccionar, amb la participació efectiva

de tots els interessats, un pla estratègic de l'aqüicultura i un pla estratègic del sector pesquer en general: saber on som i on volem anar. Quin esforç ha dedicat el Govern a aquesta matèria en els darrers anys?

Som en temps de crisi i en temps de globalització; pel que fa a la crisi, vostè tracta el sector pesquer amb desconfiança, i són del tot insensibles als seus problemes evidents. Si volen fer una llei de pesca, per favor, facin una llei que afavoreixi la pesca i que aconsegueixi que gràcies al seu text sigui el sector pesquer, i no pas l'Administració, el que vagi millor.

I som en temps de globalització, cal treballar amb el concepte de primera venda; cal treballar amb la traçabilitat, és bàsica per a la seguretat del consumidor; cal diferenciar què és sector extractiu i sector comercialitzador, a cadascun el que és seu, no ens equivoquem més cops. On es fa referència a la pesca de turisme que ja s'hi ha compromès el conseller des de fa més de quatre anys?

Facin una llei que confiï en les confraries i en les institucions del sector; facin una llei que de debò desenvolupi el peix de la nostra costa o de les nostres factories com un peix de qualitat i amb denominació d'origen. Convencin les famílies d'aquest país –convencin les famílies d'aquest país– que tal vegada és millor una maire del dia que surt del vaixell o de la llotja que no pas un llenguado que fa setmanes que volta pel món. Això donaria vida al sector. Facin una llei amb el sector i no la facin vostès i després la portin al sector, com és aquest cas; impliquin el sector.

Conseller, no té vostè cap acta signada pel sector que digui que està d'acord amb aquesta llei, no té cap acta signada pel sector que ho digui, això. De debò, si tinguessin visió de país, el seu objectiu no hauria de ser altre que fer de Catalunya una referència pesquera de la Mediterrània, i els asseguro que amb aquest objectiu ens hi trobaríem tots.

Per això els hem de dir que no, en aquesta llei no ens hi podem trobar; en tot allò que puguin afavorir la pesca saben que poden comptar amb nosaltres.

Per això, conseller, invocant el seu sentit de país o si més no el seu sentit comú, els demano que la retirin, que tornin a començar de bon començament, amb el sector al costat, amb ganes de fer les coses ben fetes i de servir un sector tan important per a l'equilibri integral de Catalunya com és el sector pesquer.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, per fer un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, director general, serveis tècnics de l'àrea, senyors diputats, senyors diputats, si han tingut l'oportunitat, re-

centment, de visitar, com sembla que ha fet el diputat Maimí, una llotja de pescadors, si han tingut l'oportunitat de veure i de viure una jornada de pesca d'una teranyina o d'una barca d'arrossegament o si han tingut l'oportunitat de visitar una explotació d'aqüicultura en les instal·lacions que hi ha a les Terres de l'Ebre, constataran com s'ha dit aquí que, efectivament, el sector de la pesca passa per una situació complicada, molt difícil; una situació que s'explica, primer, per un context de recessió econòmica general, però una situació que s'explica també per una sèrie de causes que tenen el seu origen unes quantes dècades abans –i a això em referiré més endavant. I és en aquest context en què neix aquesta Llei de la pesca.

Algú podria pensar que la pesca no és, com s'ha comentat, un sector rellevant en l'estructura econòmica del país, i és cert, no té un pes econòmic significatiu. Però jo vull reivindicar aquí, en primer lloc, la importància que té la pesca en l'estructura econòmica de molts municipis del litoral català. Vull reivindicar també la importància que té el sector de la pesca en l'estructura i en el seu efecte multiplicador sobre el sector agroalimentari català, que és molt rellevant. Però, més enllà de disquisicions econòmiques, jo vull recordar que la pesca és també, jo diria que sobretot, un element cultural consubstancial al litoral català; és un element antropològic que forma part de la pròpia identitat del nostre litoral. Jo no puc concebre Palamós, ni Vilanova i la Geltrú, ni Sitges, ni Cambrils, sense les barques de pesca avarades a port. Per tant, aquesta és la Llei de pesca, però és també, si m'ho permeten, una llei d'un tros de la nostra pròpia identitat, i per això es fa aquesta llei, la Llei de la pesca.

Per què es fa aquesta llei? S'ha comentat al principi que en el seu origen s'ha de posar ordre al conjunt d'iniciatives legislatives que s'han anat generant en els últims anys. Hi ha una nova llei estatal de pesca, des de l'any 2001. Hi ha una densa xarxa d'estructura normativa a la Unió Europea, com s'ha comentat aquí: la 2371/2002 és una llei que regula d'una manera molt clara, molt explícita, quines són les actuacions que s'han de fer en matèria pesquera; la legislació del 2006 sobre els fons estructurals de pesca. Per tant, hi ha una normativa europea que, efectivament, ajuda a coordinar les actuacions en l'àmbit marítim; el mar no té portes, no és possible una gestió pesquera si no és coordinant totes les ribes de la Mediterrània. I hi ha un nou Estatut, senyor Robles, hi ha un nou Estatut, vigent, que regula un nou marc competencial que dota de moltes més competències el Govern de la Generalitat de Catalunya. I és en aquest context normatiu europeu, estatal i estatutari que s'entén aquesta nova Llei de la pesca de Catalunya.

Però aquesta no és l'única raó que justifica la Llei de la pesca. La raó fonamental, senyores i senyors diputats, és que aquesta llei respon a un nou model en la gestió de la pesca a Catalunya. I entenguin-me bé, no és que la llei canviarà la forma de gestionar la pesca en aquest país, sinó que la llei dóna cobertura legal al canvi que s'ha fet, senyor Maimí, en la gestió de la pesca en els últims cinc anys, al canvi en positiu.

En aquesta tramitació, que és una tramitació d'una esmena a la totalitat, no em referiré a l'articulat menut,

petit, per això estan les esmenes parcials que es poden fer en la tramitació conseqüent, del que vull parlar i del que hauríem de parlar aquí és de l'esperit de la llei. Jo crec que els tres grups que han defensat les esmenes s'han equivocat, això no és una sessió de control al Govern, això no és un procés parlamentari en el qual hem de parlar de l'estructura fina de les esmenes; del que hem de parlar és de l'esperit de la llei.

Jo els interpello, els tres proposants de les esmenes a la totalitat: estan o no estan d'acord amb l'esperit de la llei? Senyor Maimí, senyor Luna, senyor Robles, estan o no estan d'acord amb els objectius que inspiren aquesta llei? Els els exposo breument, i m'agradaria saber en quin d'aquest punts divergim. Perquè tinc la sospita que compartim el mateix model de gestió de pesca d'aquest país, tinc la sensació que tots coincidim que el viratge en la gestió de la pesca dels últims anys, al qual dóna cobertura legal aquest text, és un viratge que compartim tots els grups parlamentaris. I, per tant, si m'ho permeten, m'ha semblat més una esmena d'ofici que una esmena que defensin en la seva conceptualització.

Deia que això inspira un nou model en la gestió de la pesca; anem a veure quins són els seus elements inspiradors. Primer, apostar per una pesca sostenible. Una pesca sostenible vol dir essencialment mantenir un subtil equilibri entre la supervivència de les empreses pesqueres, la supervivència econòmica de les empreses, i al mateix temps la supervivència ambiental i ecològica dels recursos marins.

Segurament no hi ha cap altre sector econòmic on l'aplicació de la sostenibilitat no sigui més escaient. I això és el que inspira el procés legislatiu que avui estem discutint: com podem fer un marc jurídic que permeti fer una pesca a Catalunya amb un marcat caràcter sostenible, com ho podem fer? Per això es dota d'instruments normatius –i aquí ve un element que és molt important– que el Govern *pot* utilitzar, no que utilitzarà obligatòriament; anem a dotar el Govern corresponent, el que sigui, ara i en el futur, d'instruments de gestió que, usats de forma convenient, permetin gestionar de forma sostenible els recursos marins. Hi estem d'acord? Hi estem, els grups, d'acord, a fer una pesca més sostenible?

El segon element que inspira aquesta llei és fer una pesca en la qual l'esforç pesquer estigui adequat a les condicions dels recursos marins. Hi estan d'acord els grups proposants de l'esmena a la totalitat? Estan en desacord? No és cert que el que necessita el país és que la flota pesquera tingui, efectivament, unes condicions d'esforç, mesurat en els diversos indicadors, en les quals l'esforç pugui fer sostenible a mitjà i llarg termini l'explotació de recursos marins, que és el que proposa l'articulat en la seva literalitat?

Continuem amb els objectius que inspiren aquesta llei. Per exemple, en aquell capítol en el qual insisteix en la necessitat de millorar la productivitat i la comercialització dels productes de la pesca hi apareix –aquí s'ha dit que no, però hi apareix; em permetran el comentari, tinc la sensació que en alguns moments no s'han llegit el text o que no se l'han llegit en la seva integritat–, hi ha un esment explícit –explícit– de la comercialització,

en un doble sentit: la comercialització entesa com la capacitat que tenen, sempre en el marc de lliure competència, de lliure concurrència..., la competència que tenen el sector de la pesca, el sector extractiu, per a la comercialització de forma directa, però, en segon lloc, i molt més important, la possibilitat que trobem els mecanismes perquè la pesca de proximitat tingui en el mercat el valor que es mereix.

Ho diré d'una altra manera. Una sardina pescada en el golf de Roses té un valor infinitament superior a una sardina pescada a les costes adriàtiques o al mar Tirrè. I no és que les sardines catalanes siguin unes sardines molt més trempades, molt més interessants (*veus de fons*), que les sardines d'altres llocs de la Mediterrània; és que la proximitat és un valor afegit, i en el sistema de comercialització actual aquest peix pescat en proximitat no té el valor de mercat que mereix. Això és el que intenta regular aquesta llei: dotar de valor en el mercat allò que efectivament el té des d'un punt de vista ecològic, des d'un punt de vista ambiental.

Hi estan en desacord, també, grups proposants, a fer un model de la pesca que potencii la comercialització i que potencii la productivitat del sector pesquer? Qui ha tingut l'oportunitat, com jo, de viure en directe una jornada de pesca, que efectivament és una tasca molt dura, haurà pogut comprovar quines són les condicions de vida que tenen els pescadors i haurà pogut concloure que el que necessita també el sector per a la seva supervivència és millorar objectivament les condicions de treball que té aquest sector, perquè és l'única via per fer sostenible en el futur aquest sector, és a dir, perquè trobem nous relleus generacionals que estiguin interessats en la pràctica de la pesca.

La llei també incorpora capítols específics orientats a la necessitat de millorar les condicions d'habitabilitat de les embarcacions de pesca; i també, per què no?, de la incorporació de nous segments, com per exemple les dones. L'objectiu, senyor Luna, és que, en el futur, la presència de la dona en el sector de la pesca sigui generalitzat, i, per tant, com vostè diu, aquesta contradicció que es doni..., doncs, no pugui ser reflectida en anys posteriors.

Què més planteja la llei? La llei planteja quelcom que en altres sectors econòmics veiem tan evident, i és que la viabilitat dels sectors econòmics depèn de la inversió en recerca, desenvolupament i innovació, R+D+I; una inversió en aquests capítols redunda en un efecte multiplicador en la millora i en la viabilitat del sector. I estan els grups proposants en contra que hi hagi una millor, una major rendibilitat en aquest sector, en el sector de la R+D+I? Estan en contra de millorar les condicions de formació del sector nauticopesquer? Quins són els elements de l'articulat, dels seus objectius, que els grups no veuen que s'adiuen en la seva concepció sobre quin és el model de pesca? És d'això que hem de parlar aquí. Quina és la seva concepció de pesca, que amb una esmena de la totalitat sembla que col·lideix amb la nostra concepció i amb la concepció de la resta de grups, sobre què ha de ser aquest grup?

Miri, s'ha parlat aquí de participació. Federació Nacional Catalana de Confraries de Pescadors, Federació Ca-

talana d'Activitats Subaquàtiques, Associació Catalana d'Aqüicultura, Agrupació d'Empresaris de Mar de Catalunya, Associació d'Armadors de Pesca Tradicional de la Ràpita, Associació d'Armadors de Tonyina amb Arts d'Encerclament, Federació de Gremis i Associacions, Associació Catalana d'Escoles Nàutiques, Comissions Obreres, Facultat de Biologia, Facultat Nàutica de Barcelona, UPC, tots els àmbits departamentals de la Generalitat de Catalunya, totes les administracions que hi ha actualment en els diversos nivells administratius... La pregunta és: amb qui no s'ha parlat? Poden vostès defensar, efectivament, que no hi ha hagut un diàleg amb els diversos agents que han participat en el procés de redacció de la llei? Ho poden dir? «No s'ha parlat»? Ho poden justificar a partir del que els he comentat?

I, en tot cas, jo penso que cap grup es pot convertir en el portaveu de cap sector. Cap grup pot venir a aquesta cambra i dir: «Jo represento el sector, jo sóc la veu del sector.» Mirin, saben quina és la veu del sector? Saben vostès com podem saber com pensa el sector? Ho podem saber perquè fa tres anys es va fer a Catalunya el Congrés de Pesca Marítima de Catalunya –que va ser elogiat, per cert, per tots els grups–, amb una participació activa de tots els àmbits i tots els sectors implicats en la pesca a Catalunya, i els convido que facin un exercici: els convido que comparin quins són els resultats i les recomanacions del Congrés de Pesca Marítima de Catalunya i quins són els objectius i els elements rectors d'aquest articulat, i que trobin les diferències. I veuran que no n'hi han. Veuran que, en essència, s'ha recollit la veu del sector, manifestada en un organisme i en una entitat que va ser, en aquell moment, el Congrés de Pesca Marítima de Catalunya.

Els grups han incorregut en diverses contradiccions, però n'hi ha una de la qual vull fer especial esment, i és aquella de dir: «Aquesta llei és precipitada, tornem a la llei anterior, que era una bona llei.» De veritat ho pensen? Pensen vostès de veritat que la Llei 1/1986, de pesca de Catalunya, és una bona llei? Ho pensen de veres? Pensen que aquella llei petita, microscòpica, minúscula, que no va tenir cap incidència efectiva en el sector, aquella llei que no va ser capaç d'anticipar quins eren els problemes que després va tenir el sector...? La situació que té avui la pesca a Catalunya, entre altres qüestions, és el resultat –he dit abans «de diverses dècades»– d'una miopia, en el seu moment, per ser capaçs d'anticipar què passaria a la pesca avui.

I és aquesta la llei que vostès pretenen que continuem manifestant... Som la comunitat autònoma que arriba última en el procés de modificació legislativa del seu articulat en matèria de pesca, som els últims. I vostès proposen en aquesta cambra que continuem ajornant *sine die* el procés de rectificació, de modificació reglamentària –i aquí els vull contradir explícitament–, que el sector sí que reclama, que el Congrés va demanar explícitament, i, per tant, l'única cosa que farien seria retardar-ne la solució i emparar-nos en un marc legislatiu que des de la seva pròpia publicació va ser demostrat que era absolutament ineficient.

Acabaré com he començat: crec que vostès han fet una esmena d'ofici. Crec que vostès, en el fons, estan

d'acord amb els principis rectors que han regulat aquesta llei. Crec –ho anticipo–, em sembla creure –perquè hem coincidit en diverses activitats parlamentàries–, crec que tenim en comú molts elements per entendre com ha de ser la política de la pesca en aquest país. I, per tant, com ha fet el conseller, jo els reclamaria, els demanaria que retreïssin aquesta esmena a la totalitat, que reconduïssim el procediment parlamentari a partir de les esmenes parcials, en què efectivament, en algun punt, en algun element de l'articulat es pot enriquir amb la seva participació i amb la seva visió –la pluralitat ens enriqueix. Jo crec que estem davant d'una llei valenta, d'una llei moderna, d'una llei consensuada, que amb el procediment parlamentari i amb la seva col·laboració, a la qual obrim, òbviament, les portes, s'enriquirà i que anirà en benefici del sector pesquer de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies..., gràcies senyor diputat. (*El Sr. Luna i Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna?

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Per al·lusions, realment, perquè ens ha demanat l'opinió i era per contestar-la, si el senyor president té...

El vicepresident primer

Endavant.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies. Miri, els objectius poden ser els mateixos, però són de diferent manera. Vostè ha pintat un marc artístic del que és la pesca, dintre del conjunt i el paisatge de Catalunya. Jo prefereixo la realitat de l'activitat, els llocs de treball i el desenvolupament.

I, referent al sector, jo no he de dir-li res més que tots hem parlat amb el sector; tots, vostès també. Però això no vol dir que hagin recollit totes les iniciatives i totes i cadascuna de les opcions que ells els havien demanat. Vostès el que fan és el romanticisme de la pesca, per formar part del paisatge de Catalunya, i nosaltres volem el manteniment dels llocs de treball, de l'activitat i la creativitat, realment, de poder tirar endavant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. (*El Sr. Maimí i Pou demana per parlar.*) Sí, senyor diputat, té la paraula, per...? (*El Sr. Maimí i Pou intervé sense fer ús del micròfon.*) Endavant, endavant.

El Sr. Maimí i Pou

...i per contradiccions...

El vicepresident primer

Endavant, endavant.

El Sr. Maimí i Pou

A veure, jo repeteixo que no dubto que s'hagin reunit amb el sector. L'única cosa que està clara, que no han escoltat el sector, en cap moment els han fet cas del que diu el sector. La llei vostès l'han feta, l'han passat al sector, i el sector se l'ha hagut d'empassar. O sigui, no l'han feta de costat amb el sector i en complicitat amb el sector. No tenen vostès cap acta del sector on reconegui que estan a favor d'aquesta llei.

I això de retardar-la *sine die* que deia el diputat..., no es tracta de retardar-la *sine die*; es tracta de tornar-la a fer, però fer-la ben feta. I, evidentment, cal, nosaltres ho dèiem, que calia fer la llei, perquè, a part, com he dit abans, n'hi han molts exemples, està plena de contrasentits, i també, d'alguna manera, s'atribueixen competències que en aquest moment compliquen la vida, i, tal com diu la disposició addicional primera, aquesta competències avui encara no les tenen.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Maimí. (*El Sr. Donaire Benito demana per parlar.*) Senyor Donaire, té la paraula.

El Sr. Donaire Benito

Gràcies, senyor president. Simplement per contradiccions. Quan aquest diputat diu que els autors de la llei s'han reunit amb el sector, amb els que li he anomenat i molts altres que no he tingut l'oportunitat de fer-ho, és perquè efectivament ho han fet. Jo hi torno a insistir: pregaria que ningú s'atribuís la condició de portaveu d'un sector. El sector és ampli, és divers, és plural, i, per tant, el Congrés, hi insisteixo, de Pesca de Catalunya, on es van treure aquestes conclusions, i els grups i associacions amb els quals he dit abans que el Govern ha parlat, són efectivament amb els que ha parlat, naturalment amb divergències, que són les que corregirem en el procés legislatiu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor director general, il·lustres diputades i il·lustre diputats, penso que el sector pesquer el que espera d'aquesta cambra legislativa, quan hàgim acabat el tràmit de la Llei de pesca i acció marítima, és que hàgim fet una bona feina. Potser no és el que es dedueix de les intervencions que m'han precedit i que he escoltat amb atenció; intervencions, algunes d'elles, brillants i que en alguns punts també ens han fet somriure. Però penso que del que es tracta és que posem al damunt de la taula una llei que serà útil per al sector i que serà útil per al consumidor. D'això es tracta i això és el que el

Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural ens porta avui a debatre aquí al Parlament.

Quins serien els tres grans objectius d'aquesta llei? No m'entretindré pas a fer d'oposició de l'oposició, com podria ser la meua temptació, sinó a explicar allò que aquesta llei aporta a la població de Catalunya. Aporta tres elements fonamentals: primer, conservar la matèria primera que és objecte del sector, conservar el peix, conservar el que després serà objectiu dels pescadors i de la seva feina; en segon lloc, tenir la millor maquinària i les millors instal·lacions –quan dic «maquinària» em refereixo als millors vaixells i a les millors instal·lacions portuàries–, tant per a la producció com per a la venda i comercialització del producte, i en tercer lloc, tenir la millor formació per al personal que intervé en el sector. És clar, tot això dins de l'àmbit que ens pertoca, que és un àmbit molt limitat, que segurament no és aquell àmbit que els que som en aquesta sala, en aquest Parlament, voldríem.

Era obligat fer la llei, i, a més a més, seria molt millor si la Generalitat tingués plenes competències en tots els àmbits on els pescadors treballen. Malauradament, quin és l'àmbit i a qui afecta aquesta llei?

És, com s'ha dit abans, una llei que té per àmbit les aigües interiors, les de la línia costanera, concretament, les de les badies, els ports, les desembocadures dels rius. No és que sigui un espai de per si massa ampli.

L'àmbit general que ens regula a l'Estat espanyol és la Llei de l'Estat 3/2001, una llei que estableix per a la Generalitat unes competències exclusives en pesca marítima i recreativa tan sols en els espais d'aigües interiors. Tenim, però, unes competències compartides d'ordenació del sector pesquer tant pel que fa a les condicions professionals per a l'exercici de la pesca com pel que fa al registre oficial dels vaixells, a les confraries de pescadors i a les llotges de contractació. I també tenim competència exclusiva en el marisqueig, en l'aqüicultura –és a dir, en el cultiu de productes marins, peixos, algues, ostres, muscleres, etcètera–, en el busseig professional i en les titulacions i activitats d'esbarjo.

Aquí s'ha dit si era necessari, si era precipitat elaborar aquesta llei. Home, en qualsevol cas, era obligat fer-ho. Tenim un estatut d'autonomia aprovat ja fa un parell d'anys i que estableix un nou marc de competències, dintre del que ens restringeix la llei estatal, com deia abans, del 2001. La Llei de pesca marítima vigent a Catalunya és de l'any 1986 i, per tant, té vint-i-dos anys d'existència; òbviament, ha quedat absolutament desfasada. No solament ha quedat desfasada a causa de la seva antiguitat, sinó que ja de bon inici va ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat. L'any 92 se li varen anul·lar diversos articles, és a dir que, si ja era una llei que de per si tenia un marc d'actuació restringida, a sobre, el Tribunal Constitucional encara va escapar una bona part de les disposicions d'aquella norma legislativa. Per compensar-ho el Govern de la Generalitat al llarg dels anys ha anat establint diverses regulacions amb mesures fiscals i financeres o dins del marc dels pressupostos, cosa que ha comportat una enorme dispersió en el marc legal que ara convenia unificar.

El dret comunitari europeu, des de l'any 1986, també ha anat establint tota una cobertura legal, que és la que majoritàriament ordena el sector pesquer, sobretot pel que fa a les polítiques pesqueres també internes, que vénen condicionades per la política pesquera comuna en tot l'àmbit de la Unió Europea. La reglamentació europea tracta sobre la conservació i gestió de recursos aquàtics, règim de preus i d'intercanvis comercials.

El nou Estatut estableix a la Generalitat competències que la Llei marc del 2001, la llei estatal, ja establia, com són la pesca en aigües interiors, professional i també recreativa, i, com deia abans, l'aqüicultura, el marisqueig i les activitats marítimes. Tenim també la competència compartida, a la qual em referia abans, de determinar els objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries –un aspecte prou important al qual no s'ha fet massa referència–; promoure –i això sí que és molt important– l'ús racional i sostenible dels recursos naturals, per allò que deia al principi de mantenir la matèria primera, de garantir-la per al futur. També té com a atribucions, la Generalitat, la distribució de la renda personal i territorial, fer-la més equitativa, i el desenvolupament de l'activitat empresarial. També tenim en competència exclusiva les denominacions d'origen i altres mencions de qualitat.

Si fem un estudi de la normativa comparativa a l'Estat espanyol, veiem que després de la publicació de la Llei catalana del 86 han aparegut en les diverses comunitats autònomes altres lleis de pesca: la del País Basc, del 98; la d'Astúries, del 93, i també en tenen Galícia, Canàries, Andalusia, Múrcia i el País Valencià. Catalunya va ser l'any 86 pionera en disposar d'un marc legal, però ara ens hem quedat a la cua; per tant, toca ja actualitzar-nos.

I per últim, per què és obligat fer una llei? Perquè tenim una resolució aprovada el 20 de setembre del 2007, la Resolució 70, sobre orientació de política general del Govern, que instava a presentar justament un projecte de llei, que és el que actualment fa el Departament d'Agricultura.

Abans el conseller ja ha explicat com s'estructura la llei, en els nou capítols que la componen. En farà un repàs ràpid. Estableix, com a àmbits, la pesca en aigües interiors i el marisqueig. Estableix les llicències que corresponen per protegir i regenerar els recursos pesquers –insistim en aquesta vessant de conservació de la matèria primera, que és objecte de la pesca–, l'aqüicultura, els àmbits idonis, la planificació territorial dels espais per disposar l'aqüicultura. Té com a àmbit, també, la flota, les infraestructures, els professionals del sector pesquer, la modernització dels vaixells, la seguretat i la qualitat, l'establiment i la regulació del registre de pesca i de l'aqüicultura, el Consell de Pesca i Afers Marítimes –que se n'ha fet referència–, que inclou l'administració al sector pesquer, les federacions esportives, la distribució i comercialització, i també l'àmbit científic i acadèmic: la formació nàutica i pesquera, l'escola de capacitació que organitza les activitats de formació, les activitats nauticorecreatives, de lleure o d'esbarjo, com les subaquàtiques. I per últim, la funció inspectora i el règim d'infraccions o de sancions.

Òbviament, de les intervencions que s'han fet abans es podria deduir que en aquest articulat d'aquesta llei, que alguns consideren excessiu, es va massa enllà, però em fa l'efecte que era del tot necessari legislar una norma que, com deia abans, unifiqués la dispersió legal que teníem al Principat de Catalunya i, a més a més, s'adaptés als canvis legislatius europeus i espanyols. La Llei del 96 no resol totes les matèries de la Generalitat en les quals té competència i, a més a més, després de l'anul·lació parcial del Tribunal Constitucional encara es va fer més restrictiva la seva aplicació.

El Grup d'Esquerra donarem suport al projecte de llei, sense excloure, això sí, que pugui ser millorat, com ben segur ho serà, en el tràmit parlamentari. Continuarem, evidentment, instem que es faci, el diàleg amb els sectors afectats per la llei, amb tots els sectors, a partir del text que presenta el projecte de llei presentat pel Govern.

I per últim, rebutjarem, evidentment, les esmenes a la totalitat, perquè entenem que no aporten cap valor alternatiu i, en canvi, entorpirien la necessitat legislativa en el sector pesquer.

Pensem que els altres grups farien bé a retirar, com deia, unes esmenes a la totalitat, que més que esmenes són una petició de retirada del projecte. El que hem de fer és treballar el text que tenim, millorar-lo, continuar el diàleg amb el sector i poder oferir, com deia al principi de la intervenció, una llei útil al sector i útil als ciutadans de Catalunya. Això és el que el sector pesquer espera d'aquesta cambra legislativa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor director general, durant la preparació de la defensa d'aquest Projecte de llei de pesca he hagut de fer-me perdonar a mi mateix que sigui precisament jo, un home de les Garrigues, qui hagi de parlar-ne. Ara els he de preguntar que m'ho perdonin vostès. Com saben a les Garrigues no n'hi ha de mar, és la terra més eixuta de tota la pàtria catalana: rostolls i coscollars. El riu Set, que travessa la comarca i que va fer possible el miracle neolític del Cogul, fa temps que a penes hi du aigua. En els meus anys joves algú hi pescava crancs autòctons, avui ja pràcticament extingits. Jo, permetin-me la confiança, i no en facin massa safareig, hi vaig ser pescat per una sirena preciosa que vaig retenir poc temps, perquè va preferir l'aigua salada. (*Rialles.*)

Als de terra endins, del mar ens n'arriba la marinada. Abans els pagesos de ponent menjaven peix, sempre en salmorra: arengades, ganyils, congre, bacallà. Avui les coses han millorat, podem adquirir tota mena d'espècies marítimes comestibles. A Arbeka, el meu poble, les celebracions més altes es fan amb gambes de Palamós.

I no falta a les festes, a les festes assenyalades, un arròs de brou de peix de roca de Tarragona, i hi ha molta gent que festeja amb angules del Delta.

En fi, aquestes són les coses primordials que no han de canviar o que, si ho han de fer, ho han de fer a millor i per les quals un home de la terra endins defensa aquest projecte de llei.

Sabem que de la mar en viuen els pescadors, i també la indústria i també el comerç, que vénen després del seu esforç. En la mar les espècies proven de reproduir-s'hi, sobre el mar hi voguen els vaixells de treball i també els de lleure. Arran de mar, en les costes pugna d'alçar-se la vida. Totes aquestes realitats són part del nostre patrimoni marítim, unes i altres són font de riquesa, el pa de cada dia del litoral de Catalunya. En el medi marítim i costaner hem estat a un no-res, si no hi hem sucumbit, de deixar-nos seduir per l'ou, que era d'or, de la gallina que els ponia. Contra aquest determinisme especulatiu dues coses ens han de cridar l'atenció: la necessària diversificació econòmica en el medi, el marítim en el nostre cas, i la preservació de la qualitat ambiental en què hi diversifiquem la nostra acció.

M'explico: la mar té múltiples activitats, no tantes en canvi l'estricta món de la pesca i dels pescadors, però descobrim a diari que les embarcacions, la cultura marinera, el paisatge social dels treballadors de la mar necessiten i poden expandir les seves accions productives. Per això la llei que debatem avui mira d'obrir aquestes possibilitats que tenim a tocar de dits. Cal que ho fem i que ho fem racionalment, amb intel·ligència i amb l'obligació senzilla de mantenir polit el medi, perquè és d'ell que depenem i d'ell que en depèn la diversitat econòmica de l'acció i del treball. El nostre ecosistema marítim és fràgil i també és fràgil l'economia que se'n deriva. Són pocs els nostres recursos piscícoles, per bé que d'alta qualitat. L'esforç de la flota ha de tenir, en conseqüència, la seva justa mesura i guanyar l'escreix del preu amb el valor afegit de les captures, que són a Catalunya singulars, de qualitat i de proximitat.

És encara incipient l'explotació de l'aqüicultura a casa nostra, però es tracta de tota una promesa de futur amb tota seguretat. La bellesa de les nostres costes i la salubritat de les aigües són fruit d'un delicat equilibri, molt fàcil de rompre's.

El sector turístic de la mar no viu només del plaer del bany, sinó també de la qualitat ambiental del sistema que el fa possible i amb garanties. El patrimoni biològic del mar és una riquesa per a l'economia, però també una herència que devem a les nostres nêtes i als nostres nêts.

L'equilibri entre el que és benefici econòmic i el que és patrimoni exempt de transacció monetària forma part substancial del projecte legislatiu que avui comencem a debatre per a la seva admissió a tràmit. No s'ha escrit aquest projecte de llei per un caprici ni per ideologia, no hi insisteixin; s'ha fet per consciència, per amor a la cultura de la mar i per amor als pescadors i a les seves famílies.

El projecte de llei prova de regular qüestions importants del treball en la mar. Ens importa molt i molt preservar

la presència de pescadors, amb les seves confraries, les seves organitzacions, però endemés els hem d'atorgar seguretat econòmica i seguretat laboral, i formació inicial i també permanent; els hem d'atorgar espais estables de negociació i de participació per a la concertació, oportunitats per al valor afegit de llur activitat econòmica. Heus ací part dels assumptes que aquest projecte de llei aborda amb la voluntat de donar-hi resposta de present i perspectiva de futur

Sabem que les estructures del comerç del peix són millorables, com ho són les instal·lacions de les nostres llotges. També és necessari avançar en la comercialització del nostre peix entre els minoristes. Encara tenim força camí a recórrer a fi que la mirada de qui compra sàpiga identificar allò que és del país, que és de segura bondat culinària, respecte d'allò altre que no és del territori. Amb els fruits de la nostra mar, senyores i senyors diputats, ocorre semblantment a bona part dels productes de la terra, que no hem fet encara el pas d'atorgar-los l'escreix del valor que mereixen per la seva immediatesa i per la seva frescor, per la seva intrínseca qualitat.

El projecte de llei ordena i empeny les condicions i les regles de l'aqüicultura. Es tracta d'un sector productiu en alça. Ben mirada, i millor gestionada, esdevé un compromís amb la puixança econòmica de la gent de la costa de la mar, però també una aliada infal·lible de les polítiques de la biodiversitat marítima. Catalunya, tot i les experiències d'èxit en aqüicultura, tot i la investigació puntera a càrrec de l'IRTA, és encara a les beceroles d'aquesta activitat, però tenim tant de recorregut per transitar i és tan necessari que ho fem que, òbviament, la llei ho ha de reconèixer i n'ha de traçar els camins.

És així, doncs, i com a corollari, que els diré que el meu grup entén que aquest projecte legislatiu omple els buits que el temps ha practicat en la llei catalana de pesca de l'any 86; que aquest projecte de llei posa al dia la transposició normativa comunitària –que ens obliga, per cert, també a legislar. El projecte de llei contempla harmònicament els aspectes confluents en l'activitat pesquera i en el medi marítim; instrumenta la simplificació burocràtica –és així– de les gestions, i es fixa en les noves formes de producció i en la cadena de valor; estableix nous espais de relacions laborals i dels actors amb l'Administració; obre espais de participació i obre espais per a la recerca. Vegin, senyores i senyors diputats, com ens és necessària, doncs, aquesta proposta legislativa i com n'és d'oportuna si la sabem fer bé.

Expressem, per això, la nostra perplexitat davant les esmenes de devolució que presenten els grups parlamentaris opositors. Si és cert que hi veuen alguna mena de desordre, com ha estat dit, de dificultat de comprensió, encara de manca de veus de la diversitat i pluralitat dels agents de la mar, no seria millor admetre el projecte a tràmit i millorar-lo en el procés parlamentari? No necessitem una nova regulació? No hem d'obrir espais a la modernització de l'activitat pesquera i atorgar-li noves oportunitats que prou les mereix? Donarem, nosaltres sí, l'acord a la tramitació del projecte de llei.

Tenim algunes, no poques, observacions a fer-hi en matèria laboral, en altres matèries relatives a la gestió del medi i en la millora de la redacció. Les convertirem

responsablement amb els pescadors, amb la mar, amb el departament, amb Catalunya, amb els grups parlamentaris, en esmenes que segurament podrem compartir amb la resta de grups, a fi de millorar encara el text que, sens dubte, és bo, però també perfectible.

Per la seva atenció, senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies, no deixem escapar aquesta sirena.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Mixt, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 63 vots a favor i 70 en contra. Per tant, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del 60è aniversari de la Declaració universal dels drets humans (tram. 401-00027/08)

Ho fem amb la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del seixantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans. Té la paraula el secretari de la Mesa, senyor Jordi Miralles.

El secretari tercer

«El Parlament de Catalunya, amb motiu del seixantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, assumeix el manifest “Tots els drets per a totes les per-

sones: renovar el compromís”, promogut per Amnistia Internacional.

»Fa seixanta anys, els estats van recordar llur compromís de “promoure el progrés social i elevar el nivell de vida dins d’un concepte més ampli de la llibertat” i van reconèixer que “els éssers humans només es poden alliberar del temor i de la misèria si es creen les condicions perquè totes les persones puguin gaudir de tots els drets humans”.

»En adoptar la Declaració universal dels drets humans el 10 de desembre de 1948, els estats es van comprometre a respectar i fer complir el conjunt de drets humans, civils, econòmics, polítics, socials i culturals, i van proclamar així el dret a un nivell de vida digne.

»Tots els drets humans són universals, indivisibles i interdependents, i cap no té prioritat sobre cap altre. Per tant, la comunitat internacional ha de tractar el conjunt de drets de manera global, justa i equitativa, en peu d’igualtat i donant a tots la mateixa importància. Per al ple gaudi del dret a la llibertat d’expressió cal concretar esforços en favor del dret a l’educació. Per al gaudi del dret a la vida cal reduir la mortalitat infantil, les epidèmies i la malnutrició.

»Tanmateix, malgrat la promesa de la Declaració universal dels drets humans, en un sol any, el 2007, 1.252 persones van ésser executades pels seus estats respectius en vint-i-quatre països diferents i es van documentar casos de tortura i maltractaments en més de vuitanta-un països. Quaranta-cinc països tenen presos de consciència detinguts. 854 milions de persones pateixen la tortura de la fam i 1.100 milions de persones, de les quals més de la meitat són dones, no tenen accés a un habitatge digne.

»Seixanta anys després, encara no s’ha complert la promesa d’uns drets humans universals i indivisibles per a totes les persones, que permetin fer efectius el dret universal a un nivell de vida digne i l’ideal de l’ésser humà lliure.

»Per això, en el seixantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, el Parlament de Catalunya es compromet a renovar el compromís amb els drets humans i a defensar-ne la universalitat, la indivisibilitat i la interdependència, tal com figuren en la dita declaració.

»Aquesta defensa serà part del treball institucional diari del Parlament, que establirà uns instruments necessaris i donarà suport a les víctimes de les vulneracions dels drets humans i als defensors d’aquests drets que treballen arreu del món per fer real la Declaració universal dels drets humans.

»Palau del Parlament, 26 de novembre de 2008.»

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació dels grups que donen suport al Govern contra el Projecte de Llei d’educació i sobre l’estabilitat del Govern (tram. 317-00198/08)

Començarem seguidament les preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l’illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Justament aquests dies feia vostè, senyor president, una valoració dels dos primers anys de Govern tripartit 2, o de Govern d’entesa, i feia vostè, treia pit –es podria dir així, aquesta expressió literal– de la cohesió, del lideratge, de la tranquil·litat del funcionament d’aquest tripartit. Però, justament, als dos anys i un dia, ens assabentem, doncs, que en aquest cas es convoca, per exemple, una vaga per determinats sindicats contra la Llei d’educació del seu Govern, que signen els consellers del seu Govern i, per tant, com a Consell Executiu. I, curiosament, veiem la notícia que Iniciativa demana mobilitzar-se contra la Llei d’educació en el seu congrés i, a més a més, s’hi sumen els portaveus i presidents dels grups d’Iniciativa que donen suport al seu Govern, al capdavant de la manifestació.

Jo li vull preguntar, senyor president, quina és l’opinió de cohesió i lideratge de què vostè parla en el seu discurs de valoració, quan tenim un grup dintre del Govern, signant per una banda i ben assentadets al Govern, i per altra al capdavant de manifestacions. Quina imatge s’està donant a la ciutadania de Catalunya quan vostè parla de lideratge i els seus membres de govern estan manifestant-se o demanant convocatòries davant d’una llei que suposadament és del seu Govern, no és de l’oposició.

Per tant, ens agradaria conèixer quina és l’opinió d’aquesta actitud dels grups que hi donen suport i si vostè veu en això una gran estabilitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè està obsessionat amb la cohesió del Govern, i segurament el que li hauria de preocupar és la cohesió del seu propi grup polític, el que vostè representa.

Vostè parla de manifestacions. Escolti, manifestacions, les que convoquen vostès, amb banderes, en alguns casos, fent acusacions molt greus a grups polítics d’aquesta cambra, a grups polítics democràtics. I ho fan contra una decisió d’una entitat, en aquest cas, d’una institució creada per aquesta cambra i que té la seva autonomia i la seva independència. Per tant, no vingui vostè a donar lliçons aquí de..., precisament de treballar en el bé del país, sinó tot al contrari.

Escolti, estem treballant perquè aquesta llei que el país necessita surti amb el suport de la majoria, d'una majoria ampla d'aquesta cambra. Vostè el que hauria de treballar, precisament, és a veure si es pot sumar a aquesta ampla majoria.

I, que jo sàpiga, les vagues les convoquen els sindicats, no els grups parlamentaris ni els partits polítics. Per tant, una mica també de rigor en les seves afirmacions.

El president

Senyor Rivera, pot prereguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, vostè creu que és digna la resposta que ha donat a aquesta cambra i als ciutadans de Catalunya? Que el Govern és vostè, que jo sóc l'oposició! Que vostè no ha de controlar els actes que fa el meu partit. Que governa vostè, senyor Montilla.

Sembla mentida que tingui una resposta, primer, preparada de casa, i a sobre, que vagi a fer referència a la mobilització de més de dues mil persones que es manifesten –sí– contra la manipulació dels mitjans de comunicació, i contra el que el seu Govern fa –sí, també. Però avui estem parlant a la cambra de la Llei d'educació, i qui es manifesta, efectivament, com bé he dit, són els sindicats, amb el suport... –i ho posa a la pàgina web d'Iniciativa–, amb el suport d'Iniciativa, el portaveu i el president de grup, senyor Montilla. Té vostè un problema. Té vostè un problema, que és que el seus membres de Govern, signen, estan assentats en el consell de govern, i després se'n van a manifestar-se contra vostè.

Aquest és el lideratge que té Catalunya? (*Remor de veus.*) Miri, és un exemple dels molts més altres exemples que s'han vist durant aquest Govern. (*Remor de veus.*) Per tant...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

Per tant, senyor Montilla, vostè, amb la seva resposta, amb la seva actitud i amb la seva falta de lideratge demostra que tenim un president que no és capaç de tirar endavant ni el seu Govern. Per tant, com vol vostè tirar endavant Catalunya i el lideratge de Catalunya dintre d'Espanya, si no és vostè capaç ni de liderar el seu Govern?

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, recentment, aquesta cambra va aprovar, en aquest cas va rebutjar les esmenes a la totalitat que hi havia al Projecte de Llei d'educació aprovat pel Govern, aprovat per aquest Govern –per aquest Govern, aprovat.

Vostè va considerar que no..., que el projecte, òbviament, que hem sotmès a la consideració d'aquesta cambra, no mereixia el seu suport, però sí a una ampla majoria, que van rebutjar les esmenes a la totalitat.

I, per tant, escolti, aquesta llei s'aprovarà. I vostè el que hauria de fer és esforços, precisament, també, a veure si pot aportar i col·laborar i també sumar-se a aquest desig, que jo crec que és molt ampli, de tenir una llei d'educació de Catalunya, la primera amb el màxim suport possible.

Tota la resta, escolti, són focs d'artificis, el que vostè diu. I, per tant, crec que he donat més que complida resposta a la seva pregunta.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els dos primers anys de legislatura (tram. 317-00202/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, es compleixen dos anys de legislatura. Durant aquest temps, el Govern ha anat normalitzant un nou model de Govern, el de coalició. I ha demostrat, aprenent dels errors, que pluralitat és compatible amb estabilitat, encara que alguns no ho entenguin.

Ha trencat també una visió de país que pretenia monopolitzar el catalanisme. I ha donat un impuls decidit a les polítiques socials, modificant les prioritats de Govern que es varen aplicar durant vint-i-tres anys. Aquest Govern ha invertit més en educació i ha culminat el desplegament de la policia de Catalunya a tot el país. Ha impulsat les polítiques socials i ha aplicat una autèntica política pública d'habitatge. Ha canviat en positiu la relació amb els ajuntaments, millorant les aportacions de la Generalitat i impulsant la rehabilitació de barris. I ha construït polítiques innovadores en medi ambient o memòria democràtica, i polítiques avançades des de l'Institut Català de les Dones o l'Institut Ramon Llull.

És evident que cal millorar moltes coses, però les crides de l'oposició ahir a un altre govern o a eleccions anticipades demostren una desconexió preocupant amb la realitat i les necessitats actuals de Catalunya.

Per als dos propers anys, el meu grup planteja la necessitat d'adaptar el Pacte d'entesa i el Pla d'acció del Govern a donar resposta al principal problema del país: la crisi econòmica. Cal posar l'actuació de tot el Govern al servei de l'objectiu de superar la crisi, impulsar l'economia productiva i aplicar polítiques socials que ajudin les persones afectades. I cal continuar fermes en la defensa unitària del nostre Estatut, i l'exigència in-

ajornable del nou finançament, amb el convenciment que els nous recursos obtinguts s'hauran de dedicar, en aquests temps de crisi, a enfortir les polítiques socials.

I també caldrà, els propers mesos, refer el consens del Pacte nacional de l'educació, tal com demanen les entitats que el proper diumenge, al Parc de la Ciutadella, exigiran no rebutjar sinó millorar la Llei d'educació.

Per això, després d'escoltar dilluns la seva conferència, voldríem conèixer ara, en seu parlamentària, la seva opinió amb relació a aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment que el Govern fa una valoració positiva d'aquests dos primers anys de legislatura. I ho fa sabent que queda encara molt per fer, però també amb la convicció que avui Catalunya està preparada per afrontar aquest futur amb garanties i amb esforç.

Crec que s'ha parlat molt durant els darrers dies de la crisi econòmica, i el missatge que vull que quedi clar en aquests moments és el que, com vostè sap, desgraciadament tot apunta que aquesta crisi serà, segurament llarga i que colpejarà durament molts ciutadans i ciutadanes del nostre país, però el Govern no deixarà que ningú quedi enrere perquè l'acció del Govern també s'adaptarà a aquesta nova situació econòmica, tal com vostè reclamava. És normal, per tant, que hi hagi una avaluació i una adaptació a una situació canviant, que és la que hem tingut.

Ara més que mai és el moment, per tant, de continuar i posar en marxa mesures destinades a dinamitzar l'economia i, especialment, a garantir la cohesió social, perquè hem fet més escoles, més hospitals, més carreteres... No és el moment, per tant, de repetir dades que tothom ja ha sentit, però és que, a la vegada, també hem fet la política de les petites coses, no?, que queden per fer i per créixer en un país com el nostre, però que és important construir això, hospitals, CAP o impulsar la recerca biomèdica, per descomptat, però no ho és menys utilitzar les noves tecnologies en la sanitat o reduir les llistes d'espera, igual que és important també construir escoles, però també que, en aquest moment, els nens aprenguin anglès o que ningú tingui..., o que tinguem, diguem-ne, al nostre país menys fracàs escolar.

I aprofito aquest punt per dir-li, en resposta també a la seva consideració sobre la Llei d'educació, que la voluntat del Govern és aconseguir el màxim consens entorn al projecte de la llei i treballarem el que calgui per aconseguir-ho, amb el benentès que hi ha posicions molt confrontades, també.

Senyor diputat, això és preparar, jo crec, que una societat per al futur, i crec sincerament que aquest Govern ho fa i ho continuarà fent. Certament, amb les dificultats

sobrevingudes que ens genera el moment econòmic, però també és el moment, en moments com aquests, quan es poden comparar també les polítiques conservadores i les polítiques de progrés.

Vaig acabant. Vostè comentava que un dels reptes que tenim per endavant i que ens pot ajudar per sortir de la crisi és el nou sistema també de finançament, no? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Necessitem més recursos, i, en aquest sentit, doncs, treballarem, com vostè sap, per aconseguir-los.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç dels dos primers anys de legislatura (tram. 317-00199/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, des que vostè és president de la Generalitat, cent vint mil catalans s'han quedat sense feina; des que vostè és president de la Generalitat (*remor de veus*), els expedients de regulació d'ocupació s'han incrementat a Catalunya en un 60 per cent; des que vostè és president de la Generalitat, tretze mil autònoms han tancat els seus negocis a Catalunya.

Senyor president, està realment satisfet del balanç dels dos anys que porta al capdavant del Govern de Catalunya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Jo li afegiré algunes dades més: des que sóc president, sense anar més lluny, ahir, la Ford, a València, va presentar un expedient de regulació de cinc mil persones; sense anar més lluny, des que sóc president, ha fet fallida Lehman Brothers, i, des que sóc president, sense anar més lluny, vostè també ha deixat de ser president del Partit Popular de Catalunya.

(*Aplaudiments. Remor de veus.*)

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. M'alegro...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Senyors, senyores...

El Sr. Sirera i Bellés

...que vostè estigui tan preocupat pel meu present i pel meu futur, no? Però, miri, a vostè no li paguen perquè es preocupi pel meu futur. A vostè li paguem tots perquè es preocupi dels catalans que es queden sense feina cada dia, i que vostè no està fent res. *(Alguns aplaudiments.)* Poca broma.

Miri, i si avui preguntem al conjunt dels catalans si viuen millor que fa dos anys, excepte els membres del seu Govern, que, òbviament, estan millor que fa dos anys, la resta de catalans estan molt pitjor que fa dos anys, no? I la pregunta que tothom es fa: «Què està fent el Govern? Què està fent el seu Govern per tractar d'arreglar la situació, no?»

Miri, el seu Govern, senyor Montilla, sembla que estigui jugant al joc de l'oca: de crisi en crisi. Han passat de la crisi de rodalies a la crisi de l'aigua, de la crisi de la justícia a la crisi de l'educació –ho acabem de veure– i de la crisi del finançament a la crisi econòmica.

I, què fa vostè com a president de la Generalitat? Dues coses. Una, el mateix que ha fet des del mateix moment que va ser investit president de la Generalitat: esperar que escampi, quan es produeix una crisi; mirar cap a un altre costat i esperar que passi el temps. Dos, malbaratar els recursos públics que paguem tots els catalans amb molt esforç.

Miri, amb el que està caient, un govern que gastarà l'any que ve 170 milions d'euros en informes no és un bon govern; amb la que està caient, un govern que gastarà 74 milions d'euros en publicitat i atencions protocol·làries, no és un bon govern, senyor Montilla; amb la que està caient, un govern que gastarà 67 milions en la promoció internacional del vicepresident, el senyor Carod-Rovira, no és un bon govern, senyor Montilla.

Senyor Montilla, jo li demano, de veritat, que el seu Govern deixi d'insultar la intel·ligència dels catalans i de les catalanes amb aquest malbaratament de recursos.

Jo el que li demano és que reorienti les seves prioritats i converteixi d'una vegada el seu Govern, aquest govern petit de tres, en un govern de tots i cadascun dels catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, realment el vicepresident estava molt sorprès, si disposava de tots aquests diners per a la seva projecció, com vostè ha dit; evidentment, no és veritat i ho vostè ho sap. *(Veus de fons.)*

Sí que té raó en una cosa. Hi ha molta gent, molts ciutadans d'aquest país que viuen ara pitjor que fa un any: tota la gent que s'ha quedat sense feina. Escolti, aquí i a altres indrets... Suposo que coincidirà amb mi que la crisi no és una cosa que hagi fabricat aquest govern exclusivament per al país, sinó que l'afrontem amb més instruments..., segurament dels que fins i tot fan servir altres països i altres territoris propers, malgrat la nostra limitació de recursos, malgrat el marge limitat que tenim per fer front, precisament, a la crisi econòmica. Una crisi de la qual, per cert, es va començar aquí a parlar des de fa mesos i a prendre mesures: el mes d'abril, quaranta-dues mesures. Vostè ja no se'n recorda, jo, sí. Per tant, estem treballant i estem treballant, des de fa temps, per reduir l'impacte de la crisi.

Miri, la seva crítica no té cap credibilitat, perquè, com totes les coses desproporcionades, que es treuen de context, que es manipulen, perden credibilitat. I també té vostè raó en una cosa: hi ha molta gent que està pitjor que fa un any. Vostè també, políticament, està pitjor que fa un any.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula per formular...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els dos primers anys de legislatura i les prioritats davant dels reptes de futur (tram. 317-00200/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor... *(Persisteix la remor de veus.)* Si les senyores diputades i els senyors diputats ho permeten, podríem... Sí? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Doncs, port formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, estem fent el balanç de l'equador de la legislatura i crec que aquests dies són temps de balanç. És a dir, vostè va fer una conferència dilluns, en faran distints membres del Govern, el vicepresident, també el conseller d'Interior..., però, deixi'm que em quedi amb dues coses de la seva conferència de dilluns passat. Una, el 55 per cent de l'obra compromesa, doncs..., de l'obra del pla de Govern està executada. La segona és que, com es diu molt bé, «l'hàbit fa el monjo», no?, i vostè, com a

president del Govern de Catalunya, ha pres consciència de les dificultats..., de les dificultats que hi ha a l'hora de negociar amb el Govern de l'Estat. Més que mai, amb paraules d'un altre president de la Generalitat, un expresident, «vivim una situació més tensa que mai amb el Govern de l'Estat».

Però, parlem dels dos anys que ens queden i crec que hi han quatre prioritats, per no dir cinc –quatre més una–, a l'hora d'enfocar aquests dos anys que queden fins al final de la legislatura. La primera és allò, urgent, és superar la crisi; crear les condicions perquè al nostre país l'economia, les famílies, les empreses surtin enfortides d'una crisi que serà llarga i difícil. El segon punt, allò important en aquests propers dos anys, és el necessari i és a curt termini, que és el finançament. I, si anem ja a temes més concrets, segurament, el tercer element fonamental per a aquests dos anys és l'educació: portar a la pràctica el Pacte nacional per a l'educació, crear les condicions perquè l'escola pública i l'escola privada que rep fons públics, és a dir, la concertada, comparteixin objectius i, a això, la llei pot ser un bon instrument.

El tercer objectiu és que els serveis socials i la Llei de dependència puguin ser i puguin arribar a tothom. I aquí tenim un altre dels problemes importants amb el Govern de l'Estat. I el cinquè objectiu, crec que aquest és important i definitiu, que ha de ser un salt qualitatiu per a les empreses catalanes en matèria de tecnologia, innovació i exportació. Això és el Pacte nacional per a la innovació i la recerca, és tot el que fa referència a les sinergies del Pla acció 10 o tot el que són els microcrèdits a les petites i mitjanes empreses.

Però, president, crec sincerament que per fer aquests cinc objectius, n'hi ha d'altres, però aquests serien cinc objectius fonamentals, necessitem reduir dèficit fiscal, i no es veu l'actitud del Govern espanyol amb la voluntat de solucionar el problema que té avui plantejat Catalunya.

Deia Charles Dickens que no són temps per..., ho deia vostè, citant Charles Dickens, que deia: «Són temps difícils.» Jo li citaré Churchill: «No són temps per a la tranquil·litat ni per al confort, són temps...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigercós i Boixassa

...per arriscar i per resistir», senyor president.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, estic d'acord en moltes de les coses que planteja.

Sens dubte que aquests dos primers anys de govern han estat positius per al país, i les dades parlen per si mateixes, i crec que no és necessari tornar-les a reiterar.

Però sí que és important la feina feta i no ho són menys, tampoc, els reptes que tenim ara per endavant, que són molts, però que es podrien resumir, en primer lloc, en aconseguir un bon finançament, que sigui d'aplicació el 2009; en aconseguir un desplegament de l'Estatut, correcte. Catalunya no es pot permetre el luxe d'esperar més, especialment pel que fa referència al finançament, no? Ja he dit aquest setmana que estem en temps de descompte. Els ciutadans i ciutadanes del nostre país mereixen un finançament just, perquè aquest, a més a més, no és un debat exclusiu dels polítics. En aquest debat el que estem decidint, en darrer terme, és si Catalunya tindrà en els propers anys la salut, l'educació o els serveis socials que mereixem. Aquest és el debat i no un altre.

I, en segon lloc, avançar en el camí del model productiu a què vostè feia referència, no?, que situï el nostre país entre els països capdavaners en els canvis que es produeixen en el marc de la globalització.

I, en tercer lloc, continuar treballant per millorar dia a dia el nostre model de benestar social, treballant per a les famílies del país, sobretot per a aquelles que es troben en una situació més feble per afrontar la crisi, i també treballant al costat dels emprenedors, de les grans empreses; però, sobretot, d'aquelles petites i mitjanes empreses que són el motor de Catalunya, i que moltes vegades no tenen grans titulars a la premsa quan tenen problemes, tot i patir de valent la crisi econòmica.

Miri, crec que ho fem amb les mesures que varem aprovar el mes d'abril, amb les acordades el mes de juliol, especialment destinades a millorar la liquiditat de les pimes, per exemple, o amb l'impuls de determinades mesures que adopta l'Estat, com l'increment de la línia ICO-pimes o el futur pla integral de l'automoció, també a demanda i requeriment de Catalunya.

I, finalment i per acabar, jo crec que necessitem una societat ben formada. Volem una educació pública encara de més qualitat, perquè aquest és el millor servei que podem fer als nostres joves i la millor garantia per al futur de Catalunya, igual que ho és el fet de desplegar la Llei de serveis socials...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i l'aplicació de la Llei de la dependència.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions en matèria de foment de la competitivitat i de canvi del model productiu (tram. 317-00201/08)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president Montilla, com ja s'ha dit, aquests dies es compleixen dos anys de l'actual legislatura, dos anys, per tant, del Govern d'entesa.

Aquest equador del mandat es compleix en un moment d'evident dificultat econòmica i financera. La crisi econòmica internacional s'ha traduït al nostre país en conseqüències directes i evidents sobre la nostra economia. Conseqüències que han afectat ja els pressupostos de l'any 2009 i l'aplicació de les polítiques públiques. Aquestes conseqüències també afecten les nostres empreses, els nostres treballadors i treballadores, les economies domèstiques també, senyor president, les quals pateixen en cos propi aquesta crisi.

Molt honorable president, vostè va ser dels primers que va dir «crisi» a la crisi, que mai ha defugit la dificultat de l'actual situació (*remor de veus*) i dels temps que vindran. El seu Govern va ser també dels primers en adoptar compromisos polítics per ajudar l'economia productiva, les nostres empreses i les famílies. Ho va fer –i ho ha dit ara fa uns instants també, contestant una altra pregunta– amb el paquet de quaranta-dues mesures, adoptat l'abril, i ho va fer en el debat específic sobre la crisi que vàrem tenir en aquesta cambra el mes de juliol.

El Govern està treballant. Sí, és la seva obligació, president, vostè mateix ens ho recordava en la conferència que va fer dilluns commemorant aquests dos anys del Govern d'entesa. En aquesta conferència vàrem poder sentir una diagnosi precisa, real i exempta de triomfalismes. És també el seu estil, senyor Montilla.

Nosaltres, els diputats i diputades del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, coincidim amb l'anàlisi i amb les prioritats, senyor president. Certament, cal actuar pensant el futur, sense defugir les dificultats que ens trobarem pel camí, sense caure en el pessimisme o en el derrotisme preventiu o el desànim col·lectiu, sense invents, senyor president, però amb inventiva.

Molt honorable senyor Montilla, vostè feia una encesa aposta per recuperar la confiança, les fortaleces econòmiques, socials, polítiques, culturals del nostre país. Cridava a la solidaritat també per assumir els sacrificis que, de ben segur, s'hauran de fer per superar l'actual conjuntura de crisi econòmica.

És per això que li pregunto, senyor president, quines actuacions s'estan portant a terme...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Madre Ortega

...en aquesta matèria, política econòmica de foment de la competitivitat i del canvi del nostre model productiu.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, a dia d'avui jo crec que ningú dubta, no?, que la gravetat de la crisi internacional que estem vivint és major que la que tots havíem previst fa poc més d'un any.

El Govern de Catalunya ha desenvolupat i segueix desenvolupant des del primer dia mesures i actuacions en aquest sentit per ajudar els sectors empresarials i les famílies més afectades. Vaig ser, com vostè diu, i convindrà amb mi que la principal aportació del Govern és la d'haver sabut preparar el país per a l'actual situació de crisi molt abans que es comencés a parlar de crisi (*remor de veus*), perquè des del primer dia d'aquesta legislatura s'està treballant per preparar la nostra economia per a un canvi de model productiu. El Govern, les empreses i les universitats fa anys que estan orientant una part important dels seus esforços cap a un canvi de model productiu, invertint en coneixement, en recerca, en innovació, apostant per obrir la nostra economia cap a sectors amb més valor afegit.

Els en posaré alguns exemples. En primer lloc, la inversió pública en infraestructures, que ha crescut fins a situar-se a prop del 6 per cent del PIB, el conjunt de la inversió pública; una xifra sense precedents a Catalunya i que també és superior a la de qualsevol país de la Unió Europea a vint-i-set. També pel que fa al sector de la construcció i l'accés a l'habitatge, el Govern va percebre des del primer dia la necessitat de reordenar les polítiques i facilitar l'accés a l'habitatge de tots els grups socials promovent la signatura del Pacte nacional per a l'habitatge. I recentment, signat el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, també demostra clarament l'orientació de futur de les polítiques del Govern, en establir el full de ruta que ha de situar les activitats de recerca de Catalunya a nivell dels països més desenvolupats. Però també, sens dubte, l'acord estratègic, renovat enguany, és l'element que millor exemplifica la gestió del canvi de model productiu promogut pel Govern i que volem per al país, perquè l'acord no es limita a abordar qüestions com la innovació, les infraestructures –que també–, sinó a abordar també altres qüestions tan aparentment dispars com són l'educació i la necessitat de reformar la formació professional, la immigració i les noves necessitats del mercat laboral, la regulació, la contractació pública, la simplificació administrativa, el medi ambient i d'altres, com vostè sap.

En resum, des del primer dia el Govern va fixar com una de les seves prioritats promoure i liderar el canvi de model productiu, i estic convençut que aquesta preparació per al futur ha constituït la millor mesura per fer front a la situació econòmica i...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Acabo, senyor president. Del *The Economist* de fa dues setmanes hem passat al *Financial Times* d'ahir, que recollia algunes d'aquestes fortaleeses de l'economia catalana.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva advertència al Govern de l'Estat sobre l'incompliment amb relació a l'acord sobre el finançament (tram. 317-00203/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, ahir ja Convergència i Unió va fer el seu balanç, el balanç amb què jutgem els seus dos anys de presidència i, poc o molt, també els cinc anys de tripartit, del qual vostè va ser un principal forjador. Dèiem que el tripartit i vostè al capdavant encarnen perfectament allò que és la Catalunya que no va. I ho diem des del convenciment que Catalunya pot anar, i pot anar bé, però no hi va.

Vostè també va fer balanç, dilluns passat vostè va fer balanç, el seu i el del tripartit, i, més que obra feta, el que se'n va acabar destacant és un nou advertiment, un advertiment al Govern de l'Estat. Ens advertia que som en temps de descompte. Silenci, és més que evident. Però no sé si és que és temps de descompte o és que és temps il·legal, amb un responsable directe i clar. Temps il·legal, senyor president.

Però bé, en tot cas, ja hem perdut el compte dels advertiments que vostè ha fet, n'hem perdut el compte ja. Digui'ns, si us plau, senyor president, com pensa concretar aquesta nova advertència, aquest nou avís, aquest nou plantar cara que efectua vostè al Govern de l'Estat.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sense entrar a valorar la seva valoració, la valoració dels dos anys de govern, sí que li puc dir, a la pregunta en concret que

fa, ho concretarem com?: arribant a un acord de finançament satisfactori per als interessos del país. D'això estic convençut.

El president

Senyor Pujol, pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí n'està tan convençut, per què adverteix?, per què planta cara? Escolti, vostè, senyor president, no m'ha respost –vostè no m'ha respost.

Tot sovint ens apella que arribarem a bones solucions, tot sovint confia que efectivament hi haurà no sé quin sentit de país, ens apella fins i tot darrerament a la unitat; a la unitat, vostè ens apella, no? I deixi'm que li digui que amb relació, per exemple, a la unitat o al sentit de país, no?, ja l'hem tastat –ja l'hem tastat. S'aconsegueixen acords unitaris i després vostè..., socialistes, tots, poc o molt, es tiren enrere; allà on s'han de tirar endavant, vostès es tiren enrere: l'aeroport del Prat, la reprovació de la ministra Magdalena Álvarez, el més recent amb relació al finançament local... Senyor president, finançament local: tants i tants ajuntaments patint, un acord polític important a Catalunya, i el Partit Socialista, i vostè al capdavant, se'n despenja.

Però, fixi's, per concretar, aquest cúmul ja d'amenaçes –deixi'm que li ho digui així de clar, d'amenaçes–, el 2006 vostè ens deia: «Hem de passar del victimisme i del peix al cove a codecidir.» Més endavant, octubre de 2007: «Esto no puede seguir así», ho deia vostè. Febrer del 2008, adverteix Zapatero que no es subordina a la lògica espanyola. Març del 2008: «No nos temblarán las piernas.» Agost del 2008: «No aceptaré imposiciones», etcètera. Senyor president, per dir-ho, per més que ho digui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...acabo–, això no passarà. Vostè configura també part del Govern de l'Estat, vostè no pot plantar cara, i no estem en temps de descompte...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Pujol i Ferrusola

...senyor president, vostè ha perdut el crèdit.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ni hem perdut el crèdit..., i vostè s'hauria de preguntar si vostès l'han guanyat, perquè em sembla que no. Perquè de

tant mirar el pinyol vostès ja no veuen l'oliva, senyor Pujol. *(Rialles.)*

Miri, finançament; per què n'estic convençut? Entre altres coses, per això estem plantant cara. Com? Al final les coses es valoraran pels resultats; quan arribin, vostès podran fer la valoració, i arribarà. Aeroport del Prat: no hem renunciat a res. Vostè diu que renunciem. Jo no he renunciat a res; per mi continua vigent la resolució que va aprovar aquest Parlament, que quedi clar.

Segona qüestió, Rodalies. Miri, peix al cove, no. O sigui, Rodalies de qualsevol manera i..., no. No vindrà ni de tres mesos... Vostès van estar vint-i-tres anys governant, i ho possibilitava l'Estatut de Sau i no ho van aconseguir. I no perquè no ho demanessin, ho van demanar, i repassi hemeroteques; jo també li podria fer un llistat de les hemeroteques. *(Remor de veus.)* No va ser així, no ho van aconseguir. Nosaltres tenim oferiments per altres parts, però no ens acaben d'agradar, per això que vostè diu precisament, de peix al cove, no. Això després no és per tres mesos, el traspàs de Rodalies, eh?, això no és per tres mesos, i s'ha de fer ben fet i en determinades condicions; no de qualsevol manera, com segurament es van fer altres coses. No ho farem així, i aconseguirem Rodalies, però en condicions. Perquè no renunciem a res, de les qüestions a què vostè feia referència; la meva obligació és defensar els interessos de Catalunya, no els del Govern central. Per tant...

Les crítiques exagerades que vostès fan, escolti, això no li fa bé, eh?, a Convergència i Unió *(remor de veus)*, i menys al lideratge del senyor Mas, que és una persona intel·ligent i prudent i...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que sap de què van les coses...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostès no li fan un favor al senyor Mas, si vol ser president algun dia. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor president, ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de desplegament de la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista (tram. 310-00256/08)

La següent pregunta és al Govern i la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president... *(Remor de veus.)* Perdoni que no em compti el temps, eh? *(Pausa.)*

El president

Senyora diputada, pot preguntar.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, ahir, 25 de novembre, Dia internacional per a l'eradicació de la violència envers les dones, es varen realitzar diversos actes i manifestacions a Catalunya amb l'objectiu de denunciar i rebutjar la violència masclista.

Encara massa sovint a la nostra societat es lesionen els drets fonamentals de les dones i la seva llibertat, violències basades en les desigualtats home-dona, que qüestionen els drets de ciutadania, els drets humans i els drets democràtics. Durant l'any 2008, a Catalunya nou dones han estat assassinades per violència masclista, i fins al 20 de setembre la policia catalana va rebre 10.730 denúncies. És necessari actuar.

El nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, reconeix la feina que està fent el Govern, un treball transversal de tot el Govern, amb l'Institut Català de les Dones, amb el seu pla d'actuació, el Departament d'Interior, el Departament de Treball, el de Salut, el de Justícia i tots. Aquest Parlament va aprovar per unanimitat la Llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, llei que és un referent a nivell europeu, i així ens ho va expressar la relatora especial de les Nacions Unides sobre la violència contra les dones.

Les lleis són imprescindibles, però legislar per si sol no canvia les coses. És necessària una implicació de tothom per canviar la cultura masclista dominant a la nostra societat; treballar perquè sobretot la gent jove no reproduïxi les nostres conductes, les conductes masclistes; treballar per la igualtat real de drets entre els homes i les dones en l'àmbit laboral, que és el que garanteix la independència de les dones, però també en els rols socials i de la vida quotidiana. L'educació i els mitjans de comunicació, i nosaltres també, som i hem de ser transmissors de valors. La llei preveu mesures en aquests àmbits.

És per això que el nostre grup vol saber quin és el nivell de desplegament reglamentari de la Llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. La senyora consellera d'Acció Social i Ciutadania té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tolerància zero davant de la violència masclista, i aquesta és una prioritat del Govern de la Generalitat i, per tant, també

és una prioritat aquest desplegament de la llei aprovada per unanimitat en aquest Parlament, la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

A primers de setembre vàrem constituir l'oficina de projectes, la qual té per objecte sobretot definir i fer un seguiment interdepartamental del desplegament de la llei. I en el marc..., perquè estem parlant d'una llei que va ser aprovada el 3 de maig del 2008, i jo ja puc donar comptes de parts que s'estan fent, de compliment del seu desplegament.

En compliment de la disposició transitòria cinquena, el Govern ha aprovat ja el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2008-2011, el qual, com vostè sap, constitueix l'eix sisè del Pla de polítiques de dones.

En compliment també de la disposició transitòria tercera, s'ha tancat el document de quantificació del Fons de garantia de pensions i prestacions, en el qual descrivim el perfil de la persona beneficiària i la descripció de l'ajut de fons. Si no hi ha cap enrenou, aquest decret estarà en vigència, tal com preveu la mateixa llei, el maig del 2009.

També en compliment de l'article 54, estem elaborant el decret de desplegament de la Xarxa d'Atenció i Recuperació Integral, així com el registre dels serveis d'aquesta xarxa. Disposarem d'aquest text definitiu a finals de desembre, i a partir d'aquest moment podrà iniciar el seu tràmit preceptiu.

En compliment de l'article 82, hem elaborat el decret de desplegament de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada envers la Violència Masclista, que defineix la seva composició, funcionament, competències i coordinació. Aquest text definitiu iniciarà també el seu tràmit de participació per a la seva aprovació definitiva.

També s'ha aprovat el Fons de maniobra o el Fons d'urgència en concepte de prestacions econòmiques extraordinàries destinades a paliar situacions de necessitat personal.

Bé. M'agradaria també que no només des de l'àmbit del Departament d'Acció Social i Ciutadania, sinó, com vostè ha dit, també els diferents departaments, com el departament de Treball...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el procés de convergència de l'Espai Europeu d'Educació Superior (tram. 310-00257/08)

La següent pregunta, sobre el procés de convergència de l'Espai Europeu d'Educació Superior, la formula el Grup de Convergència i Unió i té la paraula el senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, tenim els estudiants en peu de guerra i els hi tenim pel procés d'adaptació del nostre sistema universitari a l'Espai Europeu d'Educació Superior. Tenim el Rectorat de la Universitat de Barcelona ocupat. Tenim altres espais de la Universitat Autònoma de Barcelona també ocupats. Som l'únic país d'Europa que li passa això. Per què, senyor conseller?

Honorable conseller, per què l'únic lloc d'Europa amb rectorats ocupats, en un procés en el qual el que intentem és incrementar la qualitat del sistema universitari, per què, senyor conseller, només ens pot passar això a tot Europa? Per què i què pensen fer?

El vicepresident primer

Gràcies. El senyor conseller d'Innovació, Universitats i Empresa té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Suposo que vostè i el seu grup estan a favor del desplegament de l'Espai Superior Europeu, com no podria ser d'altra manera. Suposo que el Parlament espanyol també va prendre aquesta opció i el Parlament Europeu també.

Vostè em fa pregunta quasi de tipus cultural. Per què a Catalunya i l'Estat espanyol hi han reaccions, quan a tot Europa s'està implantant l'Espai Europeu, en contra de la implantació de l'Espai Europeu? Bon moment per fer-se la pregunta, amb la crisi global que ens cau a sobre. La població ha d'entendre, i la juvenil també, que, o som capaços de fer unes universitats d'excel·lència, que transformin el model econòmic tradicional de coneixement, o l'estat del benestar que han viscut els seus pares no el tindran els seus fills. Aquesta és la pregunta que hem de posar a la societat civil.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per replicar.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. És gros, honorable conseller. Per tant, no ho sap. (*Rialles.*) No ho sap, per què.

Evidentment que estem d'acord amb el procés Bolonya. El procés Bolonya comença l'any 99, com bé sap, i en aquests moments hi han quaranta-set països que el signen, i el termini és el 2010. Però, senyor conseller, falta

finançament per a l'adaptació, falta política de beques, falta política de beques especialment per a la mobilitat, que és una de les grans armes que ens dona el procés Bolonya. Però sobretot, sobretot, senyor conseller, falta política d'informació. Li ho vam dir abans de l'estiu, aprofitant una interpellació, el nostre grup li vam dir: «Senyor conseller, vol dir que els universitaris, els que són beneficiaris de la gestió pública del nostre país, saben exactament com farem el procés, de quina manera i amb quins avantatges?» La resposta va ser que sí, que «ja teníem la web».

Doncs, miri, senyor conseller, quin ridícul, perquè deu ser que no han entès res, o deu ser que no expliquem exactament o no tenim prou responsabilitat, perquè l'aplicació de nous sistemes es fa des de l'aportació de recursos, la bona gestió i la política d'informació i transparència. I en aquests moments la majoria de països europeus estan preparats per fer el salt, un salt de qualitat a nivell europeu en el sistema universitari en l'Espai Europeu. I nosaltres som els únics amb els estudiants tancats. Quin ridícul, senyor conseller.

I el que no pot fer en seu parlamentària és venir a dir que aquesta colla d'estudiants són uns irresponsables que no saben absolutament res. Alguna responsabilitat deu tindre el Govern en un procés tan important com aquest...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...perquè això no passi.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, amb tot el respecte a la seva habitual moderació... (*remor de veus*), senyor diputat, no llenci gasolina al foc –no llenci gasolina al foc. No em faci dir el que no he dit. En cap moment he dit «irresponsables» als estudiants. Li he dit que hi ha un problema de debat cultural profund a Catalunya i a l'Estat, que les coses s'han fet tard perquè les competències no són nostres, com vostè sap. Fa anys que es discuteix sobre Bolonya i fins ara no ens hem posat a córrer, i encara amb unes decisions que el conjunt de la comunitat universitària i política catalana no comparteix, com, per exemple, fer un model IV.2, quan tot Europa feia el III.2. Per tant, hi ha una sèrie de decisions, com el mateix sistema de distribució de beques, pendent encara de conflicte constitucional, que no depenen de nosaltres. Nosaltres tenim opinió política, però lamentablement no tenim competències.

Pel que fa a la informació, jo li agraeixo la pregunta perquè em permet informar. I Bolonya és l'oportunitat –no és una amenaça, és l'oportunitat– que el rànquing universitari espanyol i català, que està a la cua d'Europa, passi a davant fent classes ben fetes, participatives, a

través del projecte, superant els mòduls d'assignatures, que després resulta que cadascú és amo en la seva càtedra prescindint de projectes escolars, recuperant el gust per l'estudi i el risc. El «risc» vol dir recercar i vol dir emprendre. I a les universitats, amb algunes excepcions, per desgràcia, encara aquest mètode pedagògic no està implantat. Bolonya és aquesta oportunitat. I Bolonya és l'oportunitat que els nostres universitaris vagin a Europa i no tinguin...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...fronteres tancades. És l'oportunitat.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de desenvolupament i creació culturals (tram. 310-00258/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, la il·lustre senyora Carme Vidal, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Honorable conseller de Cultura, una de les seves primeres accions quan ara fa dos anys va arribar a la conselleria va ser entrar en aquest Parlament l'Avantprojecte de llei per al Consell de les Arts, un gest certament molt ben rebut pel sector perquè veia com es milloraven les polítiques de creació. Passat el tràmit de ponència, la llei s'aprova aquest passat mes de maig, però és que des d'aleshores, conseller, vostè encara no l'ha endegat, el consell. Ja sabem que ara ens dirà que s'ha de modificar l'article de les incompatibilitats, però vostè hauria pogut entrar la llei en aquest Parlament al cap d'una setmana o quinze dies i no esperar l'últim ple de l'any. No ens digui tampoc que hauran estat set mesos preparant la llista dels membres del consell. El que sí que li agrairíem és que ens expliqués quines han estat les raons per les quals vostè tindrà set mesos aquesta llei al calaix.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la llei es va aprovar efectivament el mes de maig. D'ençà de llavors es va procedir al treball en un doble sentit fonamentalment. Un primer, que va ser corregir l'errada

tècnica que es va produir en alterar-se un dels articles el mateix dia de l'aprovació, que eixamplava l'àmbit de les incompatibilitats dels futurs membres del consell en un article, però en canvi no ho havia fet en la resta. Aleshores es va començar a treballar per trobar la fórmula més simple per resoldre aquesta qüestió. I, al mateix temps, es va procedir a elaborar una proposta d'estatuts, que va estar seguint la seva tramitació i que ara ja està en un punt de maduració.

Efectivament, d'ençà que es reprèn l'activitat parlamentària després de les vacances d'estiu, vam intentar anar tan de pressa com va ser possible per tal de produir aquestes modificacions, fetes les consultes jurídiques establertes. I el passat dia 18 el Govern va aprovar la proposta de modificació, que arribarà a aquesta cambra el proper ple. Vaig intentar si per via d'urgència, en consultes que vostè coneix amb els diversos grups també de l'oposició, per si hi havia possibilitat d'accelerar aquest tràmit..., i vostès van dir que, ja que havíem esperat aquests mesos, que tampoc vindria d'aquí. Doncs, efectivament vam intentar-ho, no hem pogut. Però sí que esperem que en el proper ple d'aquesta cambra, que em sembla que comença el dia 17 de desembre, es pugui fer aquesta modificació de la llei perquè la llei quedi impecable i puguem procedir també, si és possible, a l'aprovació de la composició del Consell de les Arts i estigui plenament operatiu el mes de gener.

El president

Senyora Vidal, té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Conseller, jo li parlava de política, no de burocràcia. Vostè evidencia poc respecte per les tasques d'aquest Parlament. Vostè evidencia que no se'l creu, el Consell de les Arts; altrament no ens expliquem per què l'ha demorat tant. Sap per què ho ha fet? Mentrestant vostè va buidant de competències l'Entitat Autònoma de Difusió, perquè així quedi diluïda quan sigui transferida al Consell de les Arts. Mentrestant vostè treballa per crear una agència catalana de difusió cultural. Però, encara més, mentrestant vostè ha volgut guanyar temps per reconduir el Centre d'Art Santa Mònica i ho ha fet amb la llei al calaix, amb les mans lliures, perquè així, sense els informes preceptius als quals l'obliga la llei del Consell..., de manera que el dia 1 de gener aquest país es queda sense una *Kunst-halle*, sense un centre d'art. Però a Barcelona conviuran dos centres de cultura contemporània, el CCCB i el Centre de Cultura Contemporània de Catalunya que vostè vol fer.

Vostè, conseller, no ha tingut cap mena de respecte per a la creació. Vostè sap que té el sector en peu de guerra; ja se li han manifestat com a mínim dues vegades. De manera que vostè, conseller, deixi'm que li ho digui, s'ha servit de la moral del poder, aquella moral segons la qual «el poder» vol dir «el dret». La llei, malgrat que vostè reconduïx el Centre d'Art Santa Mònica, i el Consell de les Arts que deixa que visqui l'inacabable procés de gestació.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, ho he sentit a dir bastants vegades, això que si no em crec el Consell Nacional de la Cultura i les Arts. Però, de fet, després de parlar-se'n històricament, es va presentar la llei, s'ha aprovat la llei i el posarem en marxa d'aquí a un mes. Per tant, sóc no només algú que s'ho creu, sinó el principal interessat; el principal interessat en l'existència del consell és justament el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació perquè això l'alleugereix d'una activitat que és una activitat molt complexa, com és la política de suport a la creació artística.

D'altra banda, sàpiga que les polítiques de creació artística no es limiten només a aquesta posada en marxa del consell, sinó que en aquests moments són plenament operatius, en diferents graus, el Centre de Producció i de Creació d'Art Contemporani de Lleida, la Panera, el de Girona. Hi ha en aquests moments també el de Mataró i el de Granollers...

El president

Honorable conseller...

El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i hi han signats els convenis per al de Vic i per a altres, el de Tarragona i algun altre, de tal manera que aquí hi ha una política en marxa, que la durem a terme.

El president

Honorable conseller, gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'accés al crèdit hipotecari dels adjudicataris d'habitatge protegit (tram. 310-00253/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Honorable conseller, fa uns dies ens arribava la notícia que a Palafolls, al Maresme, vint pisos de trenta-quatre que constituïen una promoció d'habitatge protegit quedaven vacants, i quedaven vacants perquè els seus adjudicataris no havien aconseguit la concessió d'una hipoteca per fer front al seu pagament. Aquesta notícia malauradament no és una excepció i en les últimes setmanes hem anat veient com la restricció global del crèdit, fruit de l'actual crisi financera, s'està traslladant també al finançament de l'habitatge protegit i com creixen les dificultats per a la gent que té la sort de ser adjudicatària d'un d'aquests habitatges per accedir a una hipoteca.

En els darrers anys les administracions de Catalunya, començant per la Generalitat, estan fent un esforç important, tant en termes pressupostaris com en termes d'ordenació i gestió urbanística, per augmentar el nombre d'habitatges protegits. Aquest esforç, però, es pot veure truncat per la situació financera, que impedeix, doncs, que persones que són adjudicatàries d'habitatge puguin accedir amb tota la facilitat que hi havia abans a una hipoteca per fer-hi front. Si, a més, hi afegim les dificultats del sector constructor d'habitatge protegit per poder també accedir a finançament, ens trobem amb un nou repte; si fa un any el repte era obtenir sòl, avui el repte és facilitar l'accés al crèdit per donar sortida a aquesta demanda d'habitatge assequible i de qualitat.

En uns moments de crisi financera, que comença a convertir-se també en crisi del sistema productiu, calen unes polítiques ambicioses per evitar que la crisi la paguin els de sempre. L'esforç pressupostari de la Generalitat per al proper exercici, que manté les previsions del Pacte de l'habitatge, malgrat la davallada d'ingressos i la continuació de l'espoli fiscal, és un compromís del Govern de la Generalitat amb els qui han estat privats durant molt de temps de l'accés a l'habitatge. Però també cal que bancs i caixes, després d'anys de sucosos beneficis fruit d'un cicle expansiu de l'economia en general i del mercat immobiliari en particular, compleixin amb la seva responsabilitat social i no restringeixin el crèdit a les persones adjudicatàries d'habitatge protegit, que, a més, s'ha demostrat que tenen un alt grau de solvència.

El passat mes de juliol vostè es reunia amb bancs i caixes i anunciaven un conveni per poder facilitar l'accés al finançament. Precisament per això, perquè la crisi no la paguin els de sempre, ens agradaria conèixer les mesures concretes que està impulsant el Govern i que impulsarà per facilitar l'accés al crèdit hipotecari per als adjudicataris d'habitatge protegit.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, òbviament vostè sap que en aquests moments nosaltres treballem en un context molt difícil, un context en el qual s'hi sumen tres tipus de factors, no? En primer lloc, una crisi del mateix sector de la construcció; en segon lloc, la situació de la majoria de les llars catalanes, que en aquest cas tenen menys disponibilitat de fons que en altres moments, i, en tercer lloc, amb una crisi del sector financer.

És amb aquestes tres variables amb les quals treballem en aquests moments, intervenint sobre tres nivells. Per una banda, assolint que totes aquelles famílies que en aquests moments no poden accedir a un habitatge, ajudant-les a això. Aquest any..., tancarem l'any 2008 amb ajudes a seixanta mil famílies, de les quals un 50 per cent són gent jove i l'altre 50 per cent són persones amb especials dificultats socials. Aquest és un element, i per

a l'any 2009 estan pressupostats ja 115 milions d'euros, ens permetrà arribar a vuitanta mil. Aquesta és una de les línies.

La segona és la de seguir portant endavant una política d'habitatge protegit. En aquest moments hi ha dues coses, vostè ho deia molt bé, fa un any ens parlaven que faltava sòl, en aquests moments el que tenim, diguéssim, és la possibilitat de reconvertir una bona part de l'habitatge existent, que era habitatge concebut com a habitatge lliure, cap a habitatge protegit. Aquest és un dels segons elements. I, en aquest sentit, d'aquí el Decret d'habitatge concertat català, el lloguer amb opció de compra i tantes altres figures com he anat posant darrerament.

Juntament amb això tenim un altre element bàsic que és impulsar polítiques de rehabilitació. En un context de crisi econòmica profunda com aquesta no solament hem de pensar en aquestes dues primeres fórmules, sinó també en impulsar, a través de la rehabilitació, una política avançada de lloguer. I a tot això hem de ser conscients que tenim un factor afegit important i greu. Vostè l'assenyalava, que és el propi *impasse* en què es troba el sector financer. En aquests moments, nosaltres batallam constantment per aconseguir que s'apliqui el conveni que es va signar durant el mes de juliol. I en aquests moments em consta de la bona voluntat encara del sector financer, encara que jo em temo que encara passaran una sèrie de setmanes perquè justament jo crec que el que fan és reorganitzant les seves prioritats de les quals, òbviament, no es poden desentendre del conveni per al finançament, en aquest cas, de l'habitatge protegit. Que sap vostè que contempla un tipus d'interès a termini fix, una complementarietat justament del 20 per cent per possibilitar el que en podríem dir la preparació del *management*, i que, a més, contempla, a més, una aportació a fons perdut del 2 per cent de la Generalitat, justament per poder materialitzar això. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En aquest moment en aquesta batalla estem...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i estem convençuts que ho aconseguirem concretar les properes setmanes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament del pla Inicia (tram. 310-00255/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té entre un dels seus principis de treball l'emprenedoria entesa com a impuls de la iniciativa personal, la llibertat d'empresa i la innovació en el marc d'una economia de mercat socialment responsable, que faci del treball un dret i una oportunitat per a l'emancipació de les persones.

Arran d'aquest principi, però, sobretot, perquè Catalunya es caracteritza i s'ha caracteritzat sempre pel seu esperit i caràcter emprenedor i dinàmic, tant de la seva societat civil com dels ciutadans individuals, i també perquè entenem que la política del Govern és i ha estat, i així es posa de manifest en el primer acord estratègic i després amb la renovada actualització... Per tant, com que sabem que el compromís i la política del Govern és fomentar l'esperit emprenedor i la creació de riquesa, que en temps de bonança era una opció més però que en el moment actual és una opció imprescindible i estratègica, voldríem demanar-li que ens faci conèixer amb el màxim detall aquí a la cambra, però també i que ho faci arribar amb la màxima difusió possible als destinataris, emprenedors autònoms o persones aturades que poden o volen fer una acció valenta per la creació de noves activitats econòmiques, el que fa pocs dies ens anunciava en la comissió sobre els nous programes i propostes adreçades a emprenedors i autònoms per la posada en marxa i consolidació de noves empreses i autoocupació en el marc de l'anomenat pla Inicia.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè bé diu la creació d'empreses per part de les persones emprenedores és un dels principals motor de creixement econòmic, també de creació d'ocupació i de riquesa en el territori. El Govern realitza una aposta clara per a les persones emprenedores reforçant els valors que les caracteritzen: la iniciativa, el treball, l'esforç, la creativitat, entre altres. I, per això, hem posat en marxa el pla Inicia per a la creació d'empreses, que és el pla de suport a les persones emprenedores i en l'autoocupació a Catalunya. Com diu la Unió Europea, l'emprenedoria és una peça clau en l'estratègia de les polítiques actives d'ocupació i en aquests moments encara té més importància.

El nostre objectiu és potenciar la creació i la consolidació no només de més empreses, sinó de millors empreses. El pla engloba, de forma integral i per primera vegada, el suport a l'emprenedoria amb l'abast de tot el territori, amb accions d'aprofundir en el diagnòstic i en l'estudi, però especialment sensibilitzar, promoure i divulgar la cultura emprenedora, orientant, assessorant i informant les persones emprenedores i consolidar l'emprenedoria acompanyant-la amb instruments financers i subvencions.

Com ja sap, des del mes de novembre ja està en marxa la xarxa per a la creació d'empreses, la xarxa Inicia

ja està en marxa, amb cent seixanta entitats locals col·laboradores a tot el territori, amb quatre-cents tècnics i tècniques especialitzats als quals donem suport.

Aquesta xarxa disposa d'un catàleg de serveis per oferir a les persones emprenedores que tenen a veure amb la informació, amb l'acompanyament en el pla d'empresa, formacionalitats, suport als processos de consolidació i accés al finançament en millors condicions. Aquesta és una de les qüestions que més ens preocupa. L'any vinent incrementarem un 30 per cent la línia de subvencions que haurà d'incrementar part el 2009 per a les persones emprenedores, i per això posarem en marxa, també, nou instruments financers, perquè en aquests moments aquestes persones tenen dificultats especials, a més a més, de les que ja tenim –dificultats especials– per accedir al mercat financer.

El pla Inicia serà un referent per a les persones emprenedores a Catalunya, perquè seran empreses de qualitat amb major garantia de pervivència...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...competitivitat i crearan ocupació directa.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el servei de transport porta a porta i el transport de persones amb discapacitat severa (tram. 310-00254/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, li preguntem sobre l'evolució del transport porta a porta i sobretot pel que fa a l'any que ve.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que el transport adaptat i el transport porta a porta, evidentment, és un transport que ha de facilitar els desplaçaments de les persones amb mobilitat reduïda.

Però, senyor diputat, vostè també ho coneix molt bé això, que la competència sobre el transport adaptat, també sobre el transport porta a porta, és una compe-

tència que correspon als ajuntaments i als consells comarcals. Així ho disposa la normativa que fa referència al Decret legislatiu de règim de la Llei municipal i règim local de Catalunya per a tots aquests municipis de més de cinquanta mil habitants o municipis capitals de comarca, entre altres.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera. Home, la resposta em sorprèn, perquè un es va creure allò que li va dir el seu president de la Generalitat, que és: «Tot el que passa a Catalunya també és responsabilitat del nostre Govern.» I em sorprèn també perquè vostès fan convenis amb els ajuntaments per finançar el transport porta a porta. Per això ens sorprèn la seva resposta.

Però, miri, jo li posaré un cas, perquè veiem quina és aquesta política social del tripartit que tant ens venen amb els números i després en la comunicació, i quina és després la realitat.

Li poso el cas d'una fundació. Miri, una fundació que el 26 de setembre, suposo que deu conèixer el cas..., el 26 de setembre rep l'autorització de 100.000 euros..., no de l'ajuntament, no, senyora consellera..., del seu departament (*veus de fons*), 100.000 euros pel transport del primer trimestre, el 26 de setembre. La fundació, per descomptat, la fundació, sense afany de lucre, ha hagut de pagar 100.000 euros abans. És a dir, ja comencem amb retards. Després comença..., el 3 de setembre va començar el segon trimestre sense saber si li donaran el transport. I, què fan? Doncs, clar, la cosa fàcil... Hi ha una part de responsable de l'Ajuntament de Barcelona, i diu: «Escolteu, fem les valoracions de les vint-i-dues persones que fan la utilització del servei» –la valoració, la baremació que ha fet l'ICASS–, i el juliol se'n van a fer la baremació a l'ICASS. Estem a principis de desembre, cinc mesos després, encara no hi ha baremació –cinc mesos. Retard també de la Generalitat de Catalunya.

Què passa? Que no té ni el transport porta a porta del conveni de la Generalitat, però tampoc té el transport porta a porta de l'Ajuntament de Barcelona. A casa meua li diuen a això *el perro del hortelano: ni comer ni dejar comer*. Però resulta..., quina sorpresa!, 27 d'octubre..., és un drama en tres actes, el 27 d'octubre reben una carta que diu: «Escolteu, us oblideu del 2009, perquè allò ja..., finançament, no hi han diners per al transport porta a porta.» (*Veus de fons*.) Carta, de qui? De l'Ajuntament de Barcelona? No, de la Generalitat de Catalunya, Departament d'Acció Social i Ciutadania.

D'aquest departament també ens vam creure allò que ens deien: «No retallarem ni un euro per a polítiques socials.» Doncs, escolti, aquesta fundació, que treballa amb persones amb discapacitat, sí que ha vist retallada –sí que ha vist retallada– l'aportació a polítiques socials. D'això se'n diu: «És que vostès fan una política de cartró pedra.» És a dir, anuncien molts plans, anuncien molta comunicació, però després res de res.

I, escolti'm, no ho veiem només aquí, ho veiem a la Llei de dependència i ho veiem a altres lleis –ho veiem, també, a altres lleis.

I, per cert, aprofito també l'avinentsa per recordar-li una cosa: el Govern de l'Estat ha publicat els seus pressupostos. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) S'ha oblidat i s'ha retallat el Pla gerontològic... –acabo, senyor president–, el Pla gerontològic, el Pla del voluntariat i el Pla d'acció social, que correspon també –que correspon també– a partides que ha d'enviar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president..., a partides que ha d'enviar a les comunitats autònomes. Espero que vostès també estiguin amb nosaltres per reclamar al senyor Zapatero que compleixi amb les comunitats...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. López i Rueda

...i que compleixi amb Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no entraré a valorar, conec molt bé l'entitat de la qual vostè em parla. Jo només li vull recordar que aquesta entitat sabia, perquè se li havia comunicat amb molta antelació, que l'excepcionalitat en el transport adaptat que estava, ella, rebent s'havia de normalitzar dintre dels conductes habituals, que és des de l'ajuntament, que s'havia de facilitar aquests serveis. Aquesta entitat n'era coneixedora, i malgrat això se l'ha seguit ajudant per la situació específica que tenia.

Dit això –dit això–, jo sí que li vull dir que nosaltres –nosaltres– a través, que hem traspassat a l'Administració local 6,5 milions d'euros per al transport adaptat, sí que li vull introduir una novetat fins aleshores, que, per primer cop, a través del contracte programa, nosaltres hem utilitzat uns criteris d'avaluació. Aquests criteris d'avaluació ens permetran en el futur ser molt més eficaços en la prestació del transport adaptat.

I aquests criteris tindran en compte no només els nombres de beneficiaris, tindran en compte també els mitjans de què es disposa. I això ens permetrà, conjuntament amb un estudi que fem sobre les necessitats de transport adaptat, ser molt més eficaços en un futur.

El president

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre el suport als municipis petits
(tram. 300-00160/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el suport als municipis petits. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Sí, un moment, si us plau, senyor diputat... Té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, la interpellació del nostre grup parlamentari té com a objectiu conèixer quin és el capteniment del Govern en dos temes que preocupen, i a més a més molt, als ajuntaments del nostre país, i, tot i que s'han posat molt més en evidència en els darrers mesos per efectes de la crisi econòmica, esdevenen clarament estructurals.

D'una banda, el suport que reben els petits municipis per part del Departament de Governació i Administracions Públiques, a través de diverses vies, algunes de noves i d'altres de reforçades, i, de l'altra, una problemàtica molt més genèrica que afecta a tots i cadascun dels ajuntaments del nostre país i que en els darrers dies ha mobilitzat el conjunt del municipalisme català: la urgència d'una reforma en el sistema de finançament local.

Espero, com a mínim, que en els deu primers minuts tindrem la possibilitat de plantejar-li algunes preguntes al voltant del primer tema i que en la segona part de la intervenció podrem conèixer també la seva opinió sobre aquest dèficit important i sobretot sobre la seva voluntat de liderar-lo com a màxim responsable del Govern en allò que fa referència a les polítiques de suport als ens locals.

El nostre grup parlamentari defensa com un dels seus punts ideològics l'impuls a totes aquelles polítiques que contribueixin a l'equilibri territorial; no només com una necessitat global del país, sinó també per la voluntat de garantir que els ciutadans i ciutadanes del nostre país tinguin les mateixes condicions de vida amb independència del seu lloc de residència. En aquest sentit és evident que les administracions locals són un puntal essencial per assolir aquests objectius i, a més a més, que esdevenen una garantia de custòdia en el territori, i també ho és que necessiten el suport de les administracions supramunicipals, sobretot aquells ajuntaments amb més precarietat de recursos.

El mapa municipal del nostre país es caracteritza –vostè ho coneix perfectament– per l'existència d'un gran nombre de municipis, 946 en total, i per l'elevada proporció d'aquells amb un pes demogràfic més reduït. És, si se'm permet, un element gairebé, podríem dir-ne, identitari, com a mínim, des d'un punt de vista sociològic o geogràfic, una de les peces essencials en el nostre

país. Més del 55 per cent dels municipis catalans, és a dir, 519, tenen una població inferior als mil habitants, i si hi afegim els que no arriben als cinc mil, la xifra puja als vuit-cents. Una bona part d'aquests, a més a més, es troben situats en zones de muntanya o de difícil accés i presenten nivells de dispersió molt elevats, de població; un element que no prové en la major part dels casos de polítiques urbanístiques errònies, sinó sobretot d'una tradició secular d'assentaments lligats a l'aprofitament i a la gestió de l'espai rural.

La suma de tots aquests ingredients –escàs pes demogràfic, condicions geogràfiques complexes i dispersió en els assentaments– provoca una escassa capacitat econòmica i de gestió per al compliment dels serveis mínims i també d'aquells altres que tot i no ser obligatoris són reclamats, amb bona lògica, per la ciutadania, que no vol quedar-se enrere, ni ha de quedar-se enrere, lògicament, en la millora de la seva qualitat de vida.

Totes aquestes mancances difícilment poden ser compensades per la iniciativa privada, que es mou en uns paràmetres molt més favorables als municipis grans que no pas als petits, sobretot a nivell de serveis socio-sanitaris, culturals o de qualsevol altre tipus. Ens cal, doncs, una acció pública potent en la direcció de garantir l'equilibri territorial del nostre país.

Ens interessa, doncs, saber si comparteix aquesta diagnosi i sobretot si comparteix també la necessitat de donar una atenció preferent als petits municipis en la mesura que aquesta és segurament una de les millors vies per contribuir a la cohesió territorial del nostre país.

En aquest sentit, sabem que el seu departament ha concentrat bona part dels seus esforços a introduir nous instruments per donar suport als petits municipis i al mateix temps per a reforçar aquells que ja existien.

Voldríem, en aquest sentit, que en la seva intervenció fes balanç d'alguna d'aquestes eines, començant per aquelles transferències que provenen del Fons de cooperació local i que en bona mesura permeten compensar aquelles que provenen de l'Estat, clarament discriminatòries, si se'm permet, per als petits municipis. També volem conèixer quina ha estat l'evolució d'aquest fons en els darrers anys.

Una altra eina que s'ha fet imprescindible per als petits municipis i per al conjunt dels municipis del país és el Pla únic d'obres i serveis, un pla que es tradueix en una infinitat d'obres clarament reequilibradores del territori i extraordinàriament properes als ciutadans i ciutadanes.

Fa pocs dies un informe de la Cambra de Contractistes d'Obres de Catalunya remarcava que en els darrers mesos les licitacions d'obres públiques de l'Estat s'havien reduït en un 50,7 per cent a casa nostra, mentre que les de la Generalitat s'havien incrementat en un 67,9 per cent i les de les administracions locals, en un 10,6 per cent.

Per tant, no deixa de resultar paradoxal, doncs, que aquelles dues administracions amb un finançament més precari i més condicionat a la davallada del sector de la construcció, la Generalitat i els ajuntaments, siguin

precisament aquelles que estan mantenint el fons de la inversió pública al nostre país, mentre que, per altra banda, l'Estat, com sempre, té un paper clarament discriminador i certament reduït en el balanç global de les tres administracions.

En tot cas, no creiem que sigui excessiu afirmar que una bona part del mèrit d'aquest Pla únic d'obres i serveis, aquesta estimulació de la inversió pública a Catalunya, sobretot dels ens locals, es deu també a la millora que ha experimentat, des d'un punt de vista qualitatiu i quantitatiu, aquest Pla únic d'obres i serveis en els darrers anys.

No hi ha setmana que vostè o qualsevol altre responsable del seu departament no participi, conjuntament amb els ajuntaments o consells comarcals, en l'obertura d'algun centre cívic, la remodelació d'algun carrer o la renovació d'algun servei bàsic. Fa pocs dies vostè mateix participava en la inauguració de la remodelació de la plaça Major de Bolvir, la de l'Ajuntament de l'Espunyola, la de la plaça de Josep Espona, de Balenyà, o del sistema d'abastament d'aigua potable a Puiggròs, i gairebé de forma simultània el director general d'Administració Local visitava les obres de rehabilitació del Vapor de la Burés, a Anglès, o les de la sala polivalent de les Llosses.

Resseguir la seva agenda constitueix una prova evident de proximitat, de presència en el territori, però també deixa constància d'una forma ben palpable, amb mesures concretes, de l'esforç equilibrador que ha estat mostrant el seu departament. Es tracta en alguns casos d'intervencions i obres que probablement per a qualsevol observador distant poden tenir una importància relativa, però que, dia rere dia, amb perseverança, canvien la fesomia dels nostres pobles i ciutats i milloren les condicions de vida dels seus ciutadans i ciutadanes visquin on visquin.

També volem, doncs, que dediqui una part de la seva intervenció a presentar-nos, a explicar-nos el balanç d'aquest Pla únic d'obres i serveis.

Però tot i la importància d'aquests instruments, aquest fons de cooperació local i d'aquest Pla únic d'obres i serveis, és evident que ens calien nous instruments per atendre els petits municipis.

En aquest sentit, un dels principals problemes de molts ajuntaments és la dificultat de compensar la dedicació dels seus càrrecs electes, una compensació que no només ha de fer justícia a les hores que aquests dediquen a la seva comunitat, sinó que també hauria de permetre, i espero que d'aquí a alguns anys disposem de més perspectiva per valorar-ho suficientment, millorar la seva tasca, si se'm permet, la seva productivitat pública. Hauria de permetre, en definitiva, que els alcaldes o alcaldesses o regidors o regidores que s'hi acollissin poguessin dedicar més hores al seu municipi, dur a terme les gestions necessàries amb les administracions supramunicipals i al mateix temps, si se'm permet també, evitar polèmiques al voltant d'una qüestió, els sous, que molt sovint és utilitzada com a arma de desgast polític.

Per tal d'afrontar aquesta necessitat el seu predecessor, l'honorable Joan Puigcercós, va emprendre la idea de bastir un sistema de retribucions als càrrecs electes. En aquells moments algunes veus van mostrar el seu escepticisme per aquesta mesura: que s'hi acollirien pocs ajuntaments, que no ajudaria en res... Avui la realitat s'imposa i podem fer balanç d'aquesta primera convocatòria i, per tant, podem començar a avaluar el seu resultat i a saber, en definitiva, si es tracta o no d'una eina útil per als objectius que s'assenyalaven.

Una altra de les vies del seu departament és la que es centra en el desplegament de la xarxa de telecomunicacions arreu del país. Avui l'equilibri territorial no s'associa només a determinats serveis, molt típics –la xarxa de clavegueram, la xarxa d'aigua–, sinó també a l'ús, a la disposició o no de les noves tecnologies, que és una eina imprescindible per al dia a dia dels ciutadans i ciutadanes i també per al creixement econòmic de moltes comarques.

El seu departament, el Departament de Governació i Administracions Públiques, impulsa l'anomenat pla «Catalunya connecta», un pla que aplega tots els projectes d'infraestructures i de serveis de telecomunicacions electròniques del Govern.

Ens interessa també en aquest sentit conèixer quina és la previsió per al 2010 i de quina forma en aquests moments s'estan complint les previsions del Govern, algunes de les quals ja les va anunciar en la seva compareixença davant de la Comissió d'Afers Institucionals.

De ben segur que vostè en la seva intervenció ens detallarà aquestes i altres vies de suport als petits municipis. Ens interessa, doncs, conèixer-les, i, a partir d'aquest coneixement, extreure més conclusions del seu impacte en el territori.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, il·lustre senyor diputat Pere Bosch, em preguntava si compartia aquesta diagnosi. Doncs, efectivament, comparteixo, compartim, el conjunt del Govern, aquesta diagnosi. Efectivament, Catalunya té més de sis-cents municipis, més d'un 60 per cent d'aquests municipis amb menys de dos mil habitants, que suposen un 5 per cent de la població i, a més a més, un 64 per cent del conjunt del territori del nostre país. És evident que per Catalunya l'equilibri i la cohesió territorials han de formar part, part inexcusable, diria jo, a més a més, de qualsevol estratègia de país, de qualsevol estratègia nacional.

I en aquest sentit, tenim molt present la realitat dels petits municipis i en particular l'atenció a les particularitats de la seua situació econòmica i financera. Els petits municipis, efectivament, han d'afrontar una reali-

tat de gestió que ens obliga de totes totes a una atenció especial: dificultats de cercar economies d'escala en la prestació de serveis, reduïda capacitat fiscal, obligacions de prestar molts serveis a poca població i sovint una població força dispersa. Ningú dubta que la configuració actual del finançament local afavoreix especialment les grans ciutats i perjudica els municipis petits, sobretot per l'impacte que suposa el factor de la població i el volum demogràfic en el càlcul de la participació en els ingressos de l'Estat.

Davant d'aquesta realitat, el Fons de cooperació local té, dins les seves possibilitats, un paper claríssimament equilibrador. Fixin-se que, del conjunt de transferències corrents que reben els ciutadans i les ciutadanes dels municipis de menys de mil habitants, un 43 per cent provenen de la Generalitat de Catalunya, i en els municipis de menys de cinc mil habitants, prop d'una tercera part de les transferències corrents *per capita* provenen també del Govern de Catalunya. Si tenim en compte que les transferències corrents de l'Estat són cinc vegades superiors a les de la Generalitat, es dedueix de manera clara que, des del Govern de Catalunya, a través del Fons de cooperació local especialment, hi ha una aposta ben clara pel suport econòmic als petits municipis.

Si em permeten, hi ha una altra forma de valorar aquesta aposta. Mentre que les transferències corrents de l'Estat destinen un 7 per cent als municipis inferiors a cinc mil habitants, el Govern de Catalunya hi destina un 18 per cent de les seves transferències corrents; per tant, estem parlant de gairebé el triple.

Com saben, vostè ho ha dit, el Fons de cooperació local entre el 2004 i l'any 2008 ha experimentat un increment interanual de més del 20 per cent; per tant, un increment mitjà interanual de més del 20 per cent del 2004 al 2008. I aquest augment no només ens indica que els darrers governs de la Generalitat han tingut un compromís intens, més enllà de les declaracions, més enllà dels discursos; amb polítiques pressupostàries concretes, aquest compromís permanent amb la millora del finançament local s'ha posat de manifest. A més a més, ha reverterit, aquest compromís, de manera clara a reduir els desequilibris dels petits municipis.

També cal parar atenció a les transferències per inversions, on, vostè ho ha dit, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya té, com saben, un paper clau, un paper destacat.

En aquest darrer debat de pressupostos, la setmana passada en comissió, hi ha qui va dir que els municipis de l'àrea metropolitana són els més afavorits en inversió. Doncs bé, han de saber, però, que a la darrera liquidació de pressupost de l'any 2005, mentre les transferències de la Generalitat per inversió municipal van suposar quinze euros *per capita* als municipis de cinquanta mil habitants, per als municipis de menys de mil habitants van ser de 285 euros *per capita*; per tant, estem parlant de vint vegades més.

El Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, en el quadrienni 2000-2003, va passar de 197 milions d'euros a 335 milions d'euros per al quadrienni 2004-2007; per tant, estem parlant d'un increment del 70 per cent –del

70 per cent. Els propers cinc anys de planificació la Generalitat dotarà el PUOSC amb 600 milions d'euros. És a dir, mentre l'assignació mitjana anual de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya entre el 2004 i el 2007 va ser de 83,7 milions d'euros, la dotació mitjana anual d'aquest any i fins al 2012 serà de 120 milions d'euros; per tant, estem parlant d'un augment molt i molt significatiu.

I l'atenció als petits municipis no és només quantitativa, no és només amb recursos econòmics; el disseny de l'actual PUOSC ha contemplat un seguit de reformes per adaptar-se millor a la realitat dels petits municipis. I en aquest sentit, m'agradaria posar-los dos exemples. El primer: no hi ha límit d'obres i la subvenció màxima passarà de 300.000 euros a 600.000 euros, un increment de flexibilitat que és especialment adient, pensat per als petits municipis. I segona qüestió, segon exemple: per als municipis de poca població el percentatge de subvenció s'augmenta i arriba a la possibilitat que un municipi de menys de mil habitants pugui finançar una obra per al programa general al 90 per cent. Per tant, això deixarà de ser un suport excepcional per als petits municipis i passarà, per tant, a ser un suport garantit.

Ara, però, el suport als petits municipis no només ha de venir de la mà de les línies convencionals de cooperació amb el món local, i és per això que, com vostè sap, s'ha encetat una nova línia d'actuacions de suport, com és la línia de subvencions per a les retribucions dels càrrecs electes que vostè en parlava. El conseller Puigcercós va iniciar tot aquest procés, que s'ha resolt ara amb la publicació de la resolució. Amb aquesta finalitat, el passat 1 d'abril es va aprovar el decret per a la regulació d'aquest sistema de compensacions econòmiques per als electes locals. En aquesta primera convocatòria s'han registrat 431 sol·licituds, que suposa més d'un 70 per cent dels municipis que s'hi podien acollir. Per tant, aquest percentatge ens indica que aquesta mesura era necessària, calia dur-la a terme, i, per tant, demostra la idoneïtat d'aquesta.

També voldria fer esment que aquest any es farà la primera convocatòria de l'oferta pública d'ocupació de funcionaris d'habilitació estatal, i, per tant, aquesta primera convocatòria de matriu catalana, amb formació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, tindrà un impacte per a tothom molt positiu, però especialment molt positiu en els petits i mitjans ajuntaments.

Miri, també li podria posar un exemple del nostre compromís amb els petits municipis més enllà de les línies generals de suport. És el cas, per exemple, d'un ajut d'una tongada de màquines llevaneu que es lliuraran en breu per a ajuntaments de les comarques de muntanya, per tant, per donar resposta també a les necessitats d'aquells municipis, d'aquells ajuntaments que responen a aquesta tipologia, a aquestes característiques.

M'hauran de permetre també que em refereixi, en especial a un àmbit –vostè n'ha parlat– de la nostra competència que va lligat a donar suport als petits municipis a través del desplegament de xarxes de telecomunicacions, a través del Pla «Catalunya connecta», un pla elaborat per tal que el 2010, abans no acabi l'any 2010, tots els nuclis de població de més de cinquanta habitants

i tots els polígons industrials tinguin cobertura de TDT, telefonia mòbil, i internet de banda ampla.

I una dada, en aquest sentit. L'any 2003 hi havia 1.061 nuclis amb cobertura de banda ampla, un 33,4 per cent dels nuclis. Actualment hi ha coberts 2.816 nuclis de població, un 64 per cent dels nuclis. I al final de l'actuació del «Catalunya connecta», es calcula que estaran coberts els 3.134 nuclis de població. I no només es tracta de garantir connectivitat als petits municipis, sinó lògicament també impulsar les TIC.

Miri, per acabar amb un exemple més, un símptoma clar de preocupació per als petits municipis és la preocupació perquè els mateixos ajuntaments disposin de cobertura. De les 964 seus d'ajuntaments i EMD, l'any 2004 ens consta que hi havia poc més de 400 seus d'ajuntaments i EMD amb cobertura de banda ampla. Avui són 892 seus. I, per tant, per al 2010 contemplem la cobertura dels 964 ajuntaments i entitats municipals descentralitzats amb ADSL i també amb Wimax.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Pere Bosch té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, tal com li hem anunciat en la primera intervenció, en aquesta segona volem incidir en un dels problemes que afecten de forma més greu el conjunt dels ajuntaments del nostre país, el seu model de finançament.

Fa pocs dies a la planta baixa d'aquest Parlament la Comissió Municipalista de Catalunya, que com molt bé sap aplega la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, presentava una declaració en la qual es posava èmfasi en el contrast entre els avenços socials que s'han produït en els darrers trenta anys, en els quals lògicament els ajuntaments han tingut un paper substancial, i l'ofegament financer que pateixen.

Les dades que s'han donat a conèixer resulten certament preocupants, fa poques setmanes apareixia la notícia, per exemple, que l'Ajuntament de Tarragona deixaria de recaptar quatre milions per la crisi, la qual cosa representa un 48,75 per cent de reducció respecte a l'any anterior. Pocs dies després, l'Ajuntament de Calonge anunciava una reducció del 14,5 per cent del pressupost per la caiguda sobretot de l'impost de construccions del qual se'n preveu una reducció del 17 per cent. Una davallada encara més gran s'experimenta a Olot, con l'ICIO del 2008 ha passat d'1,3 milions d'euros, a 600.000. Per la seva banda, Roses veurà reduït en un 20 per cent el mateix impost, i en un 10 per cent les plusvàlues.

Com pot comprovar hem citat municipis de dimensions, de colors polítics i –si m'ho permet també– de comarques absolutament diferents, per fer veure també que no es tracta d'un problema que sigui susceptible d'atribuir

a una mala gestió o d'estirar més el braç que la màniga, sinó sobretot a un comú denominador del municipalisme català provocat per un mal finançament local, molt dependent dels ingressos derivats de la construcció, i clarament desproporcionat el volum de servei que els ens locals presten.

La llista és interminable i ens situen certament en l'autèntica magnitud de la tragèdia, sobretot quan aquestes reduccions posen en perill certament l'enorme quantitat i qualitat de serveis que ofereixen els ajuntaments, molt més enllà de les seves obligacions específiques i que, en aquests moments de crisi, caldria més aviat reforçar que contenir.

No s'hi val, per tant, a dir que cal prioritzar el finançament de la Generalitat en detriment del local, no es tracta d'un problema de qui es posa primer a la fila, si se'm permet l'expressió, sobretot perquè ambdós casos són les dues cares de la mateixa moneda, evidencien un pecat original comú: la d'un Estat que concentra més del 50 per cent de la despesa, i que tot i el desenvolupament i l'atribució competencial es resisteix a aprimar-se en detriment d'altres administracions més properes als ciutadans i les ciutadanes.

El nostre grup vol que allò que va ser possible a la planta baixa d'aquest Parlament, quan la declaració de la Comissió Municipalista sobre finançament local va rebre el suport de gairebé tots els partits polítics d'aquesta cambra, ho sigui també en aquest primer pis. Vol, en definitiva, que surti d'aquesta cambra un recolzament unànim a la petició d'un millor finançament per als ajuntaments, la qual la reclama des de fa una pila d'anys i que en aquest moment s'ha fet absolutament inajornable arran de la brutal davallada dels ingressos derivats de la construcció.

És per aquest motiu que volem acabar amb dues peticions. La primera, adreçada al conjunt de grups parlamentaris per tal que ens sumem a la petició que ens fan les dues entitats municipalistes, en la forma que sigui, però sumant-nos a la seva declaració conjunta. En aquest sentit, el nostre grup parlamentari presentarà una moció, a més a més, amb el suport de tots els grups que donen recolzament al Govern i que reproduceix, gairebé de forma literal, el manifest aprovat el passat 10 de setembre amb un afegit específic de suport als petits municipis.

La segona petició va adreçada específicament a vostè, honorable conseller, per demanar-li que se situï al costat dels ajuntaments i lideri aquest procés per reclamar una millora en el seu finançament. Estem convençuts de la seva trajectòria com a alcalde i com a màxim responsable del departament, que vostè jugarà aquest paper i contribuirà, a través d'una posició ferma, nítida i de lideratge, a donar suport a les justes reivindicacions dels ajuntaments, absolutament inajornables. Ens hi juguem un objectiu que, tal com li remarcàvem en la primera part d'aquesta intervenció, és irrenunciable per al Govern d'Entesa: que els ajuntaments segueixen essent les puntes de llança per garantir la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

En aquests moments de crisi econòmica, de reptes socials irrenunciables, no ens podem permetre que els municipis –i amb ells el conjunt del país– no puguin jugar amb totes les garanties el paper que han jugat durant aquests darrers trenta anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, senyor Pere Bosch, efectivament a la primera part de l'exposició m'he referit, tot i que breument, a la realitat financera, especialment difícil dels petits municipis, de tots els municipis del país, és clar, però de manera particular i especial els petits ajuntaments.

Vostè, en la seva intervenció, em demanava, d'una manera molt clara, que des del Departament de Governació, jo, com a conseller, impulsés, liderés, defensés la situació del finançament precari que pateix el món local, els ajuntaments del conjunt de Catalunya, i, és clar que sí. Quan vaig als diferents municipis del país, amb motiu de l'agenda política i de visita institucional, les corporacions municipals, els ajuntaments..., a mi m'agrada dir que el Departament de Governació és el departament dels ajuntaments, és moltes coses més, per descomptat, però de manera molt clara dels ajuntaments, de tots els ajuntaments del país, independent de la seva grandària, independentment de la seva superfície, independentment del seu pes, i, lògicament, independentment del seu color polític.

Crec que en la meua exposició anterior ha quedat palès que des de la Generalitat, en el marc de les nostres actuacions de cooperació, oferim un suport molt important als petits municipis, però, en tot cas, s'ha de ser molt conscient que el sistema de finançament local encara orbita al voltant de l'àmbit de decisió estatal com també he comentat.

Miri, no és que vulgui sortir per la tangent, ni tirar pilotes fora, però es tracta que la Generalitat proporcioni als ens locals al voltant de 300 milions d'euros anuals per a despeses corrents, mentre que l'Estat hi destina més de 1.500 milions d'euros. Es tracta que la definició dels impostos més significatius de les hisendes locals, com l'IBI, com l'impost sobre vehicles, la plusvàlua, l'IAE, l'impost sobre obres i construccions que suposen més d'un 66 per cent dels ingressos fiscals, depenen de l'Estat. Es tracta que l'IVA i la política d'endeutament de les administracions públiques també estan clarament definits per l'Estat. En tot cas, senyor diputat, senyores i senyors diputats, han de saber que comparteixo aquesta diagnosi que el model de finançament és inadequat, i que necessita una reforma urgent, inajornable, no només per als petits municipis, sinó per al conjunt dels governs locals del nostre país. En aquest sentit, senyor diputat, ha de saber que podran comptar amb mi i amb el Departament

de Governació, del conjunt del Govern per dur a terme les actuacions que considerin necessàries per contribuir a reformar el sistema de finançament local.

Igualment voldria fer extensible aquesta oferta de suport a la defensa d'aquelles reclamacions urgents, que –vostè ho ha dit– s'han fet per part de les entitats municipalistes: la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, relacionades amb la millora global d'assignacions per part de l'Estat en la moratòria, en l'aplicació de la Llei d'estabilitat pressupostària, i amb la possibilitat de revertir l'IVA de les inversions locals en nova inversió. Aquell IVA que paguen els ajuntaments de les inversions que fa el mateix ajuntament i que, per tant, tan sols recuperant l'IVA amb el compromís, això sí, que pugui anar a més inversió necessària dels diferents ajuntaments, això suposarà de totes, totes ja una situació de desofec a l'actual situació que pateixen avui els ajuntaments, tots els ajuntaments del país siguin grans, siguin mitjans o siguin petits.

I, per tant, el Departament de Governació, amb el conjunt del Govern, estarà al costat de les entitats municipalistes per donar el tomb, per capgirar aquesta situació, per tal de fer possible un nou model de finançament per als ajuntaments i per al món local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el finançament local (tram. 300-00164/08)

Té la paraula per substanciar el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el finançament local, l'il·lustre senyor Lluís Maria Corominas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, deixi'm primer que situï el sentit d'aquesta interpel·lació, perquè després d'haver escoltat la que em precedeix, la veritat millor que la situï, no estem en la compareixença que va fer vostè, doncs, fa tres setmanes, no estem en la sessió de pressupostos de fa una setmana, estem en una interpel·lació que li fa el Grup de Convergència i Unió, no perquè torni a fer una altra compareixença, com el senyor Pere Bosch li ha donat aquesta oportunitat ara de tornar explicar tot el que fa el seu departament i, per tant, doncs, expliqui un altre cop tot el que fa el seu departament. I també, ja que m'hi refereixo, deixi'm que en parli un moment. Si realment tenen aquesta voluntat de treballar per als petits municipis tindran una oportunitat per fer-ho.

Nosaltres hem presentat una proposició de llei, que se substanciarà i que vostès ja hi han presentat una esmena a la totalitat, ja han anunciat aquesta esmena a la totalitat per part del tripartit, i, per tant, totes aquestes pa-

raules que ara s'han dit aquí a favor dels petits municipis, m'agradarà veure de quina manera es converteixen després, per una esmena a la totalitat, en una proposició de llei que hem presentat nosaltres i que vostès el dia 14 de febrer ja van anunciar l'esmena a la totalitat. I, realment, si estan tan bé aquests petits municipis, de què es queixen, doncs?

Bé, el sentit de la interpellació, quin és? Avui no s'interpel·la el Departament de Governació ni tan sols el conseller de Governació que, evidentment és la persona que contestarà aquesta interpellació, però el sentit de la interpellació és al Govern del nostre país, no només al conseller de Governació. Per què? Estem molt preocupats pel finançament local, precisament perquè el finançament local no és dels ajuntaments, sinó que és per a les persones que hi ha en aquests municipis i, evidentment, sent la primera administració, la que rep primer els ciutadans és qui, d'alguna manera, té la primera responsabilitat per a la inclusió social i que pot treballar millor per a les persones.

I aquest finançament, en aquest moment, realment, estem en un moment molt dur, estem preocupats perquè hi ha una sèrie de problemes acumulats a través dels anys que no s'han solucionat, problemes estructurals: el finançament dels serveis impropis, tots aquells serveis que els ajuntaments estan prestant sense que tinguin competències, però com que és la primera administració els ha de prestar algú i els presten els ajuntaments i no tenen un finançament al costat; el no-desenvolupament de les previsions estatutàries, tant el finançament del nostre país com d'altres previsions estatutàries que en aquest moment, en l'àmbit municipal, no s'estan tirant endavant; les noves obligacions competencials, la Llei de la dependència, la més recent, que ha obligat els ajuntaments a treballar i molt sense aquest nou finançament al seu costat. I tot això –ho repeteixo–, com un problema estructural, que ha fet que, una vegada més, estem parlant d'allò que els ajuntaments encara estan al 13 per cent, el 12 o 13 per cent de la despesa de totes les administracions, quan el desitjable fóra que estiguessin al voltant del 25 per cent.

Ara, a tot això hi afegim un element nou, per tots coneguts, que és la crisi. I, com ha reaccionat el nostre Govern amb tota aquesta nova problemàtica que s'afegeix en els ajuntaments i el finançament de la crisi? Evidentment, no volem barrejar el finançament, com s'ha dit per part del senyor Pere Bosch, el finançament del nostre país amb el finançament local, però això no vol dir que no hi puguem fer res. No odem estar parats, es poden fer les dues coses alhora sense barrejar-les. I, per tant, tampoc podem esperar aquesta negociació que fa la Federación Española de Municipios y Provincias amb l'Estat que un dia o altre tindran una solució, però que a nosaltres no ens serveix en aquest moment més immediat. I, per tant, no ens resignem a traspasar el problema a Madrid ni a dir que és un problema endèmic, que ve de fa molts anys, i, per tant, hi volem buscar solucions.

Per tot plegat, segurament, doncs, el dia 10 de setembre, les dues associacions municipalistes de Catalunya es van reunir al Palau de la Generalitat amb el president

Montilla i es va fer públic un manifest a què donaven suport pràcticament tots els partits catalans i en què ens comprometíem tots plegats a, en el pressupost del 2009, fer una sèrie d'accions per tal que els nostres municipis estiguessin més ben finançats.

Bàsicament, eren cinc peticions. Una major consignació pressupostària per al 2009, ja que s'ha congelat la consignació per part de l'Estat dels municipis; això suposa, pel cap baix, 1.000 milions d'euros a tot l'Estat. La recuperació de l'IVA de les inversions; només això són 345 milions d'euros aquí a Catalunya. El senyor conseller i el senyor Bosch deien, doncs, que com ha crescut el Fons català de cooperació; bé, el fons català –recordem-ho– està en poc més dels 100 milions, 140 milions d'euros, si no ho recordo malament, per tant això foren tres vegades aquest fons, només la recuperació de l'IVA. Les liquidacions a compte, que es fessin al 98 per cent, i no al 95 per cent com fins ara. La modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària, perquè els ajuntaments poguessin endeutar-se més, aquells que tinguin economies sanejades. I la inclusió d'un fons específic per als municipis de menys de vint mil habitants. Bé, tot això eren les reivindicacions que tots plegats vàrem encarregar-nos de portar a terme de cara als pressupostos del 2009 a Madrid.

Tres setmanes després, a més, el president de la Federació Municipis de Catalunya, el senyor Bustos, va convocar els partits catalans que tenen representació a Madrid per dir-los que, sobretot, defensessin aquestes esmenes a Madrid, i això es va fer a finals del mes de setembre.

I finalment, per acabar el relat, en aquest mateix Parlament, al debat de política general, vam aprovar una resolució que diu textualment que ens fem pròpies, el Parlament de Catalunya, les peticions del manifest municipalista; per tant, aquestes cinc que he dit abans.

Bé, el que ha passat a partir d'aquest moment és sabut: nul·la intervenció del PSC en el pressupost de Madrid abans que hi hagués pressupost –per tant, el pressupost de Madrid no contempla cap d'aquests pressupòsits–; només Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Convergència i Unió vam presentar esmenes perquè es complís el que aquí, a Catalunya, havíem aprovat, amb aquesta voluntat d'anar tots junts, i, evidentment, no s'aprova cap d'aquestes esmenes perquè el Partit Socialista Obrer Espanyol i els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista de Catalunya, que s'haurien d'haver compromès amb aquesta resolució del Parlament i de les entitats municipalistes a Catalunya, aquests vint-i-cinc diputats van votar en contra que el municipalisme tingués un bon finançament en els pressupostos del 2009. Una vegada més, la unitat tan reclamada, que ara aquests dies es torna a dir, s'esvaeix, i sempre per culpa de la submissió que el partit que en aquest moment, doncs, lidera el Govern té respecte als seus diputats de Madrid i respecte dels seus companys del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Bé, tot això és responsabilitat dels d'allà, diran. Molt bé. Però i el nostre Govern què ha fet, què fa el nostre Govern davant la situació de crisi en què es troben també els nostres ajuntaments i, per tant, del risc que dintre

de l'any 2009 els nostres ciutadans tinguin una mala prestació de serveis per culpa d'un mal finançament als nostres municipis? Perquè hi haurà major exclusió, hi haurà més petició d'ajuts socials i, per tant, haurem d'estar molt més amatents. Què ha fet el nostre Govern? Què fa, què ha fet, què farà?

És conscient, el nostre Govern, de la gravetat de la situació? Quantes vegades s'ha reunit el senyor Castells amb el senyor Solbes per parlar del finançament dels ens locals? Quantes vegades s'ha reunit el senyor Montilla amb el senyor Zapatero per parlar del finançament dels ens locals? Quantes vegades vostè s'ha reunit amb la senyora Salgado, no per parlar de les vegueries —que també se n'ha de parlar, no diré pas que no—, sinó per parlar precisament del finançament local dels nostres municipis?

I ens diran que el Govern nostre, el de la Generalitat, no té competències o no té diners. Però bé, en el pressupost que vostès han presentat, el seu departament baixa una dècima, que si en traiem els 21 milions d'euros dels préstecs i bestretes, baixarà molt més encara, perquè encara ens agradarà veure què faran amb aquests 21 milions d'euros. Per tant, el pes que té el seu departament, que és el que dóna diners a aquests ajuntaments que presten serveis socials a tots els ciutadans, és molt baix en un moment de crisi econòmica i en què, per tant, haurien d'estar molt més finançats.

Quants diners deu la Generalitat a ajuntaments i consells comarcals? Amb quina cadència està pagant en aquests moments la Generalitat els convenis amb els consells comarcals i els ajuntaments, aquests convenis que al final són prestació delegada de serveis que hauria de prestar la mateixa Generalitat, que no és pas per finançar festes populars, sinó per donar atenció domiciliària i altres serveis a la població? Amb quina cadència s'està donant?

S'està arribant a un moment molt crític de pagament de la mateixa Generalitat als ens locals, tant consells comarcals com ajuntaments. Els en posaré un exemple: 1 milió d'euros per al Pla d'Urgell, per tots els serveis socials, és un deute molt gran; 1 milió d'euros per al transport escolar del Berguedà és un deute molt important. I, evidentment, tot això es va acumulant en aquests mesos.

Com està la Llei de finances locals? S'ha fet algun moviment entre vostès i el Departament d'Economia, senyor conseller? Haurem d'esperar, com ha passat amb la Llei electoral o amb l'organització territorial, que es posin d'acord dintre del tripartit per tenir un primer esborrany de la Llei de finances locals? I la nova Llei de la sindicatura? Vostè coneix que dels ajuntaments catalans, l'any 2006, només el 51 per cent va presentar els comptes a temps. En la nova Llei de sindicatura, a part de fiscalitzar els ajuntaments, potser podríem també ajudar que aquests petits municipis de què ara els parlava puguin presentar els comptes i ajudar-los en la seva gestió.

Per què la Generalitat i l'Estat estan parlant d'incrementar el dèficit i d'incrementar el deute, i els nostres ajuntaments...? La Llei d'estabilitat pressupostària és

una llei duríssima, que no els permet cap moviment pràcticament, ans al contrari: els que es porten bé es poden endeutar menys. S'han donat instruccions a l'Institut Català de Finances perquè hi hagi una partida addicional per al suport als ens locals, o per avalar els nous préstecs locals, o per A l'emissió de deute local?

Bé, tot això són preguntes que ens agradaria que respongués, amb el benentès que creiem que és una situació molt difícil, molt crítica per als ajuntaments del nostre país, i que durant el 2009 tot plegat encara anirà a pitjor, i per tant ens agradaria saber quina és la interpretació que en fa el conseller i quines previsions té a nivell de tot el Govern, no només del Departament de Governació.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació i d'Administracions Públiques, senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i d'Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, senyor Lluís Corominas, efectivament, no es tracta de repetir el que fa el Departament de Governació, però sí que es tracta d'explicar aquí, en el moment de la presentació dels pressupostos, arreu, sempre que toqui, la feina que li toca fer al departament, que fa molt a gust... I, d'altra banda, jo entenc que vostè també té una situació una mica complicada a l'hora de formular aquesta interpellació, tenint en compte que totes les coses es poden millorar, per descomptat, i caldrà millorar-les molt en el futur, però sí que és veritat que pel que fa al suport al món local, pel que fa al suport als ajuntaments, a tots els ajuntaments del país, pels recursos que s'hi destinen, vostè, representant d'una formació política que havia governant durant molts anys i que tenia responsabilitats pel que fa al món local —ho sap perfectament l'excalde de Ripoll—..., la contribució, la implicació del Govern de Catalunya, doncs, ha suposat un salt endavant qualitativament molt important.

Estic d'acord amb vostè quan parla de la declaració municipalista; ho hem dit abans, en la intervenció de l'anterior interpellació el diputat Pere Bosch i en la resposta que jo mateix li formulava. És ben veritat. Com a administració més propera, els ajuntaments, el conjunt de l'Administració local és la responsable de bona part dels serveis bàsics que requereix la ciutadania, però també coresponsable de la majoria dels serveis. De fet, aquesta proximitat i unes dosis de responsabilitat han desembocat en el que es coneix com..., això que deia vostè, l'exercici de les competències impròpies, o bé de les competències supletòries, i que, com saben, és un dels agreujants del dèficit de les finances locals, no?

Malauradament, aquesta realitat local, que ha d'assumir noves responsabilitats, prestar un creixent nombre de serveis, més adaptats a les noves necessitats, més exigents, més complexos, més diversificats, no es correspon en absolut amb el marc de finançament que la regula; un marc antic, un marc insuficient i un marc

rígid, allunyat i, a més a més, un marc que genera dependències.

Per tant, és públicament notori que, encara que no s'ha assolit l'objectiu de dotar els ens locals d'un sistema de finançament satisfactori o almenys capaç de donar compliment als principis d'autonomia local i suficiència financera, com vostè sap, aquests principis no són d'abans-d'ahir, aquests principis no són de fa sis anys; són els principis que estan recollits en la Constitució, en l'Estatut d'autonomia, i és que són igualment històrics el debat sobre el finançament local i la denúncia pública de la seva insuficiència. En aquest context, el que sí que necessàriament hem d'afegir és aquesta actual situació, especialment delicada, de l'economia, sobretot pel que fa a l'impacte derivat de l'espectacular frenada del sector immobiliari. Per tant, es pot constatar, per exemple, aquesta disminució d'ingressos previstos per impostos directes, derivada de la baixada de transmissions patrimonials, o bé una disminució dels impostos indirectes, o bé una davallada del nombre de llicències d'obres, per exemple.

Però, abans de continuar, m'agradaria deixar clar que ens referim al finançament local, i per tant, quan ens referim al finançament local, aquí hi ha un debat de responsabilitats que efectivament està en el Parlament i en el Govern de Catalunya, però n'hi ha un altre –i això no és tirar pilotes fora– que està a sis-cents quilòmetres de distància. I cal clarificar-ho perquè, home, s'assigni la responsabilitat sempre i a cada moment on correspon, perquè tampoc és convenient realitzar en aquesta cambra alguns debats virtuals.

El capteniment que té el Govern en matèria de finançament local és donar el màxim suport als governs locals, en la mesura de les seues possibilitats i en l'àmbit de les seues competències, i això és el que estem fent, això és el que indiquen les xifres, això és el que expressava amb motiu de la substanciació de l'anterior interpellació per part del diputat senyor Bosch.

Per tant... De fet, com ja vaig exposar la setmana passada en aquesta cambra, en aquest context de contenció pressupostària, el suport econòmic als ens locals segueix sent la prioritat del Govern. I ho segueix sent, precisament, com ho demostra el mateix pressupost del departament. Aquest no és un pressupost que baixi, senyor Corominas. Malgrat la situació actual, complicada econòmicament, aquest departament i aquest Govern han volgut blindar i, a més a més, incrementar els recursos econòmics destinats al món local, els recursos econòmics destinats als ajuntaments i al conjunt del món local, a través del Pla únic de obres i serveis de Catalunya, incrementant, continuant incrementant el Fons de cooperació local.

«Què fan vostès per als ajuntaments en aquest moment de crisi, què fan des del Govern i des dels ajuntaments?» Doncs, precisament això. Li ho deia a la Comissió de Pressupostos. Precisament en una situació complicada com aquesta, la millor recepta, el millor medicament per a combatre aquesta situació de crisi són els 600 milions d'euros que posem damunt la taula per al Pla únic de obres i serveis. Què vol dir això? Això vol dir ni més ni menys que cinc mil actuacions d'obra pública a tots

i cadascun dels municipis del nostre país, la qual cosa és un suport importantíssim als ajuntaments, però és una mostra de la diversitat i de la generació d'activitat econòmica també a tots i cadascun dels ajuntaments del país, en un moment complicat.

Per tant, increment intens i sostingut, com deia, dels recursos del departament a través del Fons de cooperació local, a través del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Per tant, aquest fons, com saben, el Fons de cooperació local, és l'instrument bàsic de cooperació local de la Generalitat, i per tant aquest increment substancial ha estat una novetat i una constant des de l'any 2003. Dic «una novetat» perquè entre el 1995 i l'any 2000 aquestes subvencions incondicionades, que vostè diu que són molt poquet, molt poquet, i que suposen molts pocs recursos, doncs, aquestes subvencions incondicionades es van incrementar, entre el 95 i el 2000, tan sols un 1 per cent en cinc anys. No crec que fos realment, llavors, un suport del Govern de torn a favor dels ajuntaments. Es van incrementar en cinc anys un 1 per cent. I dic que ha estat una constant, perquè el Fons de cooperació local, entre el 2004 i el 2008, ha experimentat, com deia abans, en la intervenció, el diputat Pere Bosch, un increment interanual mitjà de més del 20 per cent.

Per tant, escolti, no vagi als ajuntaments del color polític que sigui a dir que aquest Govern no recolza, no camina de bracet amb tots els ajuntaments del país, perquè realment cal millorar, cal avançar, cal posar-hi més esforços, però aquí no hi ha color polític que valgui, com no pot ser d'altra manera; aquí hi ha un recolzament de tots i cadascun dels ajuntaments del país en la feina que fa aquest Govern i en la feina que fa aquest departament.

Per tant, una primera actuació ha de ser reconèixer la importància de transferir recursos econòmics als ens locals, en una proporció i amb uns valors absoluts com mai abans s'havien donat i que per al proper exercici 2009 seran de 152 milions d'euros. Per tant, com deia, un increment del 3 per cent, que penso que és un increment significatiu, important, tenint en compte la situació econòmica, i, per tant, mantenir les aportacions creixents ja és un significatiu compromís.

Podríem dir el mateix del Pla únic d'obres i serveis, i, per tant, l'assignació mitjana anual de la Generalitat, el PUOS, entre el 2004 i el 2007, va ser del 83 per cent, gairebé del 84, va ser de 84 milions d'euros, la dotació mitjana anual d'aquest any fins al 2012 serà de 120 milions d'euros: 2004-2007, 83 milions; des d'ara fins al 2012, 120 milions.

O bé..., no voldria estendre'm en la interpellació, però no puc deixar de citar altres polítiques de suport financer als municipis, com són els fons Feder, com és el programa Interreg, que posaran a disposició dels municipis, conjuntament, evidentment, amb altres institucions, 166 i 33 milions d'euros respectivament.

Per tant, des del Departament de Governació estem fent això, i, naturalment, el que ens toca de portes endintre i el que ens toca amb relació al Govern de l'Estat. Crec que he estat ben clar en l'exposició i en el compromís d'aquest Govern amb relació a la declaració municipa-

lista. I, per tant, estem compromesos amb l'elaboració d'una llei d'hisendes locals, conjuntament amb el Departament d'Economia i Finances; s'han produït ja un bon nombre de reunions; tindrem molt aviat una part ja dels treballs per poder, doncs, conveniar amb vostès, perquè parlem d'una qüestió de país, no parlem en absolut d'una qüestió de color polític, i, per tant, és entre tots, Govern i oposició, que hem de capgirar aquesta situació del finançament del món local en el seu conjunt, amb més recursos des de Catalunya, des del nostre Govern, des dels nostres pressupostos, però, a més a més, capgirant la situació pel que fa a les polítiques i a la definició del finançament que des de l'Estat s'estableix des de fa molts anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Corominas, té la paraula.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo li parlava de tot el finançament. Però si vol parlar del finançament del seu departament i de la Generalitat..., que ja li ho vaig dir en comissió, però li ho repeteixo avui: l'increment del seu departament és inferior a la mitjana. Però és que, en els ajuts del fons català, des del 2003 fins al 2009, el pressupost de la Generalitat ha crescut un 300 per cent i, en canvi, els ajuts del fons català han crescut entre un 90 i un 140. Però és que això passa també amb totes les inversions previstes en el seu departament. Per tant, no és veritat que s'ha tingut una atenció especial, dintre d'aquest increment global dels pressupostos de la Generalitat, als ajuntaments.

Bé, vostè diu que jo, el meu grup polític tenim una situació complicada. No: vostès tenen una situació complicada. El partit socialista ens va portar a l'acte del dia 10 de setembre, i tots plegats, els que no som del partit socialista, sabem que podia acabar, això, així, però ens els vam creure i ens van enganyar, una vegada més.

Però nosaltres no formem part del Govern de la Generalitat i vostès sí. Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya formen part d'un govern, que presideix el senyor Montilla, que és el principal responsable que en els pressupostos de l'any que ve, del 2009, de l'Estat no hi hagi el que aquí vam votar i el que ens demanaven l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya en nom de tots els municipis. Per tant, no ens digui que nosaltres tenim una situació complicada.

La coherència del seu grup polític i la d'Iniciativa per Catalunya..., que han estat coherents a l'hora de presentar esmenes, però evidentment són molt incoherents mantenint-se al Govern d'aquesta Generalitat, amb president senyor Montilla, que forma part, també, d'un partit polític en què hi ha el senyor Corbacho i la senyora Chacón, i això sí que és incoherència, senyor Ausàs. Nosaltres no la tenim la situació complicada. Durant tot el 2009, quan els ajuntaments vinguin a trucar a la seva porta, de tots els colors polítics, i ho tinguin molt

malament per arribar a final de mes, per donar ajuts a totes aquelles famílies que ho necessitin, per donar també tots els serveis que necessitaran totes les polítiques de promoció econòmica, i atur, què els dirà, vostè? Que el Govern de Catalunya no va ser capaç de plantar-se al Govern de Madrid per un bon finançament local? Els dirà això? No servirà dir que aquí tornarem a aprovar un altre manifest.

Nosaltres, senyor Bosch i senyor Ausàs, presentarem una moció amb ganes que sigui votada per tothom. Però, és clar, si vostè ja em diu, senyor Bosch –que suposo que ho ha pactat amb el senyor conseller, que és del seu partit polític–, que tornaran a posar el suport en el manifest..., que ens han d'enganyar dues vegades?, tres?, quatre? Quantes ens han d'enganyar? No vostès, no, els socialistes –els socialistes. Quantes vegades ens han d'enganyar? Nosaltres no la votarem aquesta moció. Ja hem vist que ens han enganyat. I, per tant, el que demanem és una mica més de valentia per part d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana.

En les properes setmanes i en els propers mesos, el municipalisme català no es quedarà quiet. No es quedarà quiet pel finançament local: els 3.400 regidors i els 450 alcaldes de Convergència i Unió es mouran pel finançament local. No ens quedarem de braços creuats. Ara, tampoc ens quedarem de braços creuats ni amb la sentència del Tribunal Constitucional ni amb el tema del finançament del nostre país. I mourem aquest municipalisme, i espero que de la seva mà i de la mà d'Iniciativa per Catalunya, com a mínim, perquè el nostre país sigui respectat. I els emplaço que vostès ho facin també i que tinguin la responsabilitat que, si aquesta incoherència i aquesta contradicció segueix, vostès forcin el partit socialista no a anar a les seves tesis, sinó a anar a les tesis que s'aproven en aquest Parlament. Ho vam aprovar en aquest Parlament, això –no el manifest del dia 10, que hi havia el senyor Montilla, allà, fent-nos costat–; ho vam aprovar aquí com a resolució d'aquest Parlament i s'ha incomplert allà baix.

El senyor ZP, el senyor Zapatero, ens té acostumats a fer les coses tard, a deixar-les gastar, que tots plegats ens posem molt nerviosos i, després, intenta buscar solucions. Aquests propers dies és possible que, de les cinc reivindicacions que vam fer per al 2009, el senyor Zapatero anunciï que alguna d'elles la pot acceptar; difícil, perquè estem amb pressupostos al Senat, que, si el vet prospera, tornarà els pressupostos al Congrés i no s'hi podrà incorporar res. Però nosaltres no ens conformem ni amb una ni amb dues. Aquelles cinc reivindicacions eren justes, i tot el municipalisme de tots els partits polítics les vam reivindicar. Esperem que vostès també facin el possible perquè això sigui possible.

I li ho dic, senyor conseller, amb tot el respecte i amb tota la cordialitat que puc, perquè vostè serà el responsable i el coresponsable d'això també. Durant el 2009, quan les coses no aniran bé per a molta gent però també per als nostres regidors i alcaldes, que tenen la responsabilitat de fer funcionar els seus municipis, se li dirigiran primer de tot a vostè i li diran perquè ara, en aquest moment processal, en aquest moment polític, no fem més pressió a Madrid i també al Govern de la Genera-

litat, al senyor Montilla, perquè canviïn les coses i es respecti el que el municipalisme de Catalunya ha decidit i ha acordat a través, també, d'aquest Parlament.

Espero, senyor Ausàs, que la seva pressió, la del seu partit polític i també la d'Iniciativa per Catalunya faci el seu efecte i els municipalistes del nostre país, que és la gent del nostre país, no es quedin sols en els propers mesos.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...senyor Corominas... Senyor Pelegrí, el veig molt animat... (*Pausa.*) Senyor Corominas, també amb tota cordialitat, vostè s'ha equivocat, s'ha equivocat de faristol –s'ha equivocat de faristol. Aquell faristol d'allà, probablement, era més adequat. Vostè s'ha equivocat de faristol. Vostè confon o vol confondre avui partit i govern, i vostè, bé, només escolta el que vol, el que ha volgut escoltar.

Jo crec que vostè no ha volgut escoltar la posició clara, la posició diàfana, que jo mateix com a conseller «dels ajuntaments», eh?, com a conseller del Departament de Governació i Administracions Públiques, he expressat amb tota claredat en aquesta cambra a favor, donant suport, no només a la declaració municipalista, sinó a tots i cadascun..., en la seva extensió, eh?, al contingut amb profunditat del que representen tots i cadascun d'aquests punts de la declaració municipalista.

I, per tant, en aquest sentit, jo li he de tornar a dir que el meu parer, i, per tant, el parer del Govern, és totalment coincident amb les resolucions d'aquest Parlament. (*Remor de veus.*) I ho dic aquí –ho dic aquí– i ho dic a sis-cents quilòmetres de distància, quan parlem també amb la ministra Salgado. És urgent –és urgent– una millora del finançament local i s'han d'atendre positivament les reclamacions urgents en matèria econòmica que recentment ens han plantejat les entitats municipalistes.

I si vol que li sigui més precís, senyor Corominas, li diré que el parer del conseller i del Departament de Governació i del Govern davant la reforma que cal impulsar..., ha de passar, en primer lloc, per millorar substancialment les aportacions absolutes que resulten del model actual. En segon lloc, ha de passar també per permetre a tots els municipis participar en determinats impostos estatals. Ha de passar també, en tercer lloc,

per cedir el poder tributari sobre les figures locals a les comunitats autònomes. I en quart lloc, senyor diputat, també passa..., senyor «conseller» de governació..., senyor Pelegrí, també passa per atorgar als parlaments autonòmics la facultat per establir els criteris detallats de distribució de les participacions o transferències incondicionades estatals.

Li ho torno a repetir? Li ho dic més clar? Ho hem entès tots? No és una declaració clara del Govern? El conseller de Governació, aquest Govern, expressa de manera clara aquesta posició. Vostè pot fer veure que no ho escolta, pot fer veure que no li donen resposta, pot jugar a una actitud partidària i partidista legítima, però farà un flac favor.

El nostre capteniment com a govern és que les dues darreres mesures que els acabo de citar s'articulen –vostè en parlava– a través de la futura Llei de finances locals, que és, com saben, un mandat estatutari. I, per tant, i li ho deia abans, s'ha constituït el grup de treball interdepartamental, i, per tant, estem treballant en aquesta direcció conjuntament amb el Departament d'Economia.

I mentrestant? I transitòriament? Home, com no podia ser d'una altra manera, com ja he comentat anteriorment, el que fem és donar ple suport a la necessitat de replantejar l'IVA associat a la inversió municipal, que aquells ajuntaments puguin recuperar l'IVA que ells mateixos han pagat de les inversions dels equipaments municipals, amb el condicionant que aquell recurs, aquell IVA recuperat, vagi també a més inversió per als municipis, així com també donem ple suport, compartim la necessitat de procedir a una moratòria en l'aplicació de normes excessivament estrictes sobre l'endeutament; no podem castigar, precisament, els ajuntaments que ho han fet bé.

Per tant, no s'equivoqui, senyor Corominas, no faci petita política, si em permet l'expressió, petita política partidària, en una qüestió que és una qüestió de país, perquè els seus alcaldes també es dirigiran a vostè. El que convé –jo li ho demano– és que en la propera sessió plenària, de manera unànime, puguem recolzar una posició del Parlament de Catalunya, una resolució del Parlament de Catalunya inequívoca (*remor de veus*) a favor d'aquestes posicions i d'aquests postulats. Si no ho fa, si es crea la divisió, molts alcaldes, molts regidors també li demanaran explicacions a vostè, perquè això és responsabilitat absolutament de tothom: del Govern del país al capdavant, però acompanyat pels grups parlamentaris, i, no cal dir-ho, del primer partit de l'oposició.

De barra –de barra–, en absolut (*remor de veus*); de barra, en absolut (*persisteix la remor de veus*), senyor Eudald Casadesús...

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...el que hem de fer és treballar (*persisteix la remor de veus*) conjuntament...

El vicepresident primer

Si us plau..., si us plau!

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...dir el mateix aquí que el que diem a fora, i la millor manera d'expressar la voluntat del Parlament de Catalunya és recolzar-ho, a través de les resolucions, i, per tant, de les iniciatives parlamentàries, en sessió plenària, de manera conjunta. És la millor manera de poder-ho expressar. I no confonguem els partits amb el Govern; la posició del Govern és clara i és inequívoca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. *(El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.)* Senyor Corominas, digui'm.

El Sr. Corominas i Díaz

Senyor president, per una petita contradicció...

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Corominas i Díaz

Bé, una petita que és molt gran; petita, per l'explicació. Vostè diu que és la posició del Govern. Vostè sap que no és veritat. I si fos així, a part de dir el que jo he dit que faríem a Madrid, què fa el Govern perquè tot això que hem reclamat sigui veritat? Què fa vostè perquè el senyor Montilla «apreti» cap aquí? Què està fent vostè a part de dir el mateix que hem dit nosaltres?

Nosaltres estem a l'oposició, no ho podem fer; però vostès són govern. Exigeixi-ho a Madrid i exigeixi al seu president de la Generalitat que això sigui així.

El vicepresident primer

El sisè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions institucionals
(tram. 300-00161/08)

...és la interpel·lació al Govern sobre les relacions institucionals. La formula el Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té la paraula la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, voldria aprofitar aquesta ocasió per felicitar-lo per la seva reelecció com a líder d'Iniciativa per Catalunya aquest passat cap de setmana, però, si m'ho permet, li diré abans que res que les condicions de més dedicació que la seva formació política li exigeix no són per nosaltres una bona notícia. Si compatibilitzar la seva condició de conseller amb la

de president de partit li porta problemes, s'ho hauria de repensar dues vegades, senyor conseller.

Aquests dies hem estat fent balanç de dos anys de legislatura, dos anys en què vostè ha estat el conseller d'Interior i de Relacions Institucionals; per tant, també a vostè li pertoca ara, individualment, fer balanç de la seva trajectòria com a conseller, en aquest cas, de Relacions Institucionals.

Però no vull perdre l'oportunitat de fer referència a uns esdeveniments que s'han produït entre ahir i avui, i és la part de responsabilitat que també li pertoca pel que fa als esdeveniments respecte als Mossos. Miri, és important depurar responsabilitats pel que fa a aquells que s'extralimiten en les seves funcions, però també és molt important fer-ho de manera que no es taqui el bon nom i la bona imatge del cos de què depèn la seguretat de tots els catalans.

Deia que el que volia era fer balanç respecte a la seva competència en les relacions institucionals; un balanç que fem des del Partit Popular i que qualifiquem com a decepció i pessimisme sobre la gestió d'aquest Govern, senyor conseller; un període que ha estat marcat per les grans crisis: les crisis de rodalies, les de la sequera, les apagades, els col·lapses de les carreteres, però sobretot, conseller, per la manca de criteri unitari i de lleialtat entre els membres del Govern, del qual vostè ha estat un dels protagonistes.

Els episodis de descohesió interna i de discrepància del Govern han estat clamorosos, senyor conseller, transcendeixen més enllà del que seria convenient i taquen el bon nom de Catalunya. En molts casos ha estat vostè mateix el protagonista. La seva gestió al capdavant del Departament de Relacions Institucionals ha atès més criteris de partit que l'interès general dels catalans, i és la seva obligació el que hauria de reflectir el balanç del seu departament.

Entre les lleis aprovades pel seu Departament de Relacions Institucionals, en destaquen especialment dos: la del Memorial Democràtic i la de l'Institut Català de Foment de la Pau. Miri, són lleis que per a nosaltres no són ni prioritàries ni imprescindibles, però, curiosament, tenen òrgans directius formats per persones properes ideològicament al seu partit que els allunyen d'aquests criteris de pluralitat ideològica i d'objectivitat, que en temes com aquests tots ens hauríem de sentir implicats.

En canvi, constitueixen el màxim exponent d'allò que ja tradicionalment s'ha anomenat com la «política de xiringuitos», és a dir, la creació d'organismes de dubtosa utilitat, que costen molts diners als catalans, i que no els beneficien en res.

Ara ens amenaça amb una nova llei del Síndic de Greuges, que voldríem recordar que està recorreguda a través del Defensor del Poble, i demanem exactament la mateixa insistència en la retirada del recurs a ell del que ho fan amb nosaltres, perquè excedeix les competències que se li atribueixen i també crea una gran burocràcia al seu entorn que considerem innecessària.

Aquesta situació, com moltes altres pel que fa al desplegament de l'Estatut, deixa entreveure una actitud de des-

lleialtat institucional, senyor conseller, i sobretot de deslleialtat constitucional, avançant el desplegament de lleis, de normes, que després poden ser declarades inconstitucionals i absolutament contràries als interessos dels catalans. És una política de fets consumats, que de ben segur ens portarà molts i molts problemes.

I deia que aquest també ha estat un període de grans decepcions, decepcions de les quals vostè ha estat el protagonista, senyor conseller. Miri, ara fa dos dies, el president de la Generalitat feia una conferència en què plantava cara i treia pit al Govern amic del senyor Zapatero, del qual no hem rebut ni un euro de més del que fa dos anys se'ns va prometre. I vostè, amb una innocència inusitada i impròpia d'un conseller, es deixa enganyar, una i una altra vegada, per les ministres del Govern del senyor Zapatero i fa un clamorós ridícul, senyor conseller.

Miri, primer, el desembre de l'any passat, desafiant i fent ultimàtums a la ministra De la Vega, exigint que s'acceleressin quaranta traspassos. Com que no li va fer cas, es va dedicar a redactar un full de ruta de desplegament de l'Estatut per a la ministra Salgado, que ha quedat en paper mulat, conseller: que si modificacions legals, que si participació en organismes de l'Estat, que si el traspàs de Rodalies, que si una nova distribució de competències, un full de ruta, senyor conseller, que ha quedat en no-res: quatre traspassos residuals i convocatòries i desconvocatòries de comissions mixtes entre Estat i Generalitat, de les quals no hem sabut res més. En definitiva, res, el buit, zero.

Però l'episodi més lamentable de la seva gestió, senyor conseller, ha estat l'estiu passat amb l'afer De la Vega, en la seva condició de conseller a temps parcial, és a dir, impedit les explicacions del president Zapatero pel que fa al finançament i provocant una nova «bronca» al Govern. I això per no parlar de la desautorització del seu company al Congrés.

A la vista que en aquell moment vam demanar una compareixença perquè ens donés explicacions –i molt ens fa pensar que no es produirà aquesta compareixença i que no rebrem les explicacions oportunes– li demanem ara, senyor conseller: escolti, ens pot explicar amb quina legitimitat vostè negocia com a president d'Iniciativa qüestions que afecten tots els catalans? Li recordo que són la cinquena força política d'aquest Parlament. Com es pot desprendre de la seva condició de conseller quan negocia amb una ministra del Govern? És intermitent això de la condició de conseller? Ara sóc conseller, ara sóc president d'Iniciativa. Amb quina autoritat ho fa a esquenes del president de la Generalitat i, a més a més, amagant-ho al president en funcions en aquell moment? I, miri, no és que el senyor Carod-Rovira em produeixi una especial simpatia, però, home, una mica de lleialtat i de consideració. Home, no m'estranya que després hi hagin enquestes que diguin que els catalans estem perplexos, perplexos perquè fem el ridícul de manera estrepitosa, i vostè, conseller, de què li ha servit tot aquest afer? Li han donat..., l'han tornat a enganyar i no passa res, què farem, un veto als pressupostos?

Vostè deia: «Els desautoritzarem si no compleixen aquest acord de la senyora De la Vega, els criticarem.»

I què? I què aconseguirem amb això? Ja han passat els tres mesos i aquí l'única persona que ha estat desautoritzada és vostè, senyor conseller. Es conformarà novament amb una compareixença del senyor Solbes, sense cap mena de xifra i amb una crisi galopant quan ja hagin aconseguit aprovar els pressupostos? Una qüestió superada, diuen els seus companys de Govern, d'aquesta qüestió nosaltres no en volem parlar, és una qüestió del conseller Saura. Doncs, miri, ara li donem l'oportunitat perquè s'expliqui.

El que sí que està clar, senyor conseller, és que aquí l'únic que ha perdut la seva credibilitat i ha quedat desautoritzat és vostè. I per això aquests dies en què se senten veus que comencen a demanar aquesta revisió del pacte d'Entesa, des del Partit Popular el que els demanem és que repensin la constitució d'aquest Govern. Hauríem de començar a pensar si la dignitat institucional d'aquest Parlament, del seu Govern i dels catalans està ben representada. A nosaltres ens agradaria sincerament que aquest Govern fos un govern diferent entre persones amb criteri unitari per prendre decisions de les que depenen el futur dels catalans, que siguin lleials entre ells, amb credibilitat i que negociïn en benefici de l'interès general i no d'interessos partidistes. Jo crec que vostès haurien de fer un pensament respecte a l'excés de protagonisme que cadascú de vostès desenvolupa des dels seus departaments, en compartiments estancs, i sobretot amb una promoció personal que en res beneficia el conjunt dels catalans.

I, miri, dir-li que el que més ens preocupa és que aquesta condició de conseller sigui una condició de la qual algú es pot desprendre en funció del lloc on es troba. Fa pocs dies a vostè se li demanaven explicacions en una caserna dels Mossos d'Esquadra i va dir que vostè només respondria qüestions relatives al partit, perquè en aquells moments s'estava produint una assemblea.

Per tant, volem que ens expliqui exactament si és que algú es pot desprendre de la seva condició de conseller, quan en depenen bona part de les competències d'aquest Govern. Una macroconselleria feta a mida dels interessos del Govern tripartit, de cadascun dels membres del Govern tripartit, però de la qual depenen en bona mesura coses molt interessants i molt importants per a tots els catalans.

Deia vostè «ser conseller no és un problema, però porta problemes», aquest cap de setmana; no és un problema però li porta problemes. Doncs, miri, senyor conseller, si no es veu amb cor de tirar endavant la seva tasca, vostè mateix hauria de ser un dels primers a prendre una decisió. Perquè, és clar, en tota aquesta situació el que ha passat és que vostè, el conseller de qui depèn la seguretat dels catalans, el conseller de qui depèn la dignitat d'aquesta cambra i de molts catalans, en les seves relacions amb altres institucions de l'Estat, no té cap mena de credibilitat. I perquè la seva gestió no ha millorat en res la vida dels catalans i, a més a més, ens ha malbaratat encara més la nostra dignitat.

Miri, jo crec que en aquests moments vostè ha d'entendre que els catalans estiguin perplexos i sobretot tinguin una sensació de pessimisme, tan pessimista com les declaracions que feia el senyor Montilla ahir quan deia

que no tenia cap mena d'esperança que l'acord del nou finançament es produís aviat. Doncs, miri, hi ha una altra fórmula, exigir al Govern de l'Estat que revisi el model de finançament actual. Però, clar, esperem que no ho faci vostè, perquè vostè té la paraula tan buida com la paraula del senyor Zapatero.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè, perquè exageri i repeteixi cinquanta vegades la manca de credibilitat no me la traurà, vostè, la credibilitat; és a dir, la credibilitat la treuen els vots. I si a vostè aquest Govern no li agrada, ho sento però s'haurà d'aguantar durant bastant de temps, perquè aquest Govern té majoria parlamentària. A mi tampoc m'agradava el Govern de Convergència i el PP i vam aconseguir eliminar-lo. Vostè ha dit moltes coses... (*Rialles.*) Eliminar-lo políticament –eliminar-lo políticament.

Vostè m'ha parlat de tot, no? Però ha començat dient una cosa que m'agradaria que aclarís, no? Quan parlava dels Mossos d'Esquadra. Els Mossos d'Esquadra..., suposo que es refereix a la sentència que hi ha hagut, una sentència condemnatòria en què hem decidit apartar de servei i donar suport jurídic als mateixos mossos perquè continuïn defensant-se jurídicament. I, miri, no és una taca, perquè les sentències condemnatòries dels Mossos no arriben al 2 per cent de totes les sentències i, per tant, fets aïllats, en cap cas taquen, en definitiva, la conducta dels Mossos d'Esquadra. I quan hi han actuacions irregulars o incorrectes, el que cal fer precisament per la imatge dels Mossos és actuar contundentment. I de la mateixa manera que li dic que defensarem reglamentàriament, jurídicament, tots aquells mossos que estiguin en processos judicials, també li dic que serem contundents i clars a aturar qualsevol tipus d'irregularitats que, hi insisteixo, són petites en el cos de Mossos d'Esquadra.

Vostè fa..., en definitiva, qüestiona tota la part de relacions institucionals, que té dues branques: la branca de l'Estatut, que després hi ha una interpellació que m'hi referiré amb detall, i la branca de Memorial Democràtic, Institut Català per la Pau i Participació. No m'estranya, perquè vostès estan en contra d'aquestes polítiques, només faltaria. I si vostès no volen que es faci política de memòria democràtica, vostès no volen..., consideren que fer política de foment de la pau és tirar els diners i no volen política de participació, i han anat votant en contra de tot això, només faltaria! El Partit Popular està en contra d'això, perquè aquests temes no estan a l'agenda política clàssica, i vostès hi estan en contra.

Però li diré el següent, la tirarem endavant i, a més, avalada per quatre idees que vull explicar. La primera idea és que són obligacions de l'Estatut. Ja sé que vos-

tès, l'Estatut, no se'l creuen, i el que voldrien és que es tirés enrere l'Estatut. Els demano una vegada més que el que han de fer és retirar el recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut –han de retirar el recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut. Perquè, miri, l'Estatut diu a l'article 41, diu..., article 43, perdó: «Foment de la participació. Els poders públics han de promoure la participació social en l'elaboració, la prestació i l'avaluació de les polítiques públiques.» En l'article 51: «Cooperació al foment de la pau. La Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i accions de foment de la pau al món.» I a l'article 54, de memòria històrica: «La Generalitat i els altres poders públics han de vetllar pel coneixement i el manteniment de la memòria històrica de Catalunya com a patrimoni col·lectiu que testimonia la resistència i la lluita pels drets i les llibertats democràtiques, amb aquesta finalitat han d'adoptar les iniciatives institucionals necessàries.» Vostès, d'això, no en volen saber res i, per tant, el que estem fent, senyora diputada, és tirar endavant allò a què l'Estatut ens obliga. Vostès no en volen saber res. Per tant, primera raó per la qual fem aquestes polítiques: perquè l'Estatut ens hi obliga.

Segona raó, pel que estan fent els països democràtics més avançats de tot el món. Jo no sé si va tenir l'oportunitat, el passat 20 de novembre, de veure un documental a TV3, *Topografia de la memòria* –que si no el va veure li aconsello que el vegi, crec que és interessant–, on es veu absolutament com hi ha un interès creixent de polítiques de memòria democràtica a tot el món, i en aquest documental hi ha exemples d'Alemanya, d'Itàlia, de l'Argentina i de Catalunya. Per tant, el que estem fent en memòria democràtica s'està fent a tot arreu, no només a tot arreu, s'està fent des de fa vint anys a tot arreu, amb molta més força.

En el tema de participació ciutadana, miri, ara fa exactament deu dies, a Cornellà, diversos joves d'institut feien una experiència de participació en el tema del canvi climàtic simultàniament amb regions d'Itàlia i de França, amb un programa de la Unió Europea, i hem tingut un premi de les Nacions Unides de participació. Vostè hi pot estar en desacord, però de veritat que em satisfà més el premi de les Nacions Unides que la seva crítica.

Tercer tema, el tema de la pau i els drets humans. Volem que Catalunya es converteixi, perquè s'hi pot convertir, en un referent no només de mobilitzacions pacifistes quan hi han conflictes, sinó d'investigació social i, per tant, volem que instituts com el SIPRI de Suècia o el PRIO de Noruega siguin també instituts, en definitiva, a Catalunya.

Per tant, he parlat de l'Estatut, he parlat de comparativa amb altres països, i el tercer element de què vull parlar és l'element que estem fent el que la societat ens ha demanat que fem, no ens ho hem inventat nosaltres. Miri, l'any 2002, en un acte al Liceu de Catalunya, l'Associació Catalana d'Expresos va dir el següent: «Volem que la memòria i l'experiència de la lluita per la llibertat s'incorporin al coneixement comú de les futures generacions creant un memorial democràtic.» I això ho signava l'Associació d'Expresos, ho signava l'Amical de Mauthausen, l'Associació per a la recuperació de la memòria històrica, les Dones del 36 i moltes altres en-

titats. És a dir, hem fet allò que des de feia molt temps es demanava i que els anteriors governs o les anteriors majories no feien.

I el mateix amb el tema de la pau. Jo no sé si a vostè..., si a vostè li sona Justícia i Pau, o si a vostè li sona la Fundació per la Pau, no sé si li sonen. Doncs, aquestes entitats ens han demanat fer un institut català internacional per la pau, per cert, que no depèn del Govern i que una part importantíssima dels membres, s'escullen des d'aquest Parlament, no són «xiringuitos», que es fa des del Govern. I la tercera qüestió és la qüestió de la participació ciutadana, que, com he dit abans, des de moltes entitats ens ho han demanat.

Quart element. Pràcticament, totes les polítiques de memòria democràtica i de la pau han tingut el consens polític d'aquesta cambra, excepte de vostès. En el Memorial Democràtic Convergència i Unió es va abstenir en l'organització, però va votar-hi favorablement i va dir que hi estava d'acord políticament. En la resta hem estat d'acord, vostès no. S'ho han de fer mirar –s'ho han de fer mirar–, vostès, perquè estan sols aquí. Carreguen contra l'Estatut, no accepten...

I vostè arriba a dir una cosa que m'ha sorprès molt, diu: «Ara vostè, senyor Saura, ens amenaça amb la Llei del Síndic de Greuges.» És a dir, complir l'Estatut... És a dir, tirar endavant una reforma d'una llei del Síndic de Greuges és una amenaça. Una amenaça per a qui? I demana que aturem..., em diu dues coses contradictòries, diu: «Escolti, aturin el desplegament de l'Estatut perquè hi ha una sentència», i al mateix temps ens acusa que no fem res. O una cosa o l'altra, senyora diputada, no digui les dues a la vegada. No es pot dir que aturem el desplegament i alhora acusar-nos que no l'estem desplegant. Presentarem la Llei del Síndic de Greuges i serà una de les lleis fonamentals, en definitiva, per al desplegament i la reforma institucional de les institucions d'aquest país.

Vull recordar-li que s'ha aprovat, fa poc, la Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern, que s'ha aprovat el Consell de Garanties Estatutàries, que s'ha aprovat l'Agència Tributària, que el Govern ha aprovat la Llei del Síndic de Greuges, que dintre de poques setmanes aprovarem la llei del síndic de comptes i que tota l'estructura institucional de Catalunya, important, s'haurà reformat, producte de l'Estatut. I no volem esperar la sentència del Constitucional, perquè la llei ens permet fer això. El que no es pot fer és, amb una llei vigent, dir que no s'apliqui, que és el que vostès diuen. Aplicarem i desplegarem l'Estatut tan ràpid com sigui possible, perquè és la nostra obligació, i el que no té cap mena de sentit és, en definitiva, dir que s'aturi.

I amb relació a les qüestions de si hem aconseguit un euro més o un euro menys... Miri, no hem aconseguit el finançament. Jo també estic d'acord amb el president Montilla que l'aconseguiem; no en tinc cap dubte, serà difícil, serà complicat, però l'aconseguiem. Però vostè ha d'acceptar amb mi que hem aconseguit una cosa importantíssima, que és la disposició addicional tercera i els milions d'euros d'inversió que significa això per a Catalunya. No és important, això? Sap de quines xifres parlem? I, per tant, hem aconseguit un desplegament i

una concreció de la disposició addicional tercera importantíssims.

Per tant, senyora diputada, estic molt satisfet, però molt –molt satisfet–, d'haver impulsat des del 2003 polítiques de memòria democràtica que avui són referents no només a l'Estat espanyol, sinó a Europa, com l'altre dia en Paul Preston deia. Estic molt content, en definitiva, d'haver desenvolupat polítiques de foment de la pau, d'acord amb les entitats, i estic molt content que els mateixes Nacions Unides atorguin al Govern de Catalunya un premi internacional mundial per la seva política de participació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, comença a ser una tècnica en aquest Parlament que a un li preguntin una cosa i li'n contestin una altra, no? Jo entenc que vostè vingui aquí a fer un repàs de la seva obra de govern, però jo volia que em donés les explicacions que jo li he demanat respecte a les seves relacions amb el Govern de l'Estat i la senyora de la Vega, que era el centre, el nucli del que demanava en aquella compareixença del mes d'agost, que vam sol·licitar el mes d'agost, i vostè no m'ha respost ni una sola pregunta, perquè això, a vostè, no li interessa. A vostè el que li interessa és això del canvi climàtic, això de la memòria democràtica i això del foment de la Pau. Que..., escolti'm, són coses que nosaltres absolutament compartim, des de la perspectiva que es facin de manera transversal i ideològicament de manera plural; però, en aquest cas, vostè el que ha fet ha sigut farcir-les de personal adscrit a la seva adscripció ideològica, i, per tant, no donar cap mena de possibilitat a la resta.

Miri, jo no intento treure-li la credibilitat, senyor conseller. Jo l'únic que intento és recordar-li que *por sus hechos le conocerán*. Vull dir..., aquesta és una qüestió que vostè ja se l'ha feta sol. I, a més a més, no són paraules meves, vull dir, hi ha hagut paraules dels seus companys, dels seus socis de govern que així ho acrediten, no? «Aquestes coses que fa el senyor Saura, com a president d'Iniciativa, nosaltres no hi donem cap mena de credibilitat i ja s'apanyarà ell amb el que acordi.» Però, clar..., vull recordar que vostè és conseller d'aquest Govern. I, per tant, alguna responsabilitat té quan vostè negocia amb el Govern de l'Estat ajornant una compareixença en què tothom estava d'acord i ajornant un acord en el qual tothom estava interessat, i que vostè, unilateralment i de manera individual, decideix ajornar-ho pel seu compte i risc sense comptar amb la resta del Govern. I, escolti, l'esbrancada del Govern va ser sonada! Pregunti-li al senyor Huguet les seves declaracions o la cara que va fer el senyor Carod-Rovira. Jo sé que vostè d'això..., hi passa de puntetes, perquè no li interessa, però m'estaria bé que als catalans i als representants del Parlament ens donés alguna resposta.

Miri, jo..., al senyor Bosch, amb el qual tinc ocasió de compartir tertúlia sovint, li dic: «Miri, no retirarem el

recurs d'inconstitucionalitat per una raó, perquè és un dret que tenen les formacions polítiques, de presentar-lo –i no hem sigut les úniques, en aquest cas, el Defensor del Pueblo té un altre recurs interposat–, i, per tant, jo li demano que vostè li demani a ell amb tanta insistència que el retiri.» És un dret que nosaltres tenim. És un sistema de garanties per a tothom, per tal que les lleis que emanen de les assemblees legislatives s'ajustin als principis constitucionals, i perquè, a més, escolti, vostès haurien de ser els primers interessats. Quina por tenen? Que els diguin que han fet les coses rematadament malament? Quina por tenen? Escolti'm, una sentència que digui exactament si hi ha alguna part de l'Estatut que està d'acord amb els principis constitucionals i si hi han parts que no hi estan.

Però, com que vostès tenen por que els diguin que les coses estan mal fetes, en aquests moments apliquen la política dels fets consumats. És a dir, anar tirant endavant lleis de manera que, quan recaigui la sentència, aleshores sigui molt més difícil per a tothom tirar endavant.

Perquè li vull recordar que sí que és cert que vostès construeixen tota l'arquitectura institucional d'aquest país. Em sembla perfecte. Però li recordo que molta d'aquesta arquitectura institucional pot entrar en un conflicte de competències important. I vostè ho sap, senyor conseller, perquè és lletrat, igual que jo –i vostè ho sap–, que pot entrar en un conflicte de competències amb la resta d'institucions que també té desenvolupades el Govern de l'Estat. I, per tant, és per això pel que jo em referia a la necessitat d'aquesta lleialtat institucional i d'aquesta lleialtat constitucional que a vostès sembla que no els interessa. I, a més a més, tampoc els interessa que una sentència els digui el que han de fer.

I, miri, respecte a la disposició addicional tercera, doncs, nosaltres l'hem recorreguda. Però, com més diners vinguin a Catalunya, millor per a nosaltres. Però vull recordar-li que, d'aquesta disposició addicional tercera, estem per sota de les inversions de l'any 93. I en el despatx del senyor Castells, quan ens parlava de la disposició addicional tercera, ens deia: «Ara que ja tindrem els diners hauré de farcir-lo de projectes.» És a dir, vostès no tenen ni idea, ni projectes ni programes, de què fer amb tots aquests diners.

Per tant, li espero la resposta respecte a totes aquestes qüestions que jo li he plantejat. No m'interessa que em parli dels premis que aconsegueixen alumnes, que, a més a més, no són de la seva competència, ni premis que vostè rep per iniciatives respecte al canvi climàtic. Perquè, miri, això als catalans ni els beneficia ni els interessa massa. A mi el que m'interessa és el dia a dia d'aquestes institucions que vostè va edificat i que després poden constituir un gruix de problemes per al conjunt de Catalunya, en general, i de les seves institucions i per al conjunt dels catalans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, li torno a demanar que retiri el recurs. Perquè el que no és comprensible –el que no és comprensible– és que vostès presentin un recurs a determinats articles de l'Estatut català i no al d'Andalusia que són iguals. Quina explicació té això? (*Veus de fons.*) Quina...? (*Veus de fons.*) No són andalusos..., ja –ja–, ja ho sé que no són andalusos. Per què? Vostès van fer un atac contra Catalunya amb l'Estatut i el que van votar en contra aquí ho van votar a favor a Andalusia. I el que han portat al Constitucional –el que han portat al Constitucional– des de Catalunya no ho han fet des d'Andalusia. I això no se'ls perdonarà, la societat catalana no els ho perdonarà.

A més, vostè em diu una altra cosa, em diu: «Tenen por a la sentència.» Miri, li puc dir que crec que aquest Tribunal Constitucional hauria de ser renovat, perquè li ha passat de tot. No crec que tingui autoritat moral per fer la sentència. I, saben per què no es renova? Perquè vostès bloquegen la renovació. Vostès no només porten al Constitucional l'Estatut de Catalunya, sinó que bloquegen la renovació a un tribunal constitucional que li ha passat..., anava a dir «de tot», espero que li hagi passat de tot, que no encara passi alguna cosa més. I, per tant, vostès estan en contra de l'Estatut.

I, clar, el que ja és sorprenent és que, en definitiva, vostè digui que desenvolupar l'Estatut, que és el que hem de fer, són fets consumats que poden entrar en conflicte de competències. Però, què hem de fer si és una llei vigent? No complir-la? –no complir-la? Perquè ho diuen vostès –perquè ho diuen vostès. Vostès diuen: «No complir-la.» Tenim una llei que l'hem d'aplicar i vostès diuen que no la complim. Però, però..., qui són vostès per dir això? Perdonin, qui són vostès? La Constitució diu, precisament, que, mentre que la llei no té sentència, s'ha d'aplicar, i, per tant, estem actuant des del punt de vista constitucional.

I en el tema de la disposició addicional... Ah, bé, hi ha el tema del conflicte de competències en el Síndic de Greuges... Perdonin, no vull dir que em fa riure; em fa somriure, com a mínim, per no ser descortès. O sigui, el Síndic de Greuges..., la reforma que presentem segur que serà una reforma aprovada per amplíssima majoria en aquest Parlament. Suposo que vostès no, perquè vostès tot el que en definitiva sigui reformar les institucions catalanes no ho volen. Tot allò que pugui significar redistribució de poder polític cap a Catalunya no ho volen. No sé quina Catalunya defensen, quan vostè diu: «Es que a la gent no li interessa el canvi climàtic.» No li deu interessar a vostè, a molta gent sí que li interessa. Vostè diu: «És que no els interessa, això.»

I el tema de la disposició addicional tercera. Diu que estan per sota de les inversions en el 93. Jo no sé com s'atreixeix a dir això, tampoc –no sé com s'atreixeixen a dir això. És a dir, estem pràcticament al cent per cent de més inversió amb relació als anys anteriors. Si vostè em diu que en el 2007 no s'ha executat tota la inversió –però recordi que hi ha la Llei de pressupostos, que diu que s'incorporarà això a l'any següent–, li'n puc donar la raó, però no són diners perduts. I, quan vostè diu

que no tenim projectes, vaig explicar en aquesta cambra –crec que el mes de juny o juliol– que hem fet una entrega al Govern central del Pla d'inversions de Catalunya, que són inversions fins al 2013, per valor de 43.000 milions d'euros.

Per tant, no em digui que no tenim projectes, no m'ho digui: 43.000... (*Remor de veus.*) No..., vostè diu que el senyor Castells diu coses i que jo dic coses que no les hem dites mai. Jo crec, perdoni, que algunes se les inventa. El senyor Castells no ha dit que no tinguem projectes. El senyor Castells el que ha dit és que hi ha una part dels pressupostos de l'Estat que no tenen etiqueta identificadora de projecte per part del Govern central. (*Veus de fons.*) I això, si m'ho permet, és millor per a nosaltres. Tant de bo no hi hagués cap etiqueta identificadora i totes les inversions les poguéssim, nosaltres, participar i decidir des de Catalunya. I, per tant, el fet que no hi hagin etiquetes identificadores no és dolent per a Catalunya, sinó que permet un nivell d'actuació des de Catalunya que, si no, no la tindríem.

Per tant, senyora diputada, hi insisteixo, a vostè no li agrada la memòria democràtica, a nosaltres sí, i és una obligació de l'Estatut; no li agrada que fem coses de pau, a nosaltres sí; no li agrada la participació –el premi no són als alumnes, sinó que el premi és al Govern català per la seva política de participació. I tirarem endavant, sense cap mena d'aturada, tot el desplegament de l'Estatut. I si podem fer-ho molt ràpid ho farem molt ràpid, esperant que la Sentència del Constitucional, a més, sigui favorable als interessos de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de l'Estatut (tram. 300-00163/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, a veure si tinc una mica més sort que l'anterior interpellant..., i potser procuraré ser més precís en les preguntes i a veure si em contesta, no?

Des del Grup de Convergència i Unió creiem oportú, com no podria ser d'una altra manera, ja que està «de moda», entre cometes, a aquestes hores i aquests dies, doncs, fer balanços, fer un repàs sobre el desplegament de l'Estatut, no?, particularment sobre allò més centrat en el que, de fet, és essencial i particularment en uns moments com aquests: capacitat de decidir, competències, i, a cavall d'això, doncs, traspassos. Hi han moltes altres coses. N'hem parlat, vostè i jo, senyor conseller, tantes vegades que ja ni ens en recordem, no? Hi han moltes altres coses. Jo volia centrar el debat en allò que

em sembla, doncs, més urgent, que ens sembla més urgent, més necessari. I respecte també a la qüestió del finançament, que això també té a veure amb el desplegament de l'Estatut. I, com que el temps que tenim, tant vostè com jo, i no me'n queixo, però és el que tenim, que és limitat per fer el debat aquest avui, doncs, intentaré circumscriure algunes qüestions concretes –algunes qüestions concretes– a la interpellació, no?

Recordarà que el passat 4 de juny vàrem acordar una moció en aquesta cambra que els instava, per dir-ho d'alguna manera, a articular un full de ruta, una agenda concertada, que a vostè li agrada dir, no?, de desplegament de l'Estatut juntament amb el Govern de l'Estat, sobre la base de quatre punts: modificar la legislació estatal en els àmbits necessaris per adaptar-se a l'Estatut, primer punt; segon punt, tots aquells instruments de col·laboració que cal desenvolupar de l'Estatut respecte, doncs, a la relació bilateral Estat-Generalitat; tercer punt, impuls dels traspassos pendents; quart punt, desenvolupar l'article 5, relatiu als drets històrics, no? Hi insisteixo, com que el temps que tenim és limitat i no podríem, ara, fer un repàs a tot, li voldria..., vaja, demanar què és el que s'ha fet, en concret, respecte al desenvolupament de l'article 5, dels drets històrics, i, en concret, respecte a cinc traspassos que estan pendents, que són: la Inspecció de Treball, les autoritzacions inicials de treball als estrangers, el tema de les beques, la qüestió de rodalies i la qüestió dels aeroports –no el Prat–, per entendre'ns, eh? Si vol li ho repeteixo: Inspecció de Treball, autoritzacions inicials de treball als estrangers, beques, rodalies i aeroports –no el Prat.

Com li deia, d'altra banda, amb relació també al finançament..., i vostè, a més a més, és una matèria que coneix bé, perquè ha arribat a acords amb Madrid, diguem-ne, poc reeixits, no? També ens hi hem trobat nosaltres, en això, eh? Ja ho sap, oi? –poc reeixits, també ens hi hem trobat nosaltres–, però, per tant, coneix bé la qüestió del finançament amb relació al desplegament de l'Estatut, no?

Recordarà que el passat dia 2 d'octubre en aquest Parlament vàrem assolir un acord en matèria de finançament d'acord amb l'Estatut, valgui la redundància, és a dir, en funció del que estableix l'Estatut, i vàrem posar l'accent, vàrem convenir en posar l'accent en el fet que el finançament de la Generalitat estigui essencialment –dèiem textualment–, llegeixo aquella moció: «estigui essencialment vinculat, el finançament de la Generalitat, estigui essencialment vinculat als impostos que paguen els catalans». I, en aquest sentit, els recursos de les finances de la Generalitat en l'exercici 2009 han d'incloure el rendiment complet –dèiem– de tots els tributs estatals cedits, d'acord amb el que disposa el mateix Estatut, no? Plantejament, per cert, allunyat del que diu tot sovint el president de la Generalitat, que ha afirmat, textualment, llegeixo: «que la lògica –diu el president de la Generalitat– que la lògica de la nostra proposta es basa en la igualtat de tots els ciutadans a l'hora de rebre les prestacions o els serveis bàsics de l'estat del benestar, per això –diu el president de la Generalitat– proposem que el mecanisme d'anivellament garanteixi aquesta igualtat.»

Per cert, aquesta afirmació del president de la Generalitat no té fonament en l'Estatut –no té fonament en l'Estatut–, sí que té fonament en el programa del PSOE. Això és veritat, no? Si vostè mira el programa del PSOE veurà que fa una proposta molt semblant en la línia, vaja, calcada en la línia del que ha expressat el president de la Generalitat en sentit literal, no?, però no té fonament en l'Estatut. És a dir, el president de la Generalitat li està fent dir a l'Estatut coses que, de fet –de fet– no diu.

Vostè coneix igual que jo aquesta obsessió del Partit Socialista Obrer Espanyol, diguem-ne, d'igualar-nos a tots, absolutament a tots, a totes les comunitats autònomes; que, finalment, igualar-nos a tots vol dir quedar-nos sense els recursos que ens pertoquen. Això pot sonar molt favorable als nostres interessos, la igualtat, el principi de la igualtat, però, a l'hora de la veritat, el principi d'igualtat aplicat a Catalunya vol dir tenir menys diners dels que ens toca. I per això no ho vam voler escrit mai així en l'Estatut, i vostè ho recorda, i vostè ho sap, no? De fet, l'Estatut estableix que els recursos destinats als serveis bàsics de l'estat del benestar –ho diu l'article 206, si no ho recordo malament– han de ser similars sempre que es faci un esforç fiscal també similar. Per tant, això, que com vostè i jo sabem no és poca cosa, és, de fet, el que diu l'Estatut. I no és el que defensa, curiosament, el president de la Generalitat.

També deia aquest acord, motiu del debat de política general del mes de setembre –mes d'octubre, finals de setembre, primer d'octubre– deia aquest acord en matèria de finançament que «calia avançar en un acord que expressi la unitat de les forces polítiques» –llegeixo textualment– «calia avançar en un acord que expressi la unitat de les forces polítiques en la proposta que el Govern ha de negociar amb el Govern de l'Estat.»

Llavors, situats en aquest punt, sobre la qüestió del finançament, tres preguntes ben concretes que m'agradaria que tingués a bé contestar-me. N'he situat una, de pregunta, una pregunta sobre traspassos, sobre cinc traspassos com estan, i tres preguntes concretes també sobre la qüestió del finançament. Primera, digui'm, si és el cas, si és que jo vaig equivocat, si és que nosaltres anem equivocats, en quin article de l'Estatut s'estableix el criteri de la igualtat en la distribució dels recursos, criteri –hi insisteixo– que, com vostè sap, ens perjudica o ens perjudicaria greument en cas que s'apliqués, no? I digui'm –i això sí que seria més rellevant–, exactament, quina és la posició del Govern en aquesta qüestió: si el que diu el president Montilla o el que varem acordar en aquest Parlament, que, de fet, no fa res més que repicar el que diu l'Estatut de Catalunya?

Segona pregunta. Digui'm, també –m'agradaria conèixer-les, és probable que potser jo m'hagi despistat, vés a saber–, quines són les gestions que el Govern ha fet per assolir l'acord al qual aquest Parlament els emplaçava a assolir amb la resta de forces polítiques catalanes? Recordarà que allò que varem fixar en aquella moció, conjuntament el 2 d'octubre, fa quatre dies, eren les bases d'un acord de finançament que ens havia de permetre a tots pegats –però particularment a vostès, que són qui tenen la responsabilitat de fer-ho, tal com diu

l'Estatut– de negociar amb el Govern de l'Estat espanyol el finançament que es desprèn del mateix Estatut, no? Per tant, quines gestions han fet amb la resta de partits polítics, o amb els partits polítics, vaja, per articular aquest acord que era mandat d'aquest Parlament envers el Govern.

Tercera pregunta concreta, i amb això acabaria aquesta primera intervenció. Quina és la posició del Govern amb relació als pressupostos generals de l'Estat sobre la qüestió del finançament? Vostè aquí ens acaba d'exhibir, doncs, un sentiment d'orgull respecte al que hi ha quant a la disposició addicional tercera –en això tenen una posició molt clarament fixada, després no és així quant als grups que donen suport al Govern, però això deuen ser figures d'un altre paner. Jo pregunto sobre la posició del Govern de la Generalitat respecte als pressupostos generals de l'Estat, pel que fa a la qüestió del finançament de la Generalitat. En tenen, de posició –li ho pregunto amb tota la cordialitat–, o no en tenen, sobre aquesta qüestió? O potser no en poden tenir... Ja ens ho aclarirà, té vostè la seva oportunitat.

Li agrairia que, per una vegada almenys –li ho dic també amb tota la cordialitat–, tingués l'encert de contestar, a criteri seu, per descomptat, l'encert de contestar les preguntes que des d'aquest grup li formulem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Abans de contestar-li les preguntes que m'ha fet en concret, sí que volia fer una reflexió política amb relació a la valoració que faig, no?, del desplegament de l'Estatut. Vostè ja ho ha fet en diverses interpellacions, he insistit i reiterat sempre que des del punt de vista d'allò que fa referència al desplegament intern crec que hem avançat molt, abans li ho contestava a la diputada del Partit Popular amb relació que, per exemple, jo crec que estem acabant una cosa importantíssima, que és la reforma institucional que es desprèn de l'Estatut. Crec que això és important. I una altra qüestió, hem aprovat divuit lleis que, d'alguna o altra manera fan referència a l'Estatut. Per tant, crec que des del punt de vista del desplegament intern de les iniciatives legislatives del Govern això ha estat positiu i crec que és molt positiu.

I una altra qüestió sobre el que vostè pregunta perquè fa referència fonamentalment a la relació d'aquells temes que necessiten la cooperació, l'acord amb el Govern central. I aquí he de dir-li que hi ha algunes coses que han anat bé, però altres que no van tan bé. Però li diré la meua reflexió política general. Jo crec que estem davant d'un moment on el Govern central, que va ser element cabdal, la seva majoria parlamentària també, per aprovar determinats estatuts, estem en un moment

en què el Govern central no sap com desplegar els estatus de nova generació, no ho sap, no té agenda, no sap què fer, no?

I, per tant, desplegar l'Estatut de Catalunya, com desplegar la resta d'estatuts, està sent, en definitiva, lent, difícil. I en el cas català hem aconseguit..., som, de fet l'única comunitat autònoma que hem aconseguit –després m'hi referiré– qüestions importantíssimes, però tenim dos temes pendents que no avancen i que, des d'aquest punt de vista, cal fer-ne una valoració negativa, que són finançament i Rodalies, que després m'hi referiré molt específicament. Però, per tant, el que li estic dient és que en aquests moments noto a faltar per part del Govern central una orientació de política autonòmica, no sé quina és –no sé quina és, eh?–, i, després em referiré a aspectes positius que hem aconseguit, però amb moltes dificultats.

I, per tant, vostè i jo, en l'última interpellació que vàrem tenir, jo li deia a vostè que el full de ruta –com vostè m'ha recordat– del Govern català, en primer lloc, contemplava modificacions legislatives necessàries perquè alguns continguts de l'Estatut de Catalunya tirin endavant; modificacions legislatives a l'Estat, això no s'ha produït, el Govern central ara com ara no té cap agenda de modificacions legislatives. Sí que hem constituït un grup de treball en un dels temes a què vostè feia referència de la participació de Catalunya en determinades empreses i organismes autònoms; no hi ha un pla sistemàtic de traspàs de competències; tenim la Llei orgànica del poder judicial que està bloquejada, i temes tan concrets com el 052 o el 07 continuen sense solució, o, fins i tot, un tema important, que és la necessitat de la conferència de presidents, el president Zapatero l'ha ajornat, eh?

Per tant, el meu diagnòstic, dit des d'aquesta tribuna, és que en aquests moments el Govern central no expressa –no ho conec, no ho sé, i no sé si ho saben ells– un model de desplegament autonòmic, especialment dels estatuts de nova generació.

Vostè em preguntava del tema de traspassos, de com estaven cinc traspassos en concret. Li he de dir que en el tema dels aeroports no hi figuren ni el del Prat ni la resta, a l'Estatut, eh? Per tant, no hi figuren i, per tant, no hem fet..., no hem iniciat cap ponència amb relació a aquests temes. A la Comissió de Transferències de què vostè és membre vam incorporar, en la primera reunió, la necessitat de la desclassificació dels aeroports de Reus i de Girona, per després poder efectuar-ne el traspàs. Però aquest tema no es deriva de l'Estatut i, per tant, no el tenim contemplat.

En el tema de la Inspecció de Treball, l'acord a què vam arribar el mes de juliol a la comissió bilateral –i que jo avui reitero perquè continua sent vigent– és, primera, que a final de desembre d'enguany tindrem la valoració feta. L'acord de traspàs s'ha de produir a l'abril, i l'1 de juny del 2009 el traspàs efectiu. Aquest va ser un acord de la comissió bilateral de juliol, i en aquest tema estem treballant en aquesta perspectiva: valoració a finals de desembre, acord de traspàs a l'abril del 2009, i plenament efectiu el juliol del 2009.

En el tema de l'autorització inicial de treballs dels estrangers –ara li diré una cosa, i després, si no es compleix, vostè em dirà, dintre de dos mesos, que no s'ha complert–, espero..., hem treballat amb el Govern central i tenim un acord enllestit de la reforma de reglament d'estrangeria i del decret corresponent, i un acord sobre el traspàs, eh? I, per tant, m'agradaria –i ho dic a risc que potser no ho hauria de dir–, m'agradaria que aquest mes, abans que s'acabés l'any, no només hi hagués una comissió de transferències que significués la transferència d'aquest tema, sinó que hi hagués..., el Consell de Ministres del 26 de desembre pogués aprovar aquesta transferència. En aquests moments el que sí tenim és un acord de modificació del reglament d'estrangeria que permet, en definitiva, fer el traspàs de l'autorització inicial de treball als estrangers.

En el tema de les beques..., vostè sap que ho hem portat al Constitucional perquè no estem d'acord amb la posició del Govern central. I, per tant, el tema de les beques l'hem portat al Tribunal Constitucional perquè no hi estem d'acord. I en tema de rodalies s'avança molt lentament.

Per tant, dels cinc traspassos a què vostè feia referència: el tema de l'autorització inicial de treball als estrangers crec que aquest mes, el mes de desembre, el podrem tenir resolt.

El tema de la Inspecció de Treball..., el traspàs efectiu el tenim acordat l'1 de juny i el traspàs es tancarà el mes d'abril, i la valoració final del desembre del 2008.

El tema d'aeroports no està sobre la taula, l'únic que hi ha és la proposta que ha fet el president Zapatero, que nosaltres com a Govern hem dit que no amb relació al tema del Prat, però no hi ha cap ponència oberta per desclassificar els aeroports que podem considerar que no són d'interès nacional.

El tema de beques està al Constitucional, i el tema de rodalies, com vostè sap, durant dues vegades hem rebutjat la proposta del Govern central de traspassar rodalies perquè no volem –i avui ho deia, crec, el president de la Generalitat–, no volem acceptar un traspàs en unes condicions dolentes per a Catalunya. I, per tant, només acceptarem el traspàs de rodalies si aquest traspàs, en definitiva, significa donar compliment a allò que diu l'Estatut i significa un nivell d'inversions per a Catalunya que pugui ser acceptable per a nosaltres.

En el tema de finançament –vostè sap que ho porta el conseller Castells–, vostè em formula tres preguntes que les hi contestaré. La primera és: quina és la posició del Govern amb relació al tema dels pressupostos de l'Estat? Jo crec que el Govern té la cohesió en base al programa del Govern de Catalunya i que la resta dels tres grups polítics al Congrés dels Diputats tenen posicions autònomes. I, per tant, vostè sap perfectament que, des d'aquest punt de vista, el Partit Socialista ha votat favorablement els pressupostos de l'Estat, i Esquerra Republicana i Iniciativa hi han votat en contra, i han presentat el vet, a més, al Senat, eh? Per tant, com Govern no hi ha posició dels temes que no afecten directament l'acció a Catalunya ni el programa de govern.

Des del punt de vista de les gestions per a l'acord de finançament, jo no sé les gestions que el conseller Castells ha pogut fer amb els..., sé que n'ha fet amb els grups parlamentaris, les desconec en aquests moments. Però crec que el que és molt important és que això s'ha de revifar en base a la nova proposta que espero que compleixi el vicepresident Solbes. El vicepresident Solbes ha anunciat que en les properes setmanes farà una proposta, i crec que en aquest moment hem de tornar a refer el diàleg. De totes maneres, crec que va ser molt positiu el gran nivell de consens i d'acord que vam aconseguir entre les quatre formacions polítiques catalanes pel tema del finançament.

I en la primera pregunta que vostè feia, evidentment, vostè diu que el president de la Generalitat diu coses que no són exactament el que ell ha dit, però la meua posició i la posició del Govern és exactament la que diu l'Estatut, eh?, i, per tant, com vostè deia molt bé, determinats serveis bàsics, decidir quins són aquests serveis bàsics, decidir absolutament que això no es pot fer al marge de l'esforç fiscal i que el criteri de la igualtat per persona no és el criteri que marca l'Estatut.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, li agraeixo la franquesa en aquest judici tan sever que fa respecte al Govern de l'Estat espanyol quant a la política de desplegament de l'Estatut de Catalunya, no? Simplement..., vaja, després ens ho aclarirà, això, si és la seva opinió, perquè així ho ha presentat, o és la del Govern. Perquè amb l'excusa que quan és govern és govern i quan són grups parlamentaris va diferent i tot plegat, doncs, això..., diguem-ne, això és evident que no..., que col·loquialment es diria «això no cola», perquè tots sabem que la legitimació d'aquest Govern recau particularment en els grups que li donen suport, no?, deu ser així això, no és pas caiguda del cel la legitimació democràtica d'aquest Govern. I d'això, a més a més, hi van tenir vostès molta afició a discutir-ne, no?

Jo el veig més caut que fa un temps, i me n'alegro. Perquè, fixi's, respecte a aquests cinc traspassos que estan pendants, vostè els va anunciar, juntament, doncs, amb el Govern de l'Estat espanyol, alguns fins a una, dues, tres, quatre vegades, no? *(Pausa.)* Sí, sí, escolti... La inspecció de treball vostès la van anunciar el 17 de juliol del 2007; 17 de juliol del 2007, van anunciar una inspecció de treball. Després en van tornar a parlar el 10 de gener del 2008 –li poso aquest exemple, n'hi podria posar més, eh?–; el 10 de gener del 2008 van tornar a anunciar la inspecció de treball –llavors hi havien eleccions, el gener del 2008, hi havien eleccions el març del 2008–, van anunciar el traspàs de la inspecció de treball, que es materialitzaria el 30 de juny –van posar-hi data!–, el 30 de juny del 2008. I ara tenim una nova data que em penso que és al març, a l'abril, a la primavera del 2009. Va per aquí la cosa, no? Materialitzat no ho està aquest traspàs, no ho està. Jo no dic que algun dia no ho arribi a estar, però en qualsevol cas vostès

han fet anuncis que després la realitat els desmenteix, no? I vostè, en això, doncs, algunes vegades hi ha picat més del que jo crec que seria recomanable per a un conseller –criteri nostre, no? Podríem seguir amb molts altres exemples.

Però respecte al tema del finançament, realment jo..., clar, és sorprenent, no?, quan els convé tenen posició com a govern respecte als pressupostos de l'Estat, disposició addicional tercera, quan els convé; quan no els convé construeixen una teoria absolutament estranyíssima, rocambolesca si m'ho permet, on, per una raó que no se sap quina és, per segons què no tenen opinió perquè hi ha llibertat d'actuació dels grups parlamentaris a Madrid, etcètera.

Escolti'm, el Govern de la Generalitat, com a govern, i els grups que li donen suport han de tenir una posició feta sobre els pressupostos de l'Estat quant al finançament de la Generalitat de Catalunya. Mare de Déu santíssima! Si els afecta de ple això!, els afecta absolutament de ple, no? Per tant, clar, quan vostè em constata que no tenen posició, doncs, això, evidentment, ens preocupa. Jo crec que això els fa febles com a govern, els acaba fent tremendament febles, no? I aquest és un dels problemes, diguem-ne, d'aquesta fórmula, que és la del tripartit, que per no embolicar-se en discussions internes eviten els problemes i simplement es dediquen a fer més feble la posició de Catalunya.

Vostè, que és el responsable del desplegament de l'Estatut, que a més a més s'ha vist amb cor de negociar respecte a qüestions del finançament amb la vicepresidenta De la Vega, no té ni la més remota idea de si hem fet reunions o no des del 2 d'octubre fins ara amb el principal grup de l'oposició? No n'hem fet ni una, ni una sola convocatòria, ni una sola trobada. Hem callat fins a data d'avui, o fins a data d'ahir, perquè, és clar, nosaltres ens l'hem creguda, aquesta unitat, els hem fet confiança.

I com ens la tornen, vostès, aquesta confiança? Despitant, dient a tot que amén, fent-se uns benèvolts respecte als incompliments reiterats del Govern de Madrid. Així no podem anar, conseller Saura. Tots plegats hem fet esforços per intentar articular unitats: en el desplegament de l'Estatut, l'acord que li comentava abans del mes de juny; en el desplegament de l'Estatut/finançament, l'acord de primers d'octubre... Però després vostès, tota aquesta unitat, que és purament estètica, m'imagino, perquè no té contingut, l'agafen i la tiren a la paperera. Un té aquesta sensació.

L'única cosa que sí que li haig d'agrair, i li ho dic de tot cor, perquè jo crec que això que ha dit és molt important..., agraeixo que rectifiqui el que va dir el president de la Generalitat, allò que li llegia abans, respecte a la igualtat en aquesta tribuna: diari de sessions, en aquesta tribuna, el dia 30 de setembre, debat de política general, discurs del president de la Generalitat. Repassi'l. Va dir el que jo li he llegit. Aquí, no en una entrevista a un diari, no; ho va dir aquí. Vostè diu que allò que deia el senyor president de la Generalitat no és el que val; el que val és l'Estatut. Me n'alegro molt; totalment d'acord amb vostè. Dono per rectificat el president de la Generalitat en boca seva.

I acabo del tot. Vostè ha plantejat, fa no pas gaires dies –acabo de seguida, senyor president– la necessitat..., vostès deuen saber per què..., i ja sabem que això, diguem-ne, de desfer-se vostès no ho faran, els ho demanem però no ho acaben fent ni ho faran, perquè s'hi deuen trobar molt còmodes, però com que diuen, anuncien que revisaran el pacte del tripartit en raó de la crisi econòmica, home, incorporin també un altre element en aquesta revisió, que em penso que hi guanyaríem tots, començant per vostès: revisin el pacte tripartit en allò relatiu al desplegament de l'Estatut i en la qüestió del finançament, revisin si l'estratègia que estan seguint és exactament la bona o no; si és possible defensar el desplegament de l'Estatut pel que fa a Madrid amb un partit en el Govern, que a més a més és el majoritari, que no està disposat a no fer una altra cosa que seguir la veta al PSOE a nivell de Madrid. Revisin-ho això!

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

Tinguin el coratge de fer-ho i d'entrar també en aquesta revisió a fons.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Em parlava el senyor diputat que el tema de la inspecció de treball l'havíem anunciat moltes vegades. En el tema de la inspecció de treball vam acordar el 2007 crear una ponència per buscar fórmules organitzatives i, per tant, al juny del 2008 vam arribar a un acord amb el Govern central de les fórmules organitzatives i vam acordar fer la valoració a finals del desembre del 2008; per tant, el que hem fet són successius passos per tenir la transferència feta. Al senyor diputat no se li escapen les dificultats i la importància del traspàs de la inspecció de treball. I, per tant, el que hem anat fent és un procediment, on en aquests moments tenim acord sobre les fórmules organitzatives, estem treballant l'acord sobre la inspecció de treball i al juny del 2009 tindrem el traspàs fet.

El tema que vostè em diu del grup parlamentari, del Govern i... Jo li ho he dit abans i li torno a insistir ara, és a dir: primera, el Govern català i els grups parlamentaris catalans tenen una posició comuna amb relació al finançament de Catalunya –la tenen comuna–; el que no tenen comú és la seva posició en relació amb els pressupostos de l'Estat. *(Pausa.)* Però no, no..., és que vostè no pot dir que no hi ha posició comuna en relació amb el finançament; clar que la hi tenim, la posició. En relació amb la proposta de finançament autonòmic tenim una posició comuna com a govern, amb un document que vam fer públic. Una altra qüestió és les valoracions que cada grup parlamentari pot fer quan va al Congrés dels Diputats, si s'ha de votar o no els pressupostos de

l'Estat, per si contempla o no el finançament. Aquí cada grup és lliure i cada grup ha fet el que ha considerat oportú, no cal que ho digui: hi ha hagut un grup que ha votat favorablement i dos grups que no hem votat favorablement a això.

Amb relació al finançament, senyor Homs, jo crec que la posició del Govern i la posició del president de la Generalitat ha estat prou contundent i clara, ha estat prou contundent i prou clara. I avui el mateix president de la Generalitat contestava que quan estava convençut que hi hauria acord... Jo també estic convençut que tindrem acord –jo també estic convençut que tindrem acord. Possiblement perquè els costos polítics del no-acord no són suportables –no són suportables. I, per tant, tindrem un acord de finançament, que a mi m'agradaria que fos abans de final d'any, no?

I la posició del president de Catalunya és claríssima. I jo no he dit que, el president Montilla, el que havia dit no era cert; dic que la posició del Govern amb relació al finançament és el que diu l'Estatut –el que diu l'Estatut. I l'Estatut, evidentment, com vostè ha dit molt bé, parla d'«a iguals esforços fiscals...», i vostè sap... *(veus de fons)*, «similars». I vostè sap perfectament que en aquests moments un dels debats que tenim i els des-acords que encara tenim amb el Govern central és no posar-nos d'acord en què vol dir serveis bàsics. I no cedirem –i no cedirem. I, per tant, estigui tranquil que, en definitiva, la posició del Govern català serà una posició de defensa dels continguts de l'Estatut.

Vostè em deia que el desplegament..., si actualitzéssim el pacte de l'Entesa, reviséssim també el tema del desplegament, perquè hi ha un grup parlamentari del Govern que en definitiva fa el que diu el Partit Socialista Obrer Espanyol. Miri, li dic com a responsable dels temes d'Estatut, que no de finançament, que no hi ha hagut ni un sol tema en què jo hagi tingut cap mena de pressió per canviar posicions amb relació al Partit Socialista Obrer Espanyol. Tot al contrari, quan en una reunió de la comissió bilateral el Govern central presenta una proposta de rodalies no acceptable, i jo dic que no és acceptable, el Govern diu que no és acceptable.

Per tant, a mi no em consta, des del punt de vista del desplegament –des del punt de vista del desplegament–, eh?, de les competències que a mi em pertoqueu, cap mena de supeditació del Partit dels Socialistes de Catalunya al Partit Socialista Obrer Espanyol. I jo crec que possiblement una de..., fins i tot un periodista em deia ahir que una de les sorpreses era la contundent defensa de l'Estatut i del finançament del president Montilla. I jo hi estic d'acord, amb això.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions relatives als acomiadaments col·lectius i a les polítiques actives d'ocupació (tram. 300-00162/08)

...és la interpel·lació sobre les actuacions relatives als acomiadaments col·lectius i a les polítiques actives d'ocupació. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, la situación de la crisis económica que padece todo el mundo tiene unas consecuencias inmediatas en relación con la destrucción de empleo. Partiendo de la base de que no hay soluciones milagrosas, tanto la Unión Europea como los distintos gobiernos, tanto el español como el catalán, están planteando y también improvisando medidas destinadas a paliar los efectos de la crisis.

La realidad es que el crecimiento del paro es un dato objetivo y la tendencia ascendente de las cifras de desempleo..., no tienen previsión de disminuir ni a corto ni a medio plazo. Es un problema que afecta ahora a cientos de miles de trabajadores y que en el conjunto de España perjudica ya a millones de personas.

En España esta situación tiene unas connotaciones especiales, a diferencia de otros países de la Unión Europea: estamos ya instalados en los dos dígitos. Y tenemos la esperanza de que... En Cataluña, casi los dos dígitos, y en España, los dos dígitos. Y tenemos la esperanza de que no se convierta en una suerte de maldición, como en otra época, en que parecía que las tasas de desempleo no bajaban y era imposible hacerlas bajar. Es especialmente preocupante que ahora mismo en España casi se doble en tasa de paro, por ejemplo, a Eslovaquia.

La crisis financiera adelantó la previsible crisis del ladrillo y también la crisis financiera está aplastando el sector de la automoción. Y todas ellas tienen paralizado el consumo. La consecuencia de todo ello, ya lo hemos dicho: millones de personas, millones de trabajadores parados.

Ayer dieron un paso en Santiago de Compostela, con la presencia de representantes de nueve comunidades autónomas y del Gobierno de la nación, para poner las bases para la creación de un plan integral de la automoción de ámbito nacional.

Me gustaría saber, en primer lugar, cuál va a ser la posición del Gobierno en relación con este plan y si asume que deben ser medidas de ámbito nacional las que han de abordarse para dar solución al problema de la automoción, y, en todo caso, y teniendo en cuenta..., si hay medidas específicas para Cataluña que nos informe de qué tipo de medidas se contemplan para Cataluña. Este es un tema nuclear en estos momentos y de una gravedad enorme; todos sabemos que trabajadores de fábricas de automóviles, empleados de concesionarios, fábricas de componentes, están afectados directamente por la crisis de ventas en el mercado de la automoción.

Según información que hemos tenido por los medios de comunicación, ya se han presentado veintitrés expedientes de regulación de empleo –ERE– en Cataluña, por empresas del sector de los componentes de automoción, además de las correspondientes a las fábricas de automoción, en concreto las relativas a Nissan y a SEAT; SEAT, ya autorizado, y Nissan, pendiente de autorizar. En esta línea, *consellera*, nos gustaría que nos informara del estado del expediente de regulación de empleo de Nissan y cuándo está previsto dar o no dar autorización al mismo y en qué términos se está planteando el mismo.

Igualmente le invito..., no sé si es un defecto de este diputado, que no ha sabido verlo, pero en la página, actualmente, del Departamento de Trabajo no existe ninguna información sobre el número d'expedientes de regulación de empleo que afectan a Cataluña; es decir, los que están autorizados, los que están en tramitación... Y entendemos que estos datos sería conveniente que estuvieran, en aras de una transparencia deseable, al alcance de todos los ciudadanos.

De ahí que, a la vista de la ausencia de estos datos, nos veamos obligados a preguntarle en estos momentos qué número de ERE se han tramitado durante este año; cuáles son los trabajadores afectados, qué número de trabajadores afectados; cuántos pueden perder su puesto de trabajo, y sobre todo en los últimos meses y a la vista de la situación en que nos encontramos. Esa información, ya digo, en aras de la transparencia, sería ideal que fuera tenida en cuenta por todos los ciudadanos.

Bien es cierto –bien es cierto– que el problema de los ERE afecta a un número muy reducido de trabajadores en paro; de hecho, solamente el 7 u 8 por ciento de trabajadores afectados por los ERE son los que realmente contemplan el número total de desempleados, de parados. Ahora bien, sí que es imprescindible que su Gobierno tome nuevas iniciativas en esta materia, y de ahí que entendamos... –y hoy hemos tenido ocasión de conocer un posible replanteamiento sobre el programa de Gobierno, sobre *l'acord de l'Entesa* en su momento–, de ahí que creamos conveniente que realmente se modifiquen los criterios que en su día dieron lugar al acuerdo de Gobierno y en los que no estaba contemplada la situación de crisis económica, ni la situación de paro, para que se aborden de una manera también integral, completa, todos los aspectos relacionados con la crisis.

Lamentablemente, el presidente de la Generalitat pierde sus fuerzas en preparar el terreno para la contestación ante una posible sentencia del Tribunal Constitucional contraria a la literalidad del Estatuto, cuando a nuestro juicio debería estar concentrado en estos momentos en intensificar su trabajo en la creación de un espacio político de unidad para la crisis. No lo ha hecho. Ninguna reunión con los partidos parlamentarios para abordar los temas substanciales; mantener y reactivar en su caso la viabilidad productiva de los sectores afectados; evitar la destrucción de empleo; mantener el nivel de protección social para los trabajadores despedidos; recolocar a aquellos que pierdan su trabajo, y potenciar la formación de los parados, para que consigan un nuevo

empleo. No ha tenido tiempo de convocar a los grupos parlamentarios para hablar de estos temas. Creemos que la prioridad es esa, y la prioridad de su Gobierno no se está escenificando así.

Mire, *consellera*, la mayoría de los miles de trabajadores de Nissan, de Delphi, de Magneti Marelli, de Pirelli, de Ficosa, de Tyco Electronics, de Grupo Estampaciones de Sabadell, de Treta, de Sysmo, de Tecnoconfort, que se manifiestan por las calles, no tienen la más mínima preocupación por el resultado final del Estatuto de autonomía. Le puedo asegurar que el albur de la sentencia del Tribunal Constitucional le importa muy poco, igual que le importa muy poco el juguete de las embajaditas que el presidente Montilla le ha dado al flamante vicepresidente Carod. Se manifiestan angustiados por su supervivencia; basta con leer las pancartas y los adhesivos que adornan sus protestas: «Ochocientas familias a la calle», «No a los despidos del ERE de...» –ponga el nombre de la empresa que quiera, hay muchas. Es hora de priorizar.

Eso pasa, a nuestro juicio, por dos instrumentos básicos, en estos momentos, que están en su departamento: el ERE y las políticas activas de empleo. En ambos está implicada su *conselleria*, y nos gustaría saber su actividad. Ahora bien, creemos y confiamos en su buen criterio y que lo aplique. Sin embargo, decirle que tenemos dudas al respecto y hemos visto demasiados titubeos y demasiadas equivocaciones en el planteamiento de los temas.

Uno de ellos, sin más, el que hace pocos días formuló el presidente de la Generalitat, en el que advertía a los sindicatos sobre los riesgos de la falta de flexibilidad en esta materia. Concretamente, decía: «Será muy difícil que alguien invierta en proyectos empresariales sin futuro, en sociedades y países poco dinámicos y poco flexibles, en mercados laborales conflictivos.» Nos imaginamos que no se estaba refiriendo a Cataluña; deseamos que no se estuviera refiriendo a Cataluña, porque no creo que se pueda dudar del grado de responsabilidad de los trabajadores ni en Cataluña, ni en España en general. De ahí que esas palabras sean profundamente injustas. Da la impresión de que su Gobierno quiere desviar la responsabilidad de la situación exclusivamente a los agentes sociales; da la impresión de que no es la prioridad la reactivación del mercado productivo, sino hacer posible..., o hacer responsables a otros. No, la principal responsabilidad es de su Gobierno, y así la tiene que asumir y no desviar la mirada hacia otros.

Le pedimos, *consellera*, en definitiva, que acierte, que acierte en una de las patas de la crisis: la de los ERE. Para ello solicitamos que para utilizar los mismos queden acreditadas las verdaderas razones que los justifiquen y que potencie el Servicio de Empleo de Cataluña, el SOC, para hacerlo eficaz, un verdadero instrumento de intermediación y un impulsor de políticas de formación. Ahora le podemos decir que no lo es. Usted lo sabe.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, volia fer referència a la situació econòmica, la que també ha esmentat el senyor diputat. Dir que els darrers mesos estem amb un increment important de les persones que incrementen les dades de l'atur. Això, com sap i ha dit vostè també, no és una crisi només que afecti Catalunya; és una crisi global, que afecta tot l'Estat, que afecta tot Europa, que afecta tot el món.

Això té un impacte important, també, comença a tenir un impacte important en el nombre de ERE, d'expedients de regulació d'ocupació, que fins ara era baix. Hem de dir que estem –dades de fins a final de setembre– només amb un increment d'un 2 per cent dels expedients d'extinció, i, quant a treballadors afectats, ha estat un increment d'un 10 per cent. Però en els propers mesos això s'incrementarà més, perquè sabem que el que només afectava el sector de la construcció, ara comença afectar de forma intensa el sector de l'automoció –no només a Catalunya, com sap vostè bé, senyor diputat– i començarà també en altres sectors, empreses i sectors que tenen a veure molt amb el sector de l'automoció i el sector del consum, sector del consum que, com vostè sap, està en els seus nivells més baixos.

I el Govern està afrontant aquesta situació amb previsió, el Govern està afrontant aquesta situació amb proactivitat i rigor, prioritzant les actuacions en matèria de política industrial, perquè les empreses no es deslocalitzin, i en la línia que ja apuntava la proposta de resolució que es va aprovar el passat mes de setembre en aquest Parlament i que ja hem comentat en altres ocasions. I també en tot allò que no es veu, senyor diputat, perquè estem realitzant una tasca que no es veu, que està contribuint a afrontar la crisi, en l'àmbit de les nostres possibilitats, afrontar-la de la millor manera. I, si aquesta crisi és global, en aquests moments toca sumar esforços en l'àmbit europeu, en l'àmbit estatal, coordinant-nos i cooperant entre les diferents comunitats autònomes, i també en l'àmbit català, sumant esforços i tothom amb diàleg.

I el cas més clar de com estem treballant és amb el sector de l'automoció, que, com sap, té un impacte molt important en la indústria, en l'ocupació del nostre país; estem parlant de molts llocs de treball, de moltes empreses, i que afecta de forma important el PIB del nostre país.

Miri, fa deu dies, a iniciativa nostra va haver-hi a Catalunya una reunió al voltant del sector de l'automoció del ministre de Treball i Immigració i el ministre d'Indústria, amb el president i els consellers d'Innovació i amb mi mateixa, en la qual es va plantejar la necessitat i urgència de fer front, de forma coordinada, als reptes del sector de l'automoció a curt i mitjà termini.

També ahir, dimarts, recollint la proposta que es va fer des de Catalunya, es va fer la reunió amb el ministre d'Indústria i les nou comunitats autònomes, amb pes específic en el sector de l'automoció, on es van plantejar no només els eixos del diagnòstic, dels objectius i de les mesures... Mesures a curt i mesures a mitjà termini, perquè en definitiva hem d'evitar deslocalització d'empreses del sector de l'automoció a curt i mitjà termini, i

especialment hem d'enfortir el sector auxiliar de l'automoció, que a Catalunya té una importància especial.

I diu quines són les mesures que proposem i quina és la postura de Catalunya. Doncs, la postura de Catalunya, com deia, és sumar esforços, i les propostes van a diferents nivells: millorar la liquiditat de les empreses, millorar la innovació, apostar a mitjà termini per nous models d'automoció de baix consum en l'àmbit europeu –això és el que té més desenvolupament, més possibilitats– i apostar també pel curt termini. Pel curt termini amb mesures que hem proposat i estan acceptades per totes les comunitats autònomes: el que fa referència al «comptador a zero», que es diu, de les prestacions d'atur, perquè pensem que la suspensió de contractes és la millor forma d'afrontar la situació actual, i que aquestes prestacions consumides no afectin els treballadors, i que tampoc les empreses hagin d'acomiadar-los, perquè això suposa perdre el talent tan important que tenen i la formació que tenen aquestes persones que estan treballant en el sector de l'automoció i de les empreses de components del sector de l'automoció. I apostant per la formació; ho vam demanar: formació per a aquelles persones que estiguin en aquests moments en situació de suspensió de contractes, hem de fer l'aposta perquè aquelles persones surtin del període de suspensió més formades. I, en tercer lloc, contribuint a millorar la competitivitat de les empreses, a curt i a mitjà termini.

Això és el que hem plantejat, i estem treballant com a acció de govern en tots els àmbits i a tots els nivells institucionals, per ara i per demà. I, miri, hem treballat en l'acord estratègic, mesures que ens posen les bases de quin és aquest canvi de model productiu, com deia aquesta tarda en la sessió de control del Govern el molt honorable president, amb les quaranta-dues mesures ja anunciades, amb les mesures del mes de juliol, i també amb una comissió de coordinació que jo coordino, senyor diputat, en el Govern, amb la creació d'una comissió interdepartamental per oferir encara amb més rapidesa propostes per pal·liar els efectes de la crisi tant per a les empreses com per a les persones.

Miri, ja n'hem tingut els primers resultats; segurament això no ho vol posar en valor: el cas d'Unilever. Això mostra una forma de fer: treballar perquè alguna empresa eviti la destrucció de llocs de treball, i en aquests moments aquest expedient no està presentat, s'ha retirat. I properament posarem en marxa mesures de l'acord estratègic, mesures que fan referència a la previsió, anticipació i a pal·liar els efectes del tancament d'empreses.

Però a la vegada treballem com a autoritat laboral. I no es preocupi, senyor diputat: com a autoritat laboral serem rigorosos, com ho hem estat. Tenim dilatada experiència que avala la tasca del departament. I vostè feia referència a les dades..., segurament ha trobat el que hi ha. La transparència la tenim, però amb els expedients resolts, no amb els expedients que s'estan tramitant. I, si vostè vol la relació d'expedients, en qualsevol moment la hi podré fer arribar, no tinc cap problema per tenir la relació dels expedients i quantes persones afecten. Jo només li he de dir que l'any 93 van afectar 38.000 treballadors, les extincions; a més de 62.000, les suspensions de contractes. El 2003, va afectar, l'extinció, més

de deu mil treballadors, gairebé 10.800 treballadors. I entre l'octubre del 2007 i el setembre del 2008, dades que estan publicades a la web del departament, s'han autoritzat 357 ERO d'extinció que han suposat en dotze mesos l'acomiadament de 6.800 persones, sense arribar a les 10.800 persones del 2003.

Òbviament, aquestes xifres, com li deia bans, aniran a pitjor, eh?, però continuarem treballant amb l'acció de govern, amb l'acció de govern i amb la tasca que estem fent, tasca que no es veu, però es fa: tasca mediatadora, rigor en l'anàlisi de les causes dels expedients i en els plans socials i pla de viabilitat.

I faré referència que la tasca mediatadora fa que, a Catalunya, l'any passat, el 99 per cent dels expedients, quant a treballadors afectats, es van tancar amb acord, amb acord i amb l'empresa, i en el qual el paper de l'autoritat laboral només va ser referendar aquest acord. I a l'anàlisi objectiu de les causes: objectivitat, rigor i agilitat. Això és la forma de fer. I que ningú es pensi –ningú es pensi– que no farem la tasca que ens correspon, sense que ens tremoli la mà, per autoritzar o per denegar aquells expedients que estiguin justificats o que no estiguin justificats.

Aquesta és la postura del Govern, postura clara en tot allò que ens pertoca: acció de govern i a la vegada acció d'autoritat laboral, amb rigor, no deixar que ningú se n'aprofiti, tenir en compte els informes objectius i amb agilitat i rapidesa.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros...*, *consellera*, me ha contestado con tiempo atrasado. Me hubiera gustado que hubiera sido a tiempo real, a tiempo de hoy. Es difícil, a lo mejor, pero, claro, me dice y me remite al mes de septiembre, pero es que estamos en noviembre, a finales de noviembre, y desde septiembre a noviembre han cambiado tanto las cosas que sería conveniente que todos, y digo «todos», supiéramos la actualidad de los datos.

Esos datos ya hoy, y usted lo sabe, son obsoletos, no valen. Y creemos –y creemos– que deben ser objeto de actualización. Fundamentalmente, me ha planteado, en la respuesta a mi intervención, tres aspectos que quiero destacar.

Un tema, el de la suma de esfuerzos. Mire, le estamos ofreciendo nuestro esfuerzo, nuestra colaboración en este acto, porque entendemos que en tiempo de crisis la escenificación de la unidad es muy importante. Pero le estamos ofreciendo nuestra colaboración si sabemos, y aquí ha venido a decirnos hoy que hay tareas que no se ven. Queremos verlas, evidentemente; no podemos estar confiando como santo Tomás. Es decir, queremos comprobar la llaga del despido, la llaga de las empresas en crisis, la llaga de su actuación, para saber realmente lo que están haciendo. No me vale que me diga que son tareas que no se ven, porque eso no nos consuela ni a

los grupos parlamentarios ni a la sociedad, que está pendiente de sus actuaciones.

Le diré algunas tareas que, a lo mejor, si se vieran, realmente harían más eficaz y más visible la actuación del Gobierno. En primer lugar, el acuerdo de gobierno al que me he referido, es necesario reactivarlo. Hoy no ha querido comprometerse, en esa reactivación del acuerdo de gobierno, a realmente abordar, como primera prioridad, la primera, la del trabajo –la del trabajo–, la de creación de empleo y la de los desempleados. Esa debería ser la primera prioridad en estos momentos, y sería conveniente que así se manifestara por su Gobierno.

Al mismo tiempo, también nos gustaría que se asumieran responsabilidades, y responsabilidades en un mayor esfuerzo para las partidas destinadas a la formación en los presupuestos de la Generalitat. Con las partidas destinadas en estos momentos, con el escaso incremento, creo que es un 12 por ciento, en partidas destinadas a la formación, no es *suficiente*.

Pero es que es necesario algo más. Nos ha dicho que no va a abordar la perspectiva de los ERE en función de posibles despidos. Hoy ha tenido una ocasión magnífica de decir, en su función de autoridad laboral, que, si eso es el principio, en qué se va a materializar, por ejemplo, para los trabajadores de Nissan. Es una oportunidad buena. Es decir, en estos momentos 1.680 trabajadores están pendientes de su competencia como autoridad laboral. Aquí, en el Parlamento, hoy, habría sido un buen momento.

Habría sido un buen momento para decirnos cuándo se va a resolver el expediente de Nissan, que eso están esperando como agua de mayo muchos trabajadores, y desde luego tienen una buena plataforma y una buena tribuna para hacerlo público, si no va a haber despidos y cuándo se va a resolver la situación. Se remite al *acord estratègic*, se remite a reuniones de gobierno. Claro que sí, pero fundamentalmente lo fundamental es cómo se traslada esto, la acción de gobierno, a los ciudadanos. Y en estos momentos he de decirle que la sensación que hay en la calle, que tienen los agentes sociales no es de la actividad a la que usted se está refiriendo.

Esa era una pata, la pata de los ERE. Otra pata importante es la pata del Servei d'Ocupació de Catalunya, del SOC. Creo que es necesaria, y ya me ha oído en algunas ocasiones abordar esta materia, una reestructuración significativa del SOC, que pasa fundamentalmente por un parámetro, que es la creación de una oferta integral de toda España, de toda Europa, y de ahí que sea conveniente que realmente los trabajadores de Cataluña, los trabajadores que por desgracia han pasado a la situación de desempleo, tengan la posibilidad de escoger y de escoger libremente en función de la mejor oferta, sea en Cataluña o fuera de Cataluña.

Y eso no es posible con el mecanismo de intermediación que tiene ahora mismo el SOC. Debemos –y me gustaría conocer su opinión– realmente proceder a una verdadera modificación de la intermediación. Yo no soy especialmente afecto a la creación de organismos privados, pero entiendo que, realmente, y dada la ineficacia de los servicios de empleo público, es necesario ampliar

la intermediación privada y de manera que no solamente se dedique a los expedientes de contratación temporal, sino también al trabajo definitivo, al trabajo fijo.

Creo que es un paso interesante, arriesgado, pero que es imprescindible en estos momentos, precisamente para que existan más y haya más...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...posibilidades –termino, señor presidente– para empresas y trabajadores de contratar.

No le quepa la menor duda de que la prioridad es el mantenimiento de las empresas y el empleo, y esta prioridad no ha quedado bien puesta de manifiesto en su intervención de hoy.

Muchas gracias.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començaré pel tema de Nissan, que tant el preocupa. Miri, per una banda diu, i em sembla que li ho he sentit alguna altra vegada, que el preocupa que es faci una utilització política d'aquest expedient, i ara m'està demanant que faci jo el mateix. El que li dic és que aquest expedient, li ho puc dir, es va presentar el dia 10, que hi ha un mes de període de consultes, que han de tenir les parts, que nosaltres hem de tenir un informe objectiu i que a partir d'aquí *es resoldrà*. No li puc dir el que encara, com a consellera de Treball, no sé: quin és l'informe de la inspecció de treball. Perquè en aquests moments se està en taules de negociació, estan negociant les parts, i això és el que toca, i no fer utilització d'aquest expedient.

I amb aquest expedient serem tan rigorosos com ho hem estan amb altres. Quan hi ha causa, s'aprova; cas de Seat. Quan no hi ha causa, es denega; molts casos. I jo volia fer referència al fet que la prioritat d'aquest Govern és, en aquests moments, les polítiques que fan referència a les persones aturades, les polítiques de promoció de l'ocupació. Ho vèiem el dilluns passat en la sessió de pressupostos: l'increment més important dels pressupostos d'aquest Govern d'aquest any, per a l'any vinent, serà en els del Departament de Treball, en recursos per a la formació –ho sap, senyor diputat–, sobretot a partir dels crèdits de la formació, i també en les polítiques actives d'ocupació.

I em fa referència a tot allò del Servei d'Ocupació de Catalunya. Miri, el Servei d'Ocupació de Catalunya està en ple procés de transformació, perquè portem més de tres anys millorant i modificant el Servei d'Ocupació de Catalunya.

I faré referència al que a vostè el preocupa tant, el tema de la intermediació. La intermediació ha de millorar, però millorarem amb el segle XXI, amb les eines del

segle XXI: el portal de l'ocupació que estarà al gener en funcionament. I millorarem amb una oferta que ja tenim: tenim oferta europea i d'altres comunitats autònomes, senyor diputat, l'oferta de la xarxa europea. I treballarem amb altres comunitats autònomes. Si vol li reenvio un correu electrònic del servei d'ocupació d'Aragó en què ens dona les gràcies perquè han vingut a contractar aquí treballadors, per a Aragó, que necessitaven. I els hem acompanyat. Això és forma de treballar. I serem transparents en l'oferta del mercat de treball, perquè això suposa incrementar els nivells d'intermediació. I en el portal de l'ocupació ho miraran i ho veuran.

I vostè em fa referència a la necessitat de modificar la intermediació; vostè parla del nou paper que haurien de tenir les empreses de treball temporal. Miri, jo puc tenir la meua opinió, i puc dir al Ministeri de Treball el que jo crec, però vostè sap millor que jo que la modificació de la legislació laboral no correspon a aquesta consellera, i això es va parlar en el diàleg social de l'anterior Govern de l'Estat i se n'està parlant en l'àmbit del diàleg social d'aquest Govern. Que no pensi que... Si nosaltres trobem possibilitats de millorar el nivell d'intermediació, com siguin, i dins de l'àmbit normatiu vigent, aquest Govern, aquesta consellera, ho farà, perquè volem fer el que hem fet ja i hem començat amb l'Ajuntament de Barcelona: estem convocant gairebé setze mil aturats per donar-los sessions d'informació, d'assessorament, de formació i d'acompanyament, perquè aquestes persones que encara no han pogut arribar als serveis que ja estem donant, amb la incorporació de cent cinquanta orientadors, puguin tenir aquestes possibilitats, d'acompanyar-les, les persones.

I ho farem amb les entitats locals que ens puguin donar aquest servei, perquè estem impulsant les polítiques d'intermediació. I les nostres oficines no seran les oficines de l'atur, seran les oficines del treball, ho estant sent, perquè no volem i no estem fent ja tràmits. Truqui al 012 i veurà que vostè pot, si estigués a l'atur, fer la renovació de la seva oferta, trimestral, per telèfon, perquè volem que les persones vinguin a les nostres oficines perquè nosaltres els donem serveis: serveis d'orientació, serveis d'informació, serveis d'assessorament, formació gratuïta i acompanyament en la situació. I també donar-los eines que explicava avui en la sessió de control: foment de l'emprenedoria, eines per..., en el cas que les persones aturades vulguin emprendre, nosaltres els donem l'instrument. Això és la reestructuració del Servei d'Ocupació de Catalunya que vostè demana. L'estem fent.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

I espero i confio que vostè em donarà, en uns mesos, la raó.

Moltes gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la crisi econòmica en els sectors agrícola i ramader (tram. 300-00165/08)

...és la interpel·lació sobre la crisi econòmica en els sectors agrícola i ramader; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, honorable conseller, primer que res dir que la situació de crisi..., ara n'estàvem parlant, quan parlem de la crisi sovint ens oblidem de la crisi que també pateix el món rural; sovint ens oblidem de la gent com..., avui, que aquí ens acompanya una forta representació de la gent d'Almenar. Per tant, a vegades ens oblidem de la gent que viu i treballa al món rural, i després hi faré referència.

La crisi que patix el camp..., i sobretot la gent que treballa al món rural ens fem diverses preguntes: què és el món rural, qui viu al món rural, quin futur ens depara a la gent que vivim i treballa al món rural...

Sovint ens oblidem de molts temes, i a mi, com sóc persona de lletres, m'agrada a vegades recordar un poc la història, no? Als anys setanta, l'any 73, quan vam tindre, quan vam patir la primera crisi, sobretot arran del desenvolupament industrial i el despoblament que això va suposar al camp, que va fer canviar una sèrie d'hàbits, nous recursos tecnològics, l'agroindústria..., característiques que perduren fins avui. La crisi del 73, que va frenar el creixement agropecuari; l'augment dels productes energètics, igual que ara, va fer que les matèries primeres repercutissin en els costos de producció, lo mateix que està passant actualment. La cosa es va mig solucionar quan se va entrar a la Comunitat Econòmica Europea, i aquest creixement va anar fins als anys noranta, i podríem dir que fins a l'any 92, quan van fer la reforma de la PAC –i ara entrarà en el segon àmbit a què feia referència–, reforma de la PAC de l'any 92 que va fer que els canvis al món rural fossin molt profunds, l'agricultura va deixar inclús de ser l'única o la principal activitat productiva, els actius agraris tenen pèrdues contínues, l'envelliment de la població..., són causes que fan perillar moltes i moltes explotacions, parlant i situant-nos a l'any 92.

Bé, esta és la realitat, esta és la realitat que teníem, esta era la situació. I ara arriba una nova reforma de la PAC, una reforma de la PAC –i entro en el segon àmbit– que ha estat criticada i qüestionada per tothom. Bé, gairebé, podríem dir, per gairebé tothom. Agafant les paraules de la ministra Espinosa, la seua companya, la ministra Espinosa ens diu que és satisfactòria, perquè, vulgues o no, recull, segons ella, la majoria de les demandes espanyoles i donarà estabilitat fins a l'any 2013.

La pregunta que ens fem des de Convergència i Unió és: Catalunya hi hem influït? Catalunya hi hem dit la nostra paraula? Catalunya, com a país, hem fet sentir la veu del nostre sector davant de la ministra, que ha sigut la que fa estes afirmacions? Perquè suposo, honorable conseller..., m'agradaria sentir-ho de la seua

paraula en la rèplica, si estaríem o no d'acord què Catalunya perdrà al voltant de 40 milions d'euros amb aquesta nova reforma de la PAC. Totes les organitzacions agràries catalanes i espanyoles hi han mostrat el seu rebuig.

Parlen que l'estalvi es destinarà al desenvolupament rural. Bé, des del nostre punt de vista –sempre li ho diem–, els programes de desenvolupament rural no s'haurien de finançar amb els fons que no reben els agricultors com a ajuts directes; i aquesta és una realitat. Per no parlar de la quota lletera, que anirà disminuint fins a la seva eliminació, l'any 2015. Ramaders i indústria làctia consideren que aquesta reforma perjudicarà les diferències competitives d'Espanya enfront d'altres productes comunitaris. I esta és la realitat. La Federació de Cooperatives la considera, esta reforma, com una irresponsabilitat. Mentre el Govern està satisfet, el sector es mostra totalment desolat.

I dic «el Govern» perquè, honorable conseller, vostès fan una nota de premsa... «Bé, escoltin, hi estem en contra. En uns aspectes hi estaríem a favor, però a la majoria hi estem en contra...», perquè, clar, la culpa la donem a Brusselles. Quan no sabem a qui donar la culpa, la culpa és de Brusselles. Quan és una cosa més propera, la culpa és de Madrid, i, quan és una cosa que ens toca directament aquí al nostre país, la culpa és dels vint-i-tres anys del pujolisme. Per tant, l'excusa vostès sempre la tenen. Però vostès mai en tenen culpa ni mai tenen cap responsabilitat.

Però nosaltres les preguntes que li demanem, honorable conseller, són: reunions que vostè va tindre amb la consellera, resultats, compromisos que es van poder arribar a assolir de cara a aquesta nova reforma que avui patim i patirem a partir de la posada en marxa. Lligant-ho amb un tercer àmbit: la crisi ramadera, una crisi que nosaltres n'hem fet bandera, si em permet l'expressió, quant a anar reclamant, honorable conseller, la problemàtica que està patint, per exemple, el sector del porcí, la indústria càrnia, que representa el 31 per cent de tota la indústria, i l'alimentació d'animal, un 11 per cent. Aquesta gent han vist augmentades les seues despeses de producció. No s'ha d'oblidar que Catalunya és un país que tenim 6 milions i mig de caps de porcí. Els preus del quilo de carn viva a la setmana 46..., si la comparem amb els altres països, veurem que partim d'una posició molt preocupant: als Països Baixos, 1,5 euros; Itàlia, 1,31 euros; Bèlgica, 1,38; Alemanya, un 1,15, i a Catalunya, 0,99 euros; partint sempre que los preus de Catalunya són preus de màxims, i els preus dels altres països competidors són preus de mínims. Per tant, evidentment, no podem competir. Un sector, el sector porcí, en el qual el 47 per cent dels préstecs que vostès van donar com a ajudes..., d'estos 29 milions d'euros que van donar com a ajudes, este sector en va demanar el 47 per cent. Per tant, estem parlant d'un sector estratègic i molt important.

Bé, no parlem d'un sector que s'ha de renovar, perquè este sector, per sort, han fet lo que sempre se'ls ha dit: granges noves, explotacions modernes, cada vegada més competitius... Per tant, estem parlant d'un sector estratègic important, que hem de facilitar el cessament

anticipat d'aquesta gent; fer complir la normativa europea que obliga a fer efectiu el pagament a trenta dies i els ajuts *de minimis*. Són temes que, des del nostre punt de vista, hem de tirar endavant.

I finalment, pel temps, dedico una part del temps important al que està passant a Copalme, a la gent que avui ens acompanya, a la gent d'Almenar. Bé, esta gent que avui vénen aquí, vénen precisament avui aquí, al Parlament de Catalunya, a expressar el seu sentiment. En definitiva, estem parlant de gent del nostre país, pagesos i pageses d'un poble de 3.500 habitants, que afecta també una comarca en la qual aquella gent... Escolti'm, jo he estat durant uns anys treballador d'una entitat bancària. La gent, quan entrava a la Caixa i tocava el timbre, l'atenies, hi havia una caixa forta –suposo que igual que a la Caixa Rural d'Almenar–..., en definitiva, aquella gent segur que tenia la confiança que els seus estalvis estaven en bones mans; no tenim per què pensar que no és així. Aquesta gent ara veuen com tenen problemes: hi ha gent que està patint problemes personals, hi ha gent que tenia los estalvis de tota una vida posats en aquestes entitats, i avui veuen com les seues il·lusions, los seus anhels, s'han vist totalment desdibuixats.

Finalment, fa sis mesos d'aquesta problemàtica. Bé, el Govern no parla, no piula. Vostè em pot dir: «Escolta, és que això depèn del Departament d'Economia i Finances», totalment d'acord. Però, com a màxim responsable del món pagès, del món rural, de la gent que viu i treballa a Catalunya al món rural..., necessiten una resposta. Esta gent avui han de marxar d'aquí sabent que recuperaran els seus estalvis. Tenien la confiança del Govern de la Generalitat que els escoltarem; tenien la confiança dels partits que estem a l'oposició que ens posarem al seu servei; tenien la confiança que d'aquí a quinze dies, quan farem una moció i farem referència a la problemàtica que patixen uns veïns del nostre país, la gent que en tenim la responsabilitat política els escoltarem, si més no mirarem entre tots de trobar-hi la millor solució, mirarem de mirar-los a la cara i de dir: «Mirarem de trobar una solució.» Aquesta gent, honorable conseller, necessiten confiança. Aquesta gent necessiten que el Govern se pose al costat.

No cal ni dir que estes seccions de crèdit estan sotmeses a inspeccions, inspeccions tutelades per la Generalitat de Catalunya; això està claríssim. Però una cosa és la teoria i una altra cosa ben diferent és la pràctica que s'ha utilitzat en aquesta secció de crèdit. Sembla que en l'última inspecció que es va fer, l'any 2006, no es va detectar cap anomalia, allò, molt destacable, però ja hi començava a indicar alguna problemàtica. Amb aquesta gent s'hauria hagut de ser molt més transparent.

Ara, en temps de crisi, aquí estan aguantant tota la tarda escoltant les nostres explicacions. Parlem dels casos de Nissan, parlem de casos molt preocupants del que és la nostra economia a nivell nacional, però sovint, conseller –i lligo ja amb la primera part de la interpellació–, ens oblidem de les petites coses, dels petits municipis, de la gent que viu i treballa dia a dia als municipis de Catalunya. I avui en són un clar exemple la gent d'Almenar i la gent de la comarca. Gent que he dit abans..., ens estem referint a pagesos, gent de bona fe, gent que con-

fien en les entitats, que estic segur que ells pensaven que tenien lo suport per darrere del que és l'Administració, i que els seus dipòsits estarien completament garantits, cosa que en la realitat no ha estat així.

Honorable conseller, quan les coses van bé, és molt fàcil posar-se al capdavant de la marxa i proclamar que som els millors; això és molt bonic quan les coses funcionen bé. Però quan apareixen les dificultats i la situació es comença a complicar i arriba el moment de donar un pas endavant, amb idees clares, amb objectius clars, per donar respostes a la gent del nostre país que ho necessita, és el moment que vulgarment se'n diu «el moment del lideratge». La manca de lideratge que avui per desgràcia té el Govern de la Generalitat, la manca de lideratge que té el Govern del nostre país, la manca de lideratge d'idees, d'aposta, de mirar de cara al futur, amb una reforma de la PAC que ens caurà al damunt, amb una reforma que realment ens farà mal a la gent que vivim i treballem dia a dia al camp català..., vostès tenen l'obligació d'anticipar-s'hi.

La situació de crisi, honorable conseller, exigeix una resposta, una resposta per part del Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, honorable senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Senyor Pallarès... Senyores i senyors d'Almenar, benvinguts. Em sap greu que sigueu utilitzats per a una opereta d'aquesta magnitud. (*Rialles.*) La veritat és que normalment en aquesta casa acostumem a ser bastant seriosos. Jo..., com sempre, senyor Pallarès, fem una barreja de tot plegat, el món s'esfonsa i, evidentment, és culpa del Departament d'Agricultura, del conseller i del Govern de la Generalitat. Vostè no pot tornar la culpa vint-i-tres anys enrere ni pot desplaçar-la endavant; la seva obsessió és sempre la mateixa, i la interpellació sobre el sector agrícola i ramader me l'ha estat fent des que jo sóc conseller i vostè és diputat en aquesta legislatura. I *mai* una proposta nova, mai una proposta constructiva.

Miri, quan parlem de crisi del sector agrícola i ramader, vostè és un especialista a fer una gran barreja de coses. És un sector peculiar, amb unes situacions molt pròpies de l'agricultura i de la ramaderia, pel fet del producte que tracta, un producte perible, pel fet de la rigidesa o inelasticitat de la demanda, o l'alta sensibilitat a riscos climatològics que tots coneixem, fets que comporten una associació d'alts i baixos de preus i de producció. D'aquí la importància de mantenir els ajuts agraris de la política agrària comuna, i, com he dit moltes vegades, són ajuts en què el destinatari final no és el pagès, sinó el consumidor. El que pretenen és donar una estabilitat.

A aquest fet li hem d'afegir que problemes estructurals d'algun sector en concret –hi ha sectors molt diferents:

la fruita es comporta d'una manera, el sector ramader..., i dins del sector ramader cadascun d'ells es comporta de maneres diferents–, aquí hem d'afegir tensions de mercats en un món globalitzat que, ens agradi o no, és així, hi ha competència i hi ha tensions.

I a aquesta situació habitual del sector ramader, fa un any se li va afegir el que hem anomenat «la crisi de les matèries primeres», cosa que va fer saltar totes les alarmes dels organismes internacionals, ja siguin organitzacions econòmiques o la mateixa FAO. I a casa nostra, com a conseqüència immediata, vam veure i viure grans tensions en un dels sectors principals de la nostra economia: la ramaderia intensiva, i el més important quant a percentatge en la producció final agrària, i també amb matisos i diferències en els diferents sectors. L'aviram es va comportar d'una manera perquè venia d'una reestructuració; l'oví, el boví i el conill, d'una altra, i el porc, el més important de tots ells, amb una situació de tensió tremenda, produint moltes setmanes i venent per sota dels costos de producció.

En aquell moment, des del departament vam activar una sèrie de mesures amb molta celeritat –amb molta celeritat–, que van ser –i no les hi vull repetir totes, perquè vostè les coneix, ja he tingut ocasió d'explicar-les aquí i públicament–: crèdits a interès preferent, amb posterior bonificació d'interessos; supressió d'algunes taxes, com la de residus; reducció dels mòduls de l'IRPF; emmagatzematge de canals porcines –8 milions de canals porcines–, i altres qüestions que vam demanar a administracions que no depenien de la nostra, com el trasllat d'algunes taxes endavant, la reintroducció de les farines de carn a la Unió Europea i moltes altres mesures.

La resposta va ser positiva en un sector com el porcí, el més important a Catalunya, que representa el 30 per cent de la producció final agrària i pràcticament el 50 per cent de la ramadera i que genera unes vendes netes al nostre país de 6.000 milions d'euros, és a dir, un sector molt potent i que vostè, quan parla d'ell, sempre només explica lamentacions i petites misèries; un sector sotmès a crisis i que no ha parat de créixer, els últims sis anys, ni en cabana, ni en vendes, ni en exportacions, els últims sis anys. I el sector porcí va ser en aquell moment el que va patir, i ara, en el marc de la crisi financera global, plou sobre mullat.

Ens trobem amb un sector esgotat des del punt de vista financer, però que a casa nostra, a Catalunya, ha fet una aposta diferent de les altres comunitats autònomes i la resta d'Europa. En el marc d'uns preus baixos, per sota del cost de producció, el més lògic era disminuir cabana, que ha passat a totes les comunitats autònomes i que ha passat a tots els països de la Unió Europea, i aquí, curiosament, hem augmentat un 7 per cent quan les qüestions estaven més tensionades. I és que el sector ha fet una aposta, una aposta atrevida, arriscada, d'augmentar producció en el marc d'una situació complexa. I probablement ho ha fet perquè hi ha dos realitats dins el sector porcí: el sector integrat, que és un 87 per cent del total, i el del cicle tancat, que és el que està patint un 13 per cent.

Les grans integradores, la indústria, els escorxadors, han fet una aposta d'aguantar, aguantar i continuar pro-

duint. Pot sortir bé, pot sortir malament, però és un gran risc. Jo no estic pas per aquesta aposta, o crec que potser s'emportaran pel camí les explotacions de cicle tancat. Però és veritat que, en un moment en què la cabana ramadera està baixant a tot Europa i en un moment en què el preu de pinso està baixant, pot ser l'aposta.

Vostè..., aquí hem d'activar mesures, com ho hem fet sempre que ha calgut i ho tornarem a fer. I no cal que els ho repeteixi, perquè vostè m'ha plantejat d'altres coses, com la reforma..., no és la reforma de la PAC, sinó el *health check*. Jo he explicat del *health check*..., i vostè sap que hi ha uns mecanismes de reunió amb els diferents consellers i conselleres del país amb la ministra, on hem expressat, després de recollir la informació del sector, el nostre neguit.

Nosaltres, evidentment, no volíem la supressió dels ajuts per sota d'un import, però, d'un plantejament que per sota de 250 euros per explotació o una hectàrea desapareixeria el suport, han passat a 100 euros per explotació, o una hectàrea, com a mínim. Aquests diners no es perden. A diferència del que vostè explica –que no ho coneix bé–, ni van al segon pilar ni es perden. Són diners que en el conjunt del país no es desactiven, els imports d'aquests drets, i es poden utilitzar per a mesures, precisament, de crisi –és a dir, mesures a través de segon pilar que van al primer pilar–, no per a desenvolupament rural. D'això, assabenti-se'n, hi ha la informació.

Quant a les quotes lleteres, no hi estem d'acord. Quant a la desconexió d'algun tipus d'ajut, no hi estem d'acord, però el pes de Catalunya a la Unió Europea és el que és –hi ha vint-i-set països, com vostè sap– i nosaltres hem expressat públicament, en els marcs i fòrums que ha tocat, quina és la nostra opinió. Ni estem d'acord amb això ni estem d'acord amb la supressió dels ajuts als mecanismes de regulació de mercats. Fins la setmana passada, nosaltres, a l'hora de congelar canals de porcí o a l'hora de congelar carn de porcí, podíem o teníem mecanismes financers de la Unió Europea. En aquests moments, ja no en tenim. I continuo dient que hem d'activar tot tipus de mesures de cara al que ens està arribant, és a dir, un sector esgotat financerament, al qual vam donar suport l'any passat i li tornarem a donar quan convingui.

Jo crec que hi ha tot un seguit de mesures a posar en marxa, i que són diferents en funció d'un sector o en funció d'un altre. Amb el sector porcí, hem de tornar a fer el mateix. Hem demanat l'emmagatzematge de carn. Hem d'intentar que els preus dels pinsos continuïn baixant perquè el cost de la matèria primera ha baixat. Hem de donar ajut financer, de la mateixa manera que ho vam fer l'any passat. Hem d'afavorir les exportacions. S'està pagant el porc fora d'aquí millor que aquí –vostè ho ha dit bé–, probablement per raons estructurals i nostres internes. Aquí sí que hi tenim a fer, però ho ha de fer el sector. Jo, en el primer moment, vaig dir: «És un moment per baixar cabana ramadera en el sector del porcí.» Vam augmentar un 7 per cent. Jo..., escolti'm, això no depèn de lo conseller ni de la conselleria.

Jo crec que hi ha d'altres mesures, com vostè ha apuntat, però que són mesures que estan damunt de la taula, perquè no són mesures màgiques: com intentar que tot el tema dels pagaments en el sector dels productes peril·ls sigui en el termini que mana la llei; com el suport a mesures de regulació de mercat; com el suport a la concreció de vies de finançament; com la defensa de la transparència de mercats amb l'Observatori del Porcí, que aprovarem la setmana que ve, o la taula de preus. O com la programació de plans estratègics, que estan donant bon resultat en el sector conícula i l'hem tirat endavant aquest darrer any. O fomentant les xarxes de proximitat i les marques de qualitat, com estem fent amb el sector oví i que està tenint un relatiu èxit, amb les dificultats que coneixem, que hi ha un problema estructural que no es menja carn de corder, no se'n menja com se'n menjava; hi ha un descens no a Catalunya, a tot Europa, i que aquí s'han de readequar diverses qüestions, és a dir, totes les xarxes de proximitat les hem d'aprofitar, com hem de continuar fent –i això ens ho permet un dels pocs avantatges precisament d'aquesta reforma o final de reforma del 2003, que no hi estic pas d'acord ni content, que és que els diners que surten d'aquest primer pilar hi poden tornar en forma d'ajudar els sectors concrets i els sectors en crisi.

Jo diria que hi ha tot un seguit de mesures que estem treballant i que posarem en marxa i que, més enllà de la conselleria, les realitats són com són, el mercat és com és, i la nostra incidència és la que podem i no la que voldríem, senyor Pallarès. I quan vostè explica que la conselleria pot fer, no m'acaba d'explicar mai quines coses podem fer ni quines coses podem descobrir, i sempre és allò, el cant de la sirena, «que aquest Govern no lidera», «aquest Govern no fa», «el sector va malament». I m'espero a la rèplica per donar-li algunes dades, que vostè sembla que no hi pot accedir, i en vol, perquè li he dit de manera insistent el que hem de fer i el que podem fer.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Senyor Pallarès, té la paraula.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, honorable conseller, vostè creu que amb la que està caient a Almenar Convergència i Unió estem fent una opereta? Vostè, realment, això ho diu sincerament i creient-s'ho? Vostè creu que a la gent que avui està aquí dalt d'Almenar els utilitzem Convergència i Unió? Per al que a vostè li sembla una opereta, per a aquesta gent és un drama! Per tant, des de Convergència i Unió, ni ho hem fet ni ho farem. Ni ho hem fet en el passat ni ho farem en un futur. No ens vulga acusar a la gent de Convergència i Unió que utilitzem una desgràcia –perquè això és una desgràcia, el que està passant; desgràcies familiars que estan a una població i a una comarca del nostre país–, no ens digui que la gent de Convergència i Unió això ho utilitzem. No ho utilitzem, honorable conseller. Volem respostes, exigim respostes. És la voluntat que tenim des de Convergència i Unió d'exigir respostes. No ens digui que

estem utilitzant. Estem parlant de 6 milions d'euros; 6 milions d'euros que són la part creditícia a la qual s'ha de donar resposta, conseller. No fem broma de 6 milions d'euros; no n'hem fet mai i vostè ens coneix. La gent de Convergència i Unió no fem broma, la gent de Convergència i Unió no fem teatre, la gent de Convergència i Unió ni hem utilitzat ni utilitzarem mai los drames personals que passen famílies del nostre país per intentar treure'n un rendiment polític. No ho hem fet, conseller, ni ho farem.

Vostè diu que no aportem coses noves, conseller. Mai una proposta nova, mai. Ens diu: «Vostès no aporten mai una proposta nova.» Home, escolti'm: cessaments anticipats, pagaments, ajuts de mínimes. Conseller, li estem reclamant el mateix que vostès s'hi havien compromès.

La setmana passada –la setmana passada, per no anar més lluny–, Grup de Convergència i Unió, la diputada Conxita Tarruella, una proposta no de llei al Congrés dels Diputats sobre el trasllat de les despeses de destrucció dels materials específics de risc a la cadena alimentària. Aquesta proposta de la Conxita Tarruella va ser aprovada per tots els grups de la cambra. Ara ho elevarem a una llei. Esperem –ho esperem– que des del grup dels socialistes, si més no, ens donin suport en aquesta iniciativa que prenem des de Convergència i Unió.

Per tant, no ens digui a nosaltres que nosaltres som aquella gent que no aporten res de nou. Home, i tant que aportem coses noves! Repassi totes les propostes de resolució que des de Convergència i Unió anem aportant a les diferents comissions d'Agricultura precisament pensant en els diferents sectors del nostre país.

Home, i no em parli de la PAC dient..., bé, les excuses..., «vostès no ho saben», «vostès no s'ho han llegit», «vostès no sé què». Escolti, los sindicats no ho deuen saber, la Federació de Cooperatives tampoc. Jo no he vist, la veritat..., per internet traient totes les declaracions i afirmacions que han fet tots los sindicats a nivell espanyol –tots los sindicats–, la mateixa Federació de Cooperatives aquí a nivell de Catalunya, no he vist, la veritat, no he vist ni una paraula favorable a esta reforma de la PAC. L'única paraula que he vist favorable a la PAC, la de la senyora ministra Espinosa i la de vostè; la de vostè defensant en certa manera les posicions..., sí, conseller.

Perquè vostès, una vegada més –i ens pesa molt dir-ho, honorable conseller–, la influència que tenen davant del Govern central de Madrid és nul·la. La influència que té actualment lo Govern de la Generalitat en tots los àmbits, no en lo Departament d'Agricultura, en tots los àmbits, és nul·la. I això, tristament, és així. I, per tant, no ens vingui aquí vostè dient que «escolta'm, doncs, jo tampoc no hi estic d'acord, escolta». Vostès no pesen res dintre del que és la política espanyola actualment.

Catalunya és Europa. Catalunya és Europa. Per tant, nosaltres, el sentiment de les pageses i els pagesos del nostre país volem que també se sentin a la Unió Europea, volem que el conseller d'Agricultura tingui opinió pròpia, que creï escola per mirar un futur, si més no, més esperançador.

No ens digui, conseller, que nosaltres no estem per la feina, no ens ho digui.

En l'actualitat s'està cobrant als escorxadors la taxa sanitària, una taxa que a proposta d'un grup del tripartit ja no s'havia de cobrar; fa un any que aquesta taxa s'està cobrant. Vostè sap perfectament –suposo que ho sap– que això suposa més d'1 milió d'euros que han pagat els ramaders catalans a la Generalitat. D'acord que és lo Departament de Sanitat i d'acord que això va a les arques de la Generalitat, per tant, deu ser Economia i Finances. Escolta, esta taxa s'està pagant, fa un any que aquesta taxa no s'ha de pagar. I els escorxadors catalans no han de fer de recaptadors. Los escorxadors catalans han de fer d'escorxadors, no de recaptadors. I és una taxa que s'està cobrant de manera il·legal. (*Veus de fons.*) Sí, però una taxa, conseller, que s'està cobrant de manera il·legal. Fa un any que aquesta taxa no s'havia d'haver cobrat. Fa un any i vostès no han fet absolutament res. I esta és la realitat.

I acabo, conseller, de la manera que he començat.

M'agradaria que avui la gent d'Almenar marxés convençuda que realment lo viatge que avui han fet a Barcelona ha sigut profitós.

Conseller, la crisi i la gent del nostre país necessita respostes, i les respostes les ha de donar el Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Senyor Pallarès... –senyor president, gràcies–, escolti'm, la taxa dels escorxadors, l'any passat aquest Govern –no el seu, que és el que la va posar el 2001, i reiteradament li van demanar que la retirés– va..., escolti'm aquest Govern, senyor Pallarès, va fer que aquesta taxa no es pugui repercutir als ramaders. Si els escorxadors ho estan fent malament –ho hem dit moltes vegades, jo no ho sé–, denunciï-ho.

Sobre el tema d'Almenar i Copalme. La meua conselleria, abans d'arribar aquí, vam estar treballant colze a colze amb lo que eren la gent que estaven al capdavant: amb la junta i amb la gerència. Vam estar treballant-hi amb moltes reunions –amb moltes reunions–, intentant buscar el salvament del que havia estat no pas un problema de Govern ni de gestió de Govern, sinó un problema de gestió defectuosa, diguem-ho així. Vostè sap que això està ara en un procés concursal, i el nostre marge de maniobra no..., és nul com a Departament d'Agricultura. Hi hem estat treballant i continuem treballant a veure quines són les opcions. I el que passa és que això és un mal que no vol massa soroll, i el que vol és tranquil·litat. Nosaltres estem treballant des del Departament d'Agricultura –des del Departament d'Agricultura– per veure què es pot fer quan s'acabi el procés concursal. Que jo no havia vist mai fer una demagògia com vostè està fent al voltant d'un procés concursal.

I entenc i em solidaritzo amb la gent d'Almenar, amb els problemes de gent que va confiar en la seua secció de crèdit; però no va pas confiar en el Govern en aquell moment, va confiar en una secció de crèdit, que són dos coses molt diferents.

Escolti'm, tema de la PAC. Nosaltres no hi estem d'acord, però no tot és negatiu –no tot és negatiu. Vostè no ha vist l'informe de la PAC, perquè quan van fer les declaracions de premsa molts no hi eren. En aquests moments hi són i hi ha coses que ens aporten un plus. Què passa de treure l'ajut a la gent que cobra menys de cent euros? No hi ha cap problema per al sector. Eliminem un pilar d'expedients, però aquests diners no tornen a Europa ni se'n van; són diners que tornen al sector i que poden tornar per a mesures especials del primer pilar, no només desenvolupament rural ni desenvolupament rural, mesures de crisi i de suport al primer pilar.

Escolti'm, vostè em parlava del cessament... Escolti, estem disposats a jugar tot un seguit de mesures, com li he dit: el cessament, els crèdits, l'emmagatzematge, a fomentar... Som-hi, però digui'm alguna cosa nova, que no m'ho ha dit mai, i no faci tanta demagògia.

Escolti'm, hi ha dades... Escolti'm, el sector agroalimentari és anticíclic. Tenim un problema afegit a la crisi dels preus alimentaris, però en aquests moments, així com d'altres sectors estan en una davallada tremenda, el nostre, no; està començant a caure i passarem dificultats, com tots els altres, perquè no estem aïllats del món, però vam anar al davant i ens aguantem una mica més enllà. Jo li demano que agafi les taxes d'exportació, les taxes de consum, que hi ha caigudes enormes en tots els sectors.

Miri, senyor Pallarès, vostès últimament demanen el canvi, volen anar d'«obames», eh? Jo lo que sí que els

demano és que canviïn d'actitud –que canviïn d'actitud–, que no facin tanta demagògia i que plantegin els temes on toca plantejar-los, amb el rigor que toca plantejar-los, perquè vostè sap quin és.

A mi em sembla molt bé que vostè utilitzi a qui vulgui en cada moment, jo no hi tinc cap inconvenient. Vostè sap que la porta de la conselleria per a vostè, per tractar temes seriosos, sempre està oberta –per a vostè i per a tothom.

El sector ho passarà difícil, com tots els sectors, i hem d'habilitar mesures possibles, no mesures que ni tan sols són legals. I vostè sembla que té desconeixença d'aquestes mesures que no són legals.

Jo quan el sento, si no el conegués, o m'indignaria o em deprimiria, quan vostè parla d'un sector que sembla que estigui trencat per tot arreu, quan és un sector que té coses positives i té dificultats; lo que hem de fer és ajudar amb aquestes dificultats i fer-ho amb seny.

No em sembla un home de govern, senyor Pallarès. Amb aquesta actitud, m'estranya que vostè estigui governant i vingui de tants anys de governar, perquè no hi aporte ni seny ni coneixement ni les ganes de resoldre els problemes que necessita aquest país en aquests moments, a més a més de lideratge. I cridarà molt, vostè crida molt, però no resol res.

Gràcies, senyor president.

El president

Suspenem la sessió que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.